

เจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

นายชานินทร์ บุญญาลงกรณ์

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2547

ISBN 974-53-2128-1

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

THE LOWER SECONDARY SCHOOL STUDENT'S ATTITUDE TOWARDS
PHYSICAL EDUCATION SUBJECTS BASED ON
BASIC EDUCATION CURRICULUM B.E. 2544

Mr. Tanin Boonyalongkorn

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education in Physical Education
Department of Curriculum Instruction and Education Technology

Faculty of Education

Chulalongkorn University

Academic Year 2004

ISBN 974-53-2128-1

หัวข้อวิทยานิพนธ์

เจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

โดย

นายธานีทร์ บุญญาลงกรณ์

สาขาวิชา

พลศึกษา

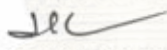
อาจารย์ที่ปรึกษา

อาจารย์ ดร. วันชัย บุญรอด

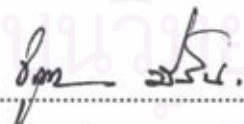
คณะกรรมการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโท

..... คณะบดีคณะครุศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร. พงษ์สิทธิ์ สิริบริกรมเพ็ทท์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เฉลิม ชัยวัชรากรณ์)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
(อาจารย์ ดร. วันชัย บุญรอด)

..... กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จรุง มีสิน)

ชานินทร์ บุญญาลงกรณ์ : เจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. (THE LOWER SECONDARY SCHOOL STUDENT'S ATTITUDE TOWARDS PHYSICAL EDUCATION SUBJECTS BASED ON BASIC EDUCATION CURRICULUM B.E.2544) อาจารย์ที่ปรึกษา: อาจารย์ ดร. วันชัย บุญรอด 102 หน้า. ISBN 974-53-2128-1.

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีต่อวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เพื่อเปรียบเทียบเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง และเพื่อเปรียบเทียบเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนในกรุงเทพมหานครกับนักเรียนในต่างจังหวัด ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นปีที่ 1-3 จำนวน 1,400 คน ได้รับแบบวัดเจตคติคืนทั้งสิ้น 1,393 ชุด คิดเป็นร้อยละ 99.5 ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติทั้งหมดด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เอส พี เอส เอส ฟอว์วินโดว์ รุ่น 12.0 (SPSS : Statistical Package for the Social Science for Window Version 12.0) เพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียง

ผลการวิจัยพบว่า

1. เจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษาพบว่านักเรียนส่วนมากมีเจตคติต่อวิชาพลศึกษาอยู่ในเกณฑ์ที่เห็นด้วย
2. เจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษาระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. เจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษาระหว่างนักเรียนในกรุงเทพมหานครกับนักเรียนในต่างจังหวัดไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาควิชา หลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา ลายมือชื่อนิสิต.....
สาขาวิชา พลศึกษา ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา.....
ปีการศึกษา 2547

4683690327 : MAJOR PHYSICAL EDUCATION

KEY WORD: PHYSICAL EDUCATION SUBJECTS / ATTITUDE

TANIN BOONYALONGKORN : THE LOWER SECONDARY SCHOOL STUDENT'S ATTITUDE TOWARDS PHYSICAL EDUCATION SUBJECTS BASED ON BASIC EDUCATION CURRICULUM B.E. 2544. THESIS ADVISOR : WANCHAI BOONROD, Ph.D., 102 pp. ISBN 974-53-2128-1.

The purposes of this research were to study and compare attitude towards physical education subjects of the lower secondary school students. The samples were 1,400 lower secondary school students. Out of 1,400 attitude questionnaires they were sent to the students in Thailand and 1,393 attitude questionnaires, accounted for 99.5 percent were returned. The data were analyzed in terms of percentages, means, standard deviation and t-test.

The results of the study were as follows :

1. The attitude of the students at lower secondary school were found to be at the good level.
2. The attitude towards physical education subjects between boy and girl students were significantly different at the .05 level.
3. The attitude towards physical education subjects between Bangkok students and Region students were not significantly different at the .05 level.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Department Curriculum Instruction and Education Technology Student's signature.....

Field of study Physical Education Advisor's signature.....

Academic year 2004

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความกรุณาของ อาจารย์ ดร. วันชัย บุญรอด อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตลอดจน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. จริญญา มีสิน ซึ่งช่วยให้คำแนะนำและดูแลเอาใจใส่ ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นจากการวิจัยในครั้งนี้ด้วยดี ในตลอดระยะเวลาที่ผู้วิจัยได้ขอคำปรึกษา ผู้วิจัยจึงขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาครั้งนี้เป็นอย่างสูง

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณท่านผู้ทรงคุณวุฒิ ที่กรุณาสละเวลาให้ความช่วยเหลือในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และให้คำแนะนำในการปรับปรุงแบบวัดเจตคติที่ใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย ตลอดจนคณาจารย์ทุกท่าน ที่ได้อบรมสั่งสอน ให้ความรู้แก่ผู้วิจัยมา

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียน คณะครู และนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ เพื่อน ๆ พี่ ๆ และน้อง ๆ ทุกท่านและคุณ ปรียานุช สุดประเสริฐที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจตลอดระยะเวลาที่ศึกษาที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อ คุณแม่ ที่อบรมสั่งสอนและให้โอกาสทางการศึกษา พร้อมทั้งให้กำลังใจและสนับสนุนในทุก ๆ ด้านแก่ลูกมาโดยตลอด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ช
บทที่	
1	
บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
สมมติฐานของการวิจัย.....	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	6
คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย.....	6
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	8
2	
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
ความรู้เกี่ยวกับพลศึกษา.....	9
จุดมุ่งหมายและประโยชน์.....	11
ความรู้เกี่ยวกับทัศนคติ.....	14
ลักษณะที่สำคัญของทัศนคติ.....	15
องค์ประกอบของทัศนคติ.....	16
การเกิดทัศนคติ.....	17
การศึกษาทัศนคติ.....	17
มาตรวัดทัศนคติ.....	20
ประโยชน์ของการวัดทัศนคติ.....	24
งานวิจัยในประเทศและต่างประเทศ.....	25
3	
วิธีดำเนินการวิจัย.....	52
กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย.....	52

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	53
การสร้างเครื่องมือ.....	54
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	54
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	55
4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	57
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	72
สรุปผลการวิจัย.....	72
อภิปรายผล.....	76
ข้อเสนอแนะในการวิจัยในครั้งนี้.....	79
ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป.....	80
รายการอ้างอิง.....	81
ภาคผนวก.....	87
ภาคผนวก ก.....	88
ภาคผนวก ข.....	90
ภาคผนวก ค.....	93
ภาคผนวก ง.....	99
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	102

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	จำนวนและค่าร้อยละ เกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของนักเรียนชาย..... และนักเรียนหญิงระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น.....	57
2	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเจตคติของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษา.....	62
3	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าที (t-test) ของคะแนนเจตคติ..... ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนชาย และนักเรียนหญิง.....	65
4	ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าที (t-test) คะแนนเจตคติ..... ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียน ในกรุงเทพมหานครกับนักเรียนในต่างจังหวัด.....	68

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พลศึกษาเป็นกิจกรรมที่มีความจำเป็นและสำคัญต่อมนุษย์มากมาตั้งแต่สมัยโบราณ ทั้งนี้เพราะธรรมชาติของร่างกายนั้นต้องการการเคลื่อนไหว เพื่อช่วยในการเจริญเติบโตและรักษาไว้ซึ่งสุขภาพ เนื่องจากการดำเนินชีวิตในปัจจุบันมีความยุ่งยากและซับซ้อนมากขึ้น สาเหตุเพราะการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคมและเทคโนโลยีที่ทำให้เกิดทั้งผลดีและผลเสีย บุคคลจึงจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนวิถีการดำเนินชีวิตเพื่อให้รู้เท่าทันต่อความเปลี่ยนแปลงและปฏิบัติตนให้เป็นประโยชน์ต่อครอบครัว สังคม ประเทศชาติ และโลก มนุษย์เป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุดในการที่จะพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้า ดังนั้น ในการที่จะพัฒนาหรือสรรสร้างให้ประเทศบรรลุจุดมุ่งหมายและก้าวหน้านั้น จึงจำเป็นต้องมีการพัฒนาคุณภาพของมนุษย์เป็นอันดับแรกเพื่อให้เอื้ออำนวยต่อการพัฒนาประเทศ ซึ่งการพัฒนาคุณภาพของมนุษย์จึงเป็นเรื่องที่ทุกฝ่ายจะต้องร่วมมือดำเนินการอย่างจริงจังและมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาเด็กและเยาวชนซึ่งเป็นอนาคตของชาติ อันเป็นเป้าหมายหลักในการพัฒนาคุณภาพของมนุษย์ การเตรียมทรัพยากรมนุษย์ให้เป็นทรัพยากรที่มีประสิทธิภาพนั้นก็คือการให้การศึกษาแก่ประชากรอย่างทั่วถึงและครอบคลุมในทุกๆด้าน เพื่อส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาศักยภาพของมนุษย์อย่างแท้จริง (วรศักดิ์ เพียรชอบ, รัชณี ขวัญบุญจันและถนอมวงศ์ กฤษณ์เพชร, 2527) ซึ่งวิชาพลศึกษาก็เป็นหนึ่งในกระบวนการศึกษาที่สำคัญเพราะเป็นพื้นฐานที่สำคัญของพัฒนาการทรัพยากรมนุษย์ให้มีลักษณะดังกล่าว กล่าวคือบุคคลต้องเกิดการเรียนรู้ตลอดชีวิต มุ่งเน้นการดูแลส่งเสริม การพัฒนา และการบริหารจัดการชีวิตเพื่อสุขภาพ อันเป็นรากฐานที่สำคัญยิ่งต่อการดำเนินชีวิตที่สมดุลทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและจิตวิญญาณซึ่งเป็นองค์รวมของความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ โดยอาศัยกิจกรรมทางพลศึกษาที่ได้เลือกเฟ้นแล้วเป็นสื่อกลางการเรียนรู้ (วรศักดิ์ เพียรชอบ, 2527)

ในอดีตนั้นระบบการศึกษาของประเทศไทยได้เห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษาโดยได้กำหนดให้วิชาพลศึกษาเป็นหนึ่งในหลักสูตรภาคบังคับตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาจนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษา ดังจะเห็นได้จากในแผนการศึกษาชาติฉบับปีพุทธศักราช 2520 ได้เน้นในตอนหนึ่งของความมุ่งหมายของการศึกษาว่า “เพื่อให้มีบุคลิกภาพที่ดีมีสุขภาพและอนามัยสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ” นอกจากนั้นในจุดมุ่งหมายของหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นฉบับปีพุทธศักราช 2521 ยังได้กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า “เพื่อให้มีสุขภาพสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ และรู้จักส่งเสริมการ

สาธารณสุขของชุมชน” และตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นฉบับปี พุทธศักราช 2521 นี้วิชาพลศึกษาก็จัดเป็นวิชาหนึ่งในกลุ่มพัฒนาบุคลิกภาพและเป็นวิชาบังคับในหลักสูตร โดยกำหนดให้เรียนสัปดาห์ละ 2 คาบและให้เลือกเรียนได้อีก 2 คาบ ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ส่วนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เลือกเรียนได้ 4 คาบ ต่อหนึ่งภาคการศึกษา ส่วนในหลักสูตรพลศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ได้กำหนดให้เรียนสัปดาห์ละ 1 คาบและเลือกได้อีก 2 คาบต่อหนึ่งภาคการศึกษา จากหลักฐานดังกล่าวนี้ แสดงให้เห็นว่าการศึกษาไทยในอดีตนั้นให้ความสำคัญกับวิชาพลศึกษาเป็นอย่างมาก

ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 อ้างถึงรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 กำหนดให้บุคคลมีสิทธิเสมอกัน ในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปี ที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย การจัดการศึกษาอบรมของรัฐต้องคำนึงถึงการมีส่วนร่วมขององค์กรปกครองท้องถิ่นและชุมชน ประกอบกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กำหนดให้การศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคมโดยการถ่ายทอดความรู้โดยการฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์ความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อมสังคมแห่งการเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุน ให้บุคคลเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรมมีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข เปิดโอกาสให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาพัฒนาสาระและกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง

ในปัจจุบันหลังจากประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นหลักสูตรแกนกลางที่มีลักษณะเป็นกรอบและแนวทางในการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้ เป็นไปตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร โดยได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้การศึกษาขั้นพื้นฐานและมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นทั้ง 8 สาระการเรียนรู้สำหรับให้สถานศึกษาได้จัดทำสาระของหลักสูตร

สุขศึกษาและพลศึกษาเป็นกลุ่มวิชา 1 ใน 8 กลุ่มของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นกลุ่มวิชาที่มีความหมาย และมีความสำคัญยิ่งต่อการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้เรียน โดยตรง เพราะครอบคลุมเรื่องสุขภาพที่เป็นพื้นฐานจำเป็นต่อชีวิตความเป็นอยู่ของผู้เรียนแต่ละคน โดยมุ่งพัฒนาพฤติกรรม การเรียนรู้ของผู้เรียนทั้งด้านสาระความรู้เกี่ยวกับสุขภาพที่จำเป็นที่ผู้เรียนต้องรู้ ด้านการสร้างเสริมเจตคติและค่านิยมที่ดี คุณธรรม จริยธรรม และคุณลักษณะนิสัยที่พึงประสงค์

เช่น ความรับผิดชอบ การมีวินัยในตนเอง ความเคารพในสิทธิของผู้อื่น และกฎ กติกาของสังคม เป็นต้น และด้านทักษะกระบวนการปฏิบัติในการพัฒนาพฤติกรรมที่ยั่งยืน ในกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา มีทั้งหมด 5 สาระ ดังนี้

สาระที่ 1 : การเจริญเติบโตและการพัฒนาการของมนุษย์

มาตรฐาน พ 1.1 : เข้าใจธรรมชาติของการเจริญเติบโต และการพัฒนาการของมนุษย์

สาระที่ 2 : ชีวิตและครอบครัว

มาตรฐาน พ 2.1 : เข้าใจและเห็นคุณค่าของชีวิต ครอบครัว เพศศึกษาและมีทักษะในการดำรงชีวิต

สาระที่ 3 : การเคลื่อนไหว การออกกำลังกาย การเล่นเกม กีฬาไทยและกีฬาสากล

มาตรฐาน พ 3.1 : เข้าใจ มีทักษะในการเคลื่อนไหว กิจกรรมทางกาย การเล่นเกม และกีฬา

มาตรฐาน พ 3.2 : รักการออกกำลังกาย การเล่นเกม และการเล่นกีฬา ปฏิบัติเป็นประจำอย่างสม่ำเสมอ มีวินัย เคารพสิทธิ กฎ กติกา มีน้ำใจนักกีฬา มีจิตวิญญาณในการแข่งขันและชื่นชมในสุนทรียภาพของการเล่นกีฬา

สาระที่ 4 : การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพและการป้องกันโรค

มาตรฐาน พ 4.1 : เห็นคุณค่าและมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรค และการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ

สาระที่ 5 : ความปลอดภัยในชีวิต

มาตรฐาน พ 5.1 : ป้องกันและหลีกเลี่ยงปัจจัยเสี่ยง พฤติกรรมเสี่ยงต่อสุขภาพ อุบัติเหตุ การใช้ยา สารเสพติด และความรุนแรง

จุดมุ่งหมายตอนหนึ่งของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้กล่าวว่า “ให้ผู้เรียนรักการออกกำลังกาย ดูแลตนเองให้มีสุขภาพและบุคลิกภาพที่ดี” ส่วนวิสัยทัศน์นั้น สำหรับพลศึกษา มุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดการพัฒนาโดยรวมทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญา และสังคม ด้วยการเข้าร่วมในกิจกรรมการออกกำลังกายและกีฬา และกิจกรรมเหล่านั้นได้รับการคัดสรรมาเป็นอย่างดีแล้ว

ในการเรียนรู้พลศึกษาผู้เรียนจะได้รับโอกาสให้เข้าร่วมในกิจกรรมทางกายและกีฬาทั้งประเภทบุคคลและประเภททีมอย่างหลากหลายทั้งของไทยและสากล กิจกรรมทางกายและกีฬาต่าง ๆ ช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดสัมฤทธิ์ผลตามศักยภาพทางด้านความเจริญเติบโตและพัฒนาการทางกาย ได้ปรับปรุงสุขภาพ และสมรรถภาพทางกาย เกิดการพัฒนาทักษะทางกลไกอย่างเต็มที่ ได้เรียนรู้ถึงความสำคัญของการฝึกฝนตนเองตามกฎ กติกา ระเบียบและหลักการทางวิทยาศาสตร์ ได้แข่งขันและได้ทำงานร่วมกันเป็นทีม ได้รับประสบการณ์จากการลงมือปฏิบัติด้วยตนเองโดยตรงตามความถนัด และความสนใจ ได้ค้นหาความพึงพอใจจากการเข้าร่วมกิจกรรมทางกาย กีฬา กิจกรรมนันทนาการ และกิจกรรมสร้างเสริมสมรรถภาพทางกายและรักการออกกำลังกาย

จากความสำคัญของพลศึกษาทั้งในอดีตจนกระทั่งถึงปัจจุบันจะเห็นได้ว่า วิชาพลศึกษาเข้ามามีบทบาทในโรงเรียนระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา ทั้งในโรงเรียนสายสามัญ และโรงเรียนสายอาชีวศึกษา จึงมีผลทำให้นักพลศึกษาและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับพลศึกษาพยายามหาวิธีปรับปรุงการเรียนการสอนให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ก็ยังพบอุปสรรคที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเรื่องของแรงจูงใจ ความเอาใจใส่นิสัยการเรียน ตลอดจนเจตคติที่ดีต่อการเรียนพลศึกษาหากนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา ก็จะทำให้กระบวนการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาสำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ และจากการศึกษาวิจัยวิจัยที่ผ่านมาทำให้เราได้ทราบว่าเจตคติของคนเราสามารถเปลี่ยนแปลงได้ แต่การที่จะเปลี่ยนแปลงเจตคติขึ้นมาใหม่ในตัวบุคคลจะต้องอาศัยระยะเวลา วิธีการและการสร้างสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ตลอดจนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับคน ๆ นั้น เพื่อให้เด็กนักเรียนมีเจตคติที่พึงปรารถนา

การที่นักเรียนจะเห็นคุณค่าของการออกกำลังกาย จนกระทั่งนำความรู้และทักษะที่ได้จากการเรียนวิชาพลศึกษาในชั้นเรียนไปปฏิบัติเป็นประจำในชีวิตประจำวันของคนนั้น นักเรียนจะต้องมีเจตคติที่ดีและมีความเชื่อมั่นในคุณค่าของวิชาพลศึกษามาก่อน เพราะเจตคติมีผลต่อการแสดงออกในพฤติกรรมของบุคคล และขณะเดียวกันเป็นการแสดงออกหรือการปฏิบัติของบุคคลนั้นด้วย ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ต่อนักเรียนตามความมุ่งหมายของวิชาพลศึกษาและหลักสูตรครุพลศึกษาจึงควรปลูกฝังเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาให้กับนักเรียนเพื่อที่นักเรียนจะได้นำความรู้ ทักษะและประสบการณ์ต่าง ๆ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ตนเองในชีวิตประจำวัน ดังที่ วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527) ได้กล่าวไว้ว่า “ในการที่นักเรียนจะนำความรู้ ทักษะและประสบการณ์ต่าง ๆ ไปใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ตนเองในชีวิต นักเรียนจะต้องมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา”

อีกประการหนึ่งที่สำคัญคือ ในการวัดผลทางการเรียนการสอนวิชาพลศึกษานั้นครูพลศึกษาส่วนใหญ่มักมุ่งวัดผลทางด้านความรู้และทางด้านทักษะ มักจะละเลยต่อการวัดผลทางด้านเจตคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาพลศึกษาจึงเป็นสาเหตุให้ครูพลศึกษาไม่สามารถทราบถึงเจตคติทางพลศึกษาของนักเรียน ซึ่งอาจทำให้การเรียนการสอนพลศึกษาไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรนอกจากเหตุผลดังกล่าวนี้แล้ว หลังจากที่ประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ได้ก่อให้เกิดปัญหาต่อวิชาพลศึกษา ไม่ว่าจะเป็นสถานศึกษาหรือโรงเรียนให้ความสำคัญกับวิชาพลศึกษาน้อยมากในระดับประถมศึกษาให้เพียงสัปดาห์ละ 1 ชั่วโมง ส่วนระดับมัธยมศึกษาให้สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง (สุขศึกษา 1 ชั่วโมง พลศึกษา 1 ชั่วโมง) ส่วนครูผู้สอนนั้นไม่มีความรู้ความเข้าใจในวิชาพลศึกษา บางคนมิได้มีวุฒิทางพลศึกษาจึงทำให้เกิดการไม่รู้จริง ไม่นั่นใจ ผู้ได้รับผลกระทบสุดท้ายคือนักเรียนและปัญหาของนักเรียนก็คือขาดการออกกำลังกาย เพราะเวลาในการเรียนรู้มุ่งไปที่การพัฒนาการทางสมองเป็นหลักและเน้นไปที่หลักวิชาการมากเกินไปสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้แสดงให้เห็นถึงปัญหาของการเรียนการสอนของวิชาพลศึกษา และแสดงให้เห็นว่าประชากรส่วนใหญ่ในประเทศไม่เห็นความสำคัญในเรื่องสุขภาพและความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ สนใจเพียงพัฒนาการทางสมองเท่านั้น ในการที่จะพัฒนาประเทศนั้นก็ต้องอาศัยประชากรที่มีคุณภาพและประชากรจะมีคุณภาพได้นั้นจะต้องมีสุขภาพทั้งทางร่างกายและจิตใจที่สมบูรณ์เสียก่อน โดยส่งเสริมให้มีการออกกำลังกายเป็นประจำ ดังจุดมุ่งหมายหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ข้อ 5 ที่ให้ผู้เรียนรักการออกกำลังกาย ดูแลตนเองให้มีสุขภาพและบุคลิกภาพที่ดี ดังนั้น การที่จะทำให้ประชากรเห็นคุณค่าและความสำคัญของวิชาพลศึกษานั้น สิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงคือ การปลูกฝังให้เกิดเจตคติที่ดีที่มีต่อวิชาพลศึกษาในโรงเรียน และเห็นถึงความสำคัญของวิชาพลศึกษาต่อไปในภายภาคหน้าด้วย

ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงความเข้าใจและเจตคติของหลักวิชานี้ให้ถูกต้อง และจะได้เป็นแนวทางในการที่จะส่งเสริมการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนให้ดียิ่งขึ้นไป อันจะส่งผลให้นักเรียนนั้นมีสุขภาพที่ดี รักการออกกำลังกายและเล่นกีฬาสอดคล้องและตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการศึกษา ตลอดจนเข้าใจ และเห็นประโยชน์ คุณค่าของวิชาพลศึกษาเพิ่มมากยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
2. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง
3. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนในกรุงเทพมหานครกับนักเรียนในต่างจังหวัด

สมมติฐานของการวิจัย

วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่อยู่ในหลักสูตร และทุกโรงเรียนได้จัดให้มีโครงการพลศึกษาโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อเสริมสร้างเจตคติ ดังนั้น นักเรียนน่าจะมีเจตคติต่อวิชาพลศึกษาในระดับใดระดับหนึ่ง นอกจากนั้น เพศ และที่ตั้งของสถานศึกษาไม่น่าจะเป็นสาเหตุให้เจตคติของนักเรียนแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. เป็นการศึกษาเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โดยได้จากแบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
2. ตัวอย่างที่ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2547 ทั่วประเทศ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

โรงเรียน หมายถึง โรงเรียนชั้นมัธยมศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2547 ทั่วประเทศ

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3

นักเรียนในต่างจังหวัด หมายถึง นักเรียนที่เรียนอยู่ใน 7 ภูมิภาค คือ ภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันตก ภาคใต้ ภาคกลาง และนอกเหนือจากกรุงเทพมหานครและปริมณฑล

เจตคติ หมายถึง ความรู้สึก ความเชื่อและอารมณ์ที่จะตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือสภาพการณ์ใด ในทางสนับสนุนหรือต่อต้านสิ่งนั้นหรือสภาพการณ์นั้น

เจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา หมายถึง ความรู้สึก ความเชื่อและอารมณ์ที่จะตอบสนองต่อวิชาพลศึกษา ซึ่งอาจจะเป็นทางสนับสนุน หรือในทางต่อต้านวิชาพลศึกษา

ด้านร่างกาย หมายถึง วิชาพลศึกษาทำให้มีการเคลื่อนไหวได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นตัวกำหนดให้ร่างกายมีโครงสร้างที่สง่างามสมสัดส่วน ทำให้ระบบต่าง ๆ ได้ฝึกการทำงานสม่ำเสมอ มีการประสานงาน ช่วยเหลือซึ่งกันและกันตลอดเวลา ซึ่งจะทำให้เกิดความสัมพันธ์ในหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ

ด้านจิตใจ หมายถึง วิชาพลศึกษาช่วยส่งเสริมให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นคนมีเหตุผล ตัดสินใจได้เด็ดขาด ถูกต้องและรวดเร็ว มีความเมตตากรุณา ไม่เห็นแก่ตัวร่าเริงและแจ่มใสอยู่เสมอ

ด้านอารมณ์ หมายถึง วิชาพลศึกษาเป็นกิจกรรมที่ช่วยควบคุมความรู้สึกอารมณ์ให้มั่นคง อดทน อดกลั้นต่อการขู่เข้าต่าง ๆ อีกทั้งยังเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน และผ่อนคลายความตึงเครียดของกล้ามเนื้อและระบบประสาท

ด้านสังคม หมายถึง วิชาพลศึกษาทำให้เกิดการทำงานเป็นหมู่คณะ มีความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รู้จักสิทธิและหน้าที่ เคารพกฎกติกา มีระเบียบวินัย รู้จักความเป็นผู้นำและผู้ตาม

ด้านสติปัญญา หมายถึง วิชาพลศึกษาช่วยสร้างให้เกิดความคิด เป็นผู้ที่มีความรอบรู้ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์รวมทั้งสามารถคิดแก้ไขปัญหาได้อย่างถูกต้อง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษา
2. เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้บริหารการศึกษา ผู้บริหารโรงเรียนและครูพลศึกษาในโรงเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้เป็นแนวทางในการพัฒนาการใช้หลักสูตรและจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นให้ดียิ่งขึ้นต่อไป
3. เพื่อเป็นแนวทางสำหรับการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้ในครั้งต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง “เจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544” ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวกับ ความรู้ ความหมาย และคุณค่าของวิชาพลศึกษา จุดมุ่งหมาย และประโยชน์ของวิชาพลศึกษา ความหมายของเจตคติ ลักษณะที่สำคัญของเจตคติ องค์ประกอบของเจตคติ การเกิดเจตคติ การศึกษาเจตคติ มาตรวัดเจตคติ และประโยชน์ของการวัดเจตคติ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ การศึกษาเรื่องเจตคติของนักเรียน โดยจะขอนำเสนอตามลำดับ ดังนี้

1. ความรู้เกี่ยวกับพลศึกษา

ความหมายและคุณค่าของพลศึกษา

มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายและคุณค่าของวิชาพลศึกษาไว้หลายทัศนะ ดังนี้ คลาร์ก (Clarke, 1959) ได้กล่าวว่า “วิชาพลศึกษาที่อยู่ภายใต้การนำที่ถูกต้องของผู้สอนย่อม สามารถปลูกฝังคุณลักษณะอันดีงามที่มีความจำเป็นในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี”

บุชเชอร์ (Bucher, 1968) กล่าวไว้ว่า “วิชาพลศึกษาเป็นการศึกษาซึ่งก่อให้เกิดการพัฒนาการ ทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคม โดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งได้รับการเลือกเฟ้นแล้วเป็นสื่อ ที่จะนำไปสู่จุดมุ่งหมายที่วางไว้

บุควอลเตอร์ (Bookwalter, 1969) กล่าวไว้ว่า “วิชาพลศึกษาเป็นการพัฒนาการที่ให้ผลที่สุด ทางด้านบูรณาการ และการปรับตัวทางด้านร่างกาย จิตใจและสังคม โดยที่ได้รับการสอนและเข้า ร่วมกิจกรรมประเภทกีฬา”

ทอมสัน (Thomson, 1971) กล่าวไว้ว่า “พลศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาซึ่งอาศัย กิจกรรมที่ได้เลือกในการจัดเพื่อให้เกิดการเจริญเติบโต พัฒนาการและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม เพื่อให้เป็นพลเมืองดีและดำรงชีวิตอยู่อย่างมีประสิทธิภาพ”

จรินทร์ ธานีรัตน์ (2514) กล่าวว่า “พลศึกษา คือ การศึกษาแขนงหนึ่งที่ใช้กิจกรรมการเคลื่อนไหวทางกายเป็นสื่อกลาง เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางด้านร่างกาย ทางจิตใจ ทางอารมณ์ ทางสังคม และพัฒนาการทางด้านคุณธรรม ทางจิตใจ ตลอดจนการเป็นพลเมืองดีด้วย”

วรศักดิ์ เพียรชอบ (2527) กล่าวว่า “วิชาพลศึกษา คือการศึกษาแขนงหนึ่งซึ่งมีวัตถุประสงค์และความมุ่งหมายเช่นเดียวกับการศึกษาอย่างอื่น ๆ คือ เป็นวิชาที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้มีการพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคมจะแตกต่างจากวิชาอื่นก็ตรงที่วิธีการและสิ่งที่นำมาใช้คือ พลศึกษาใช้กิจกรรมการออกกำลังกายหรือการเล่นกีฬาเป็นสื่อกลางของการเรียน โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาต่าง ๆ”

จากคำกล่าวข้างต้นพอสรุปได้ว่า วิชาพลศึกษาเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งที่ใช้กิจกรรมกีฬาและการออกกำลังกายเป็นสื่อกลางของการเรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดพัฒนาการในด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา

การจัดการศึกษาในปัจจุบันนี้พลศึกษาเป็นวิชาหนึ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องสอนในโรงเรียนทุก ๆ ระดับชั้น ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาไปจนถึงระดับอุดมศึกษา เพราะเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งในขบวนการการศึกษาที่จะช่วยในการพัฒนาส่วนต่าง ๆ อันจะนำไปสู่จุดหมายปลายทางอย่างแท้จริง ความรับผิดชอบในการสอนวิชาพลศึกษาจะต้องเป็นผลเกี่ยวกับความเจริญงอกงามทางการศึกษา โดยใช้กิจกรรมพลศึกษาเป็นสื่อ กิจกรรมทางพลศึกษาไม่เพียงแค่เพียงเครื่องช่วยสร้างพัฒนาการทางด้านกล้ามเนื้อ และอวัยวะต่าง ๆ ให้มีประสิทธิภาพเท่านั้น ยังช่วยกระตุ้นความเจริญงอกงาม เพื่อพัฒนาบุคลิกภาพของแต่ละบุคคลให้เป็นที่ยอมรับของสังคม และเป็นผลพลอยได้ทางด้านอารมณ์และสุขภาพจิตอีกด้วย ดังนั้น การศึกษาและพลศึกษาเป็นเรื่องที่ต้องเกี่ยวข้องและถือว่าทั้งสองมีบทบาทสำคัญมากในชีวิตประจำวันของคนทุกคน ซึ่งเป้าหมายของการศึกษาที่ประเทศไทยยึดเป็นหลัก เพื่อให้นักเรียนเป็นพลเมืองที่ดีมีคุณภาพและวิชาพลศึกษาก็มีส่วนช่วยส่งเสริมและสนับสนุนให้เกิดผลนั้น (ไพวัลย์ ตันลาพุด, 2530)

จุดมุ่งหมายและประโยชน์ของวิชาพลศึกษา

การศึกษาทั้งในอดีต ปัจจุบันและอนาคตต่างก็ให้ความสำคัญต่อวิชาพลศึกษา ซึ่งเป็นการศึกษาแขนงหนึ่งที่ใช้กิจกรรมทางพลศึกษาที่ได้เลือกสรรแล้ว เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการพัฒนาการทั้ง 5 ด้าน ดังต่อไปนี้ (อุคร รัตนภักดิ์, 2529)

1. ทางด้านร่างกาย วิชาพลศึกษาช่วยให้มนุษย์มีการเคลื่อนไหวอย่างมีประสิทธิภาพคือถูกต้อง เหมาะสมและมีทักษะ ซึ่งทักษะนี้จะเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้บรรลุการเข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษาและทักษะยังเหมาะสมที่จะฝึกในวัยเด็ก ขณะที่ร่างกายเคลื่อนไหวจะทำให้กล้ามเนื้อมีอัตราการใช้พลังงานสูง โดยกล้ามเนื้อจะเปลี่ยนพลังงานเคมีเป็นพลังงานจลน์ จะทำให้ระบบต่าง ๆ ถูกรวบรวนให้ทำงานหนักอยู่เสมอ สภาพร่างกายก็จะเกิดความเคยชินและปรับตัวเข้ากับสภาพนั้น ได้ผล ก็คือ ทำให้ระบบต่าง ๆ ได้ฝึกการทำงานสม่ำเสมอ มีการประสานงานช่วยเหลือซึ่งกันและกันตลอดเวลาซึ่งจะทำให้เกิดความสัมพันธ์ในหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ และหน้าที่นี้เองที่เป็นตัวกำหนดโครงสร้างให้สง่างามสมสัดส่วน มีสุขภาพอนามัยปราศจากโรคภัยไข้เจ็บซึ่งจะเป็นวิถีแห่งชีวิตอันจะนำไปสู่ความสุข ความหวังและความสำเร็จ

2. ทางด้านจิตใจ ทุกคนต่างก็ยอมรับว่าร่างกายและจิตใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ฉะนั้นร่างกายและจิตใจมีผลกระทบซึ่งกันและกันอย่างสมบูรณ์ กิจกรรมพลศึกษาจะช่วยส่งเสริมบุคคลให้เป็นผู้มีความสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ ทั้งนี้เพราะสนามกีฬานั้นเปรียบเหมือนห้องปฏิบัติการทางจริยธรรมเป็นอย่างดีที่จะช่วยฝึกอบรมนักเรียน ในขณะที่นักเรียนร่วมกิจกรรมทางพลศึกษานั้นจะลืมทุกสิ่งทุกอย่างจิตใจจะจดจ่อมีสมาธิอยู่กับเกมนั้น การแสดงออกต่าง ๆ เป็นไปตามความจริงจนมีคำกล่าวว่า สนามกีฬาเป็นสถานที่ที่แสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่แท้จริงของผู้ร่วมเล่นด้วยคือ จะต้องเป็นผู้เล่นและผู้ดูที่ดี มีน้ำใจเป็นนักกีฬาด้วยจึงจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่มีความสมบูรณ์ทางร่างกายและจิตใจที่ดีงามอันเป็นส่วนสำคัญที่จะปลูกฝังให้เป็นนักเรียนและพลเมืองดีของชาติต่อไปในอนาคต

3. ทางด้านอารมณ์ กิจกรรมพลศึกษาเป็นกิจกรรมที่ช่วยฝึกการควบคุมอารมณ์ให้มั่นคงอดทน อดกลั้นต่อการยั่วเย้าต่าง ๆ และยังพัฒนาทางด้านการผ่อนคลายความตึงเครียดของกล้ามเนื้อและระบบประสาทได้ กิจกรรมพลศึกษายังเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน

ทำให้นักเรียนที่เคยจำเจอยู่แต่ในชั้นเรียนได้แสดงออกอย่างสนุกสนาน สนองความต้องการตามธรรมชาติและยังช่วยระบายพลังงานที่เหลือออกไปทำให้อารมณ์แจ่มใส เป็นที่น่าคบค้าสมาคม

4. ทางด้านสังคม ชั่วโมงพลศึกษาเป็นชั่วโมงที่จำลองสภาพสังคมได้อย่างแท้จริง เด็กลงมารวมกลุ่มกันมีการปฏิสัมพันธ์กันมากที่สุด นักเรียนจะปรับบุคลิกภาพของตนขึ้นมามีทั้งผู้นำและผู้ตาม มีความเชื่อมั่นในตนเอง รู้จักควบคุมตนเอง การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การทำงานเป็นหมู่คณะ สิทธิ และหน้าที่ มีความรับผิดชอบในหมู่คณะ สุจริต ยุติธรรม เคารพกฎกติกา ข้อบังคับ ระเบียบวินัย การรู้จักแพ้ รู้จักชนะ รู้ภัย คุณสมบัติเหล่านี้เป็นความต้องการของสังคม นอกจากนี้วิชาพลศึกษายังช่วยแก้ปัญหาสังคม เช่น การรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย การนำเอากิจกรรมพลศึกษาไปแก้ไขความประพฤติของผู้กระทำผิดในสถานที่คุมขังและยังใช้กิจกรรมพลศึกษาเป็นสื่อสัมพันธ์ในการเปิดสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศ และเป็นการต่อรองทางการเมือง ตลอดจนนำไปฟื้นฟูสุขภาพ

5. ทางด้านสติปัญญา ในการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาที่ก่อให้เกิดคุณค่านั้น ผู้เข้าร่วมจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจ ทักษะและทักษะ ตลอดจนสามารถนำทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์เข้ามาช่วยในการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษา วิชาพลศึกษานั้นจะเรียนรู้ควบคู่ไปกับการปฏิบัติ มีโจทย์ให้แก้ปัญหาเช่นเดียวกัน เพียงแต่ไม่ได้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรเหมือนวิชาอื่น เช่น จะมีวิธีการหลบหลีก รุกและรับ ตลอดจนเทคนิคต่าง ๆ ซึ่งจะต้องคิดและหาวิธีการอยู่ตลอดเวลาในขณะที่เล่นกีฬา ดังนั้น จะเห็นได้ว่ากิจกรรมพลศึกษานอกจากจะช่วยในแง่ของการออกกำลังกายเพื่อความสมบูรณ์แห่งสุขภาพแล้ว ยังช่วยเป็นการฝึกฝนพลังความคิดให้เป็นผู้ที่มีความรอบรู้และมีสติปัญญาไปด้วยเช่นกัน

ไพวัลย์ ตันลาพูน (2530) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของวิชาพลศึกษาไว้ ดังต่อไปนี้

1. วัตถุประสงค์ที่เกิดขึ้นทันทีทันใด (Immediate Control Objectives) เป็นวัตถุประสงค์ขั้นต้นที่มุ่งให้ผู้เรียนได้รับผลประโยชน์ในขณะที่มีการเรียนการสอน ดังนี้

1.1 สมรรถภาพทางกาย (Physical Fitness) หมายถึง ความสามารถของร่างกายในการที่จะประกอบกิจกรรมต่าง ๆ ให้บรรลุผลสำเร็จได้เป็นอย่างดี

1.2 ความรู้ (Knowledge) ในการเข้าร่วมกิจกรรมผู้เรียนได้เรียนรู้โดยการปฏิบัติจริง

1.3 ทักษะ (Attitude) ครูควรปลูกฝังทัศนคติที่ดีงาม ที่ถูกต้องให้กับผู้เรียน

1.4 ทักษะ (Skill) หมายถึง ความสามารถในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง และมีประสิทธิภาพ การที่จะให้มีทักษะดีต้องฝึกฝนแบบค่อยเป็นค่อยไป

2. วัตถุประสงค์ในระดับที่สอง (Secondary Control Objectives) เป็นวัตถุประสงค์ในขั้นที่ต้องการให้ผู้เรียนนั้น ได้มีพัฒนาการความเจริญงอกงามทางด้านต่าง ๆ ภายหลังจากที่ได้รับการฝึกฝนมาแล้ว ได้แก่

2.1 พัฒนาการทางด้านอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกายและการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพ โดยปกติเมื่อผู้เรียนได้ออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ กล้ามเนื้อส่วนต่าง ๆ ก็จะเจริญเติบโต แข็งแรง มีขนาดโต และระบบไหลเวียนโลหิตก็ดีขึ้น

2.2 พัฒนาการทางการประสานงานของระบบประสาทและกล้ามเนื้อ ทำให้มีความคล่องแคล่วว่องไว มีจังหวะในการเล่น ตลอดจนมีทักษะมากขึ้นตามลำดับ

2.3 เป็นการพัฒนาทางด้านความรู้ การตัดสินใจ การวิเคราะห์เรื่องราวตลอดจนมีเหตุผลในเรื่องความรู้ที่นึกคิดต่าง ๆ

2.4 พัฒนาทางด้านอารมณ์ โดยธรรมชาติของมนุษย์แล้วจะมีอารมณ์หลายอย่างหลายประการด้วยกัน เช่น โกรธ เกลียด รัก การเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาบ่อย ๆ สามารถที่จะช่วยระงับอารมณ์ต่าง ๆ ได้

3. วัตถุประสงค์ที่เกิดขึ้นทีหลัง (Remote Adjustment Objectives) เป็นจุดมุ่งหมายที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เกิดการพัฒนาขึ้น หลังจากที่บุคคลได้เข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ทางพลศึกษา ได้แก่

3.1 ส่งเสริมให้เป็นผู้มีความสุขภาพ

3.2 ส่งเสริมให้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

3.3 ส่งเสริมให้มีความประพฤติดี เป็นพลเมืองที่ดี เช่น เป็นผู้นำผู้ตามที่ดี รู้จักรับผิดชอบ การให้ความร่วมมือ การมีน้ำใจนักกีฬา เคารพกฎกติกา ฯลฯ

4. วัตถุประสงค์อันสูงสุด (Ultimate Aim) เป็นจุดมุ่งหมายระดับสูงสุดหรือระดับปรินญา ซึ่งจะต้องใช้กิจกรรมทางกายเป็นสื่อในการเรียนรู้ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ และสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี ช่วยให้ผู้เรียนได้พัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคมซึ่งถือว่าเป็นจุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษาโดยตรง

2. ความรู้เกี่ยวกับทัศนคติ

ความหมายของทัศนคติ

คำว่า ทัศนคติ บางครั้งก็เรียกว่า เจตคติ ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Attitude หมายถึง ท่าที ความรู้สึก แนวความคิดเห็นของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน, 2526)

คำว่า Attitude มีรากศัพท์มาจากภาษาลาตินว่า “aptus” แปลว่า โน้มเอียง เหมาะสม (ลัดดา กิตติวิภาต, 2532) ซึ่งมีนักการศึกษาและนักจิตวิทยาหลายท่าน ได้ให้นิยาม หรือคำจำกัดความ ของทัศนคติไว้มากมายแล้วแต่มีมติการมองของแต่ละบุคคลดังนี้

ทัศนคติ หมายถึง สภาพความพร้อมของระบบประสาทและจิตใจอันได้จากประสบการณ์ การเรียนรู้ซึ่งมีผลโดยตรงต่อการตอบสนองสิ่งใดสิ่งหนึ่งและต่อสภาพการณ์ที่เกี่ยวข้องกับบุคคล นั้น ๆ ในทางบวกหรือทางลบก็ได้ (Allport, 1967; Lindzey, 1956; บุญธรรม กิจปริดาภิสุทธิ, 2532)

ทัศนคติ หมายถึง สภาพความโน้มเอียงหรือความพร้อมของจิตใจที่จะแสดงพฤติกรรม ตอบสนองต่อสิ่งเร้าหรือสถานการณ์ในทางที่ชอบ หรือไม่ชอบอย่างใดอย่างหนึ่งด้วยการเข้าหาหรือ ถอยหนีออกไป (Anastasi, 1976; Newcomb, 1957; McDonal, 1959; กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ, 2528)

ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกหรืออารมณ์ที่แสดงออกทางพฤติกรรมสนองตอบสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในทางพึงพอใจ เห็นด้วย ชอบหรือในทางตรงกัน (Munn, 1962 ; Thurstone, 1967 ; สุชา จันทรโธม, 2524)

ทัศนคติ หมายถึง ผลรวมของความเชื่อที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือสถานการณ์ใดสถานการณ์ หนึ่งที่บุคคลมีต่อสิ่งนั้น (Rokeach, 1970; Fishbein and Ajzen, 1975; ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2534)

จากคำกล่าวข้างต้นพบสรุปได้ว่า ทัศนคติ หมายถึง สภาพความพร้อมทางจิตใจ และ อารมณ์ของบุคคลในอันที่จะสนองตอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือสภาพการณ์บางอย่างโดยการแสดง ท่าที ความรู้สึกในรูปของพฤติกรรมอันอาจเป็นไปในทางต่อต้านหรือสนับสนุน

ลักษณะที่สำคัญของทัศนคติ

มีนักทฤษฎีทางทัศนคติจำนวนมากไม่น้อยที่มีความเห็นพ้องต้องกันถึงลักษณะของทัศนคติที่น่าสนใจศึกษา เนื่องจากมีส่วนเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคล ดังต่อไปนี้ (จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิวัฒน์, 2538)

1. ทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ไม่ใช่สิ่งที่มีติดตัวมาแต่กำเนิด และประสบการณ์นี้มีอิทธิพลอย่างมากต่อทัศนคติ การสะสมประสบการณ์ทั้งทางตรงและทางอ้อมโดยผ่านกระบวนการปะทะสังสรรค์กับสิ่งต่าง ๆ ในสังคมมีผลโดยตรงต่อทัศนคติ

2. ทัศนคติมีคุณลักษณะของการประเมิน (evaluative nature) ทัศนคติมีธรรมชาติของการประเมินเป็นความคิดหรือความเชื่อที่มีความรู้สึกแอบแฝงอยู่ด้วย การที่บุคคลหนึ่งจะมีทัศนคติอย่างไรต่อสิ่งใดขึ้นอยู่กับผลการประเมินความรู้ ความคิดหรือความเชื่อที่มีเกี่ยวกับสิ่งนั้นซึ่งจะทำให้ผู้ประเมินเกิดความรู้สึกทางบวกหรือทางลบต่อสิ่งดังกล่าว โดยผลการประเมินนี้อาจมีความแตกต่างกันตามประสบการณ์ของแต่ละบุคคล

3. ทัศนคติมีคุณภาพและความเข้ม (quality and intensity) คุณภาพของทัศนคติเป็นสิ่งที่ได้จากการประเมิน เมื่อบุคคลประเมินสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็อาจมีทัศนคติทางบวก (ความรู้สึกชอบ) หรือทัศนคติทางลบ (ความรู้สึกไม่ชอบ) ต่อสิ่งนั้น นั่นก็คือก่อให้เกิดสภาวะความพร้อมที่จะเข้าหาหรือหลีกเลี่ยงสิ่งดังกล่าว ส่วนความเข้มจะบ่งถึงความมากน้อยของทัศนคติทางบวกหรือลบ หรือบ่งชี้ระดับการประเมินเช่น ชอบมาก ชอบน้อย เป็นต้น

4. ทัศนคติมีความคงทนไม่เปลี่ยนแปลงง่าย (stable and enduring) เนื่องจากสิ่งที่ประเมินมีความชัดเจนถูกต้องแน่นอนหรือในกรณีที่มีการสะสมประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งนั้น โดยผ่านกระบวนการเรียนรู้มานานพอในกรณีเช่นนี้การเพิ่มความรู้ใหม่ ประสบการณ์ใหม่หรือการบังคับให้แสดงพฤติกรรมนั้น ๆ อยู่เสมอก็อาจจะไม่มีผลทำให้ทัศนคติเปลี่ยนแปลง ทัศนคติทำนองนี้จะสามารถทำนายหรืออธิบายพฤติกรรมในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันในเวลาต่อมาได้อย่างถูกต้อง

5. ทัศนคติต้องมีสิ่งที่หมาย (attitude object) ทัศนคติจะต้องมีสิ่งที่หมายถึงที่แน่นอน นั่นคือทัศนคติต่ออะไร ต่อบุคคล ต่อสิ่งของหรือต่อสถานการณ์จะไม่มีทัศนคติลอย ๆ ที่ไม่หมายถึงสิ่งใด และบุคคลจะต้องมีความรู้หรือประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งนั้น การที่ทัศนคติต้องมีที่หมายถึงที่

แน่นอนเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ทัศนคติมีความแตกต่างจากแรงผลักดันภายในบุคคลชนิดอื่น ๆ เป็นต้นว่า นิสัย แรงขับและแรงจูงใจ

6. ทัศนคติมีลักษณะความสัมพันธ์ ทัศนคติแสดงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งของ บุคคลอื่นหรือสถานการณ์อื่น และความสัมพันธ์นี้เป็นความรู้สึกจูงใจ (Motivation affect) ซึ่งเกิดจากคุณลักษณะที่คล้ายคลึงกันของส่วนต่าง ๆ ของสิ่งที่กล่าวถึง ความสัมพันธ์นี้ยิ่งสูงมากเท่าใดการรวมตัวของแต่ละทัศนคติก็ยิ่งจะแน่นแฟ้น อันจะเป็นตัวบ่งชี้ความคงทนไม่เปลี่ยนแปลงของทัศนคติ และความมั่นคงในการทำนายพฤติกรรม

องค์ประกอบของทัศนคติ

จากความหลากหลายของนิยามหมายของทัศนคติ นักการศึกษา และนักจิตวิทยาหลายท่านก็ยังมอง องค์ประกอบของทัศนคติแตกต่างกันออกไปด้วย แต่มีจำนวนมากเช่น เคร็ทซ์และคณะ (Kretch, Clutchfield and Ballachey, 1962) โรเซ็นเบิร์กและฮอฟแลนด์ (Rosenberg and Hovland, 1960) เทรินดิส (Trendris, 1971) ที่สนับสนุนการแบ่งทัศนคติออกเป็น 3 องค์ประกอบ ได้แก่

1. องค์ประกอบด้านปัญญา (Cognitive Component) หมายถึง ความรู้ ความเชื่อ ความคิดที่มีต่อที่หมายของทัศนคติและจะต้องมีลักษณะที่มีทิศทางประกอบด้วย ทางประโยชน์ หรือโทษ ดี หรือเลว ไม่ใช่ข้อเท็จจริงตามปกติ

2. องค์ประกอบด้านอารมณ์ ความรู้ (Affective Component) หมายถึง ความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจ ที่บุคคลมีต่อที่หมายของทัศนคติและความรู้สึกของบุคคลย่อมคล้อยตามองค์ประกอบแรก กล่าวคือ ถ้าเชื่อว่าสิ่งใดดีมีประโยชน์ก็จะชอบและพอใจในสิ่งนั้น ถ้าเชื่อว่าสิ่งนั้นมีโทษก็จะไม่ชอบหรือไม่พอใจสิ่งนั้น

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) หมายถึง แนวโน้มหรือความพร้อมที่บุคคลจะปฏิบัติต่อที่หมายของทัศนคติที่จะออกมาในรูปของการยอมรับหรือปฏิเสธ

การเกิดทัศนคติ

การเกิดทัศนคติโดยทั่วไปเป็นที่ยอมรับกันว่าเกิดจากประสบการณ์และการเรียนรู้ ซึ่งขั้นตอนหรือกระบวนการเรียนรู้เมื่อเกิดทัศนคติ มีความแตกต่างกันแล้วแต่ลักษณะของทัศนคติของแต่ละบุคคลและสิ่งแวดล้อมที่แตกต่างกันออกไปในการศึกษาทัศนคติจึงจำเป็นต้องพิจารณาถึงส่วนประกอบต่าง ๆ ของทัศนคติว่าสามารถเกิดขึ้นอย่างไรดังนี้ (ลัดดา กิตติวิภาต, 2532)

1. การเกิดทัศนคติทางด้านความรู้ ความคิด (The Formation of Cognitive Component) เนื่องจากในชีวิตประจำวันของคนเรามีเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เราต้องรับรู้มากมาย สมองของคนเรานั้นไม่สามารถจะคิด จะจดจำ จะโต้ตอบกับข้อมูลทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาได้ เราจึงต้องจัดประเภทหรือจัดหมวดหมู่ของข้อมูลที่ได้รับรวมทั้งการเลือกรับข้อมูลการตัดสินใจจนทำให้ความสำคัญเฉพาะลักษณะเด่นบางอย่างของสิ่งเร้าด้วย

2. การเกิดทัศนคติทางด้านอารมณ์ (The Formation of the Affective Component) องค์ประกอบทางด้านความรู้สึกได้แก่ ความรู้สึกทางบวกกับความรู้สึกทางลบ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับองค์ประกอบทางด้านความรู้ ความคิด คือเมื่อสิ่งเร้าได้รับการตีความว่าอย่างไร บุคคลก็จะมีอารมณ์หรือความรู้สึกที่สอดคล้องกับการตีความนั้น เช่น ถ้าเรารู้ว่าสุขภาพของเราแข็งแรงเราก็เกิดความรู้สึกปลอดภัยมีความสุขที่ดี ในทางตรงกันข้ามถ้าเรารู้ว่าสุขภาพของเราอ่อนแอมีโรคร้ายแรงเราก็เกิดความรู้สึกกลัวขึ้น การเกิดทัศนคติทางด้านความรู้สึกนี้เกิดขึ้นได้ โดยอาศัยการวางเงื่อนไขด้วยการให้รางวัลและการลงโทษรวมทั้งความคุ้นเคยกัน

3. การเกิดทัศนคติทางด้านพฤติกรรม (The Formation of the Behavioral Component) บรรทัดฐานของสังคม (social norm) เป็นตัวกำหนดทัศนคติในด้านพฤติกรรม เนื่องจากบรรทัดฐานของสังคมควบคุมพฤติกรรมของคนให้ทำในสิ่งที่สังคมเห็นว่าถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง ทัศนคติในด้านพฤติกรรมนี้มักจะแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของกลุ่มเนื่องจากวัฒนธรรมต่างกัน บรรทัดฐานของกลุ่มก็แตกต่างกันไปด้วย

การศึกษาทัศนคติ

การศึกษาเพื่อวัดทัศนคติของบุคคลนั้นควรจะเริ่มด้วยการศึกษาแบบนอกร่องเพื่อหาจุดเริ่มต้นและขอบข่ายของทัศนคติในการที่จะตัดสินใจว่าจะวัดอะไร ด้านใดบ้าง แล้วรวบรวมเป็นข้อความ

เกี่ยวกับทัศนคติ ซึ่งอาจทำให้มีผลกับพฤติกรรมที่แท้จริงของบุคคลนั้นได้ วิธีการศึกษาทัศนคติมีหลายวิธีด้วยกันดังนี้ (ระวีวรรณ อังคนุรักษ์, 2533)

1. การสังเกต (Observation) หมายถึง การศึกษาคุณลักษณะและพฤติกรรมของบุคคลรวมถึงปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อค้นหาความจริง โดยอาศัยประสาทสัมผัสทั้งห้าของผู้สังเกตโดยตรงทำให้ได้ข้อมูลแบบปฐมภูมิ (Primary Data) แบ่งออกเป็น 2 วิธีคือ

1.1 การสังเกตทางตรง (Direct Observation) เป็นการสังเกตที่ผู้สังเกตต้องเฝ้าดูพฤติกรรมหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยตนเองโดยอาศัยประสาททางตาและทางหูเป็นสำคัญ

1.2 การสังเกตทางอ้อม (Indirect Observation) เป็นการสังเกตที่ผู้สังเกตไม่เห็นพฤติกรรมหรือเหตุการณ์ด้วยตนเองโดยอาศัยการถ่ายทอดจากผู้อื่น หรือจากเครื่องมือที่ใช้เป็นสื่อต่าง ๆ เช่น เครื่องบันทึกเสียง เครื่องบันทึกภาพ เป็นต้น

โดยทั่วไปการศึกษาศนคติด้วยวิธีการสังเกตไม่ค่อยนิยมใช้เนื่องจากทัศนคติเป็นพฤติกรรมภายในที่สังเกตโดยตรงไม่ได้จะสังเกตได้เฉพาะบุคคลที่มีการตัดสินใจ (Decision Making) แสดงพฤติกรรมออกมาให้เห็นซึ่งเป็นผลของความรู้สึกที่แท้จริงแต่ถ้ายังไม่แสดงออกมาให้เห็นเราก็สังเกตไม่ได้ และถ้าต้องการข้อมูลครบถ้วนสมบูรณ์ต้องอาศัยการสังเกตเป็นระยะเวลาอันยาวนาน อีกทั้งบางพฤติกรรมที่แสดงออกไม่ตรงตามผลของทัศนคติที่ต้องการ

2. การสัมภาษณ์ (Interview) หมายถึง การสนทนาหรือพูดคุยกันอย่างมีจุดหมายเพื่อให้ได้ข้อมูลตามที่วางแผนไว้ล่วงหน้า การสัมภาษณ์นอกจากจะได้ข้อมูลตามต้องการแล้ว ยังได้ทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับผู้ถูกสัมภาษณ์ในด้านปฏิกิริยาไหวพริบ ท่วงที วาจา อุปนิสัย เป็นต้น แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

2.1 การสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้าง (Structured Interview) เป็นการสัมภาษณ์แบบที่กำหนดคำถามและคำตอบไว้แล้ว ผู้สัมภาษณ์จะใช้รูปแบบการสัมภาษณ์กับผู้ถูกสัมภาษณ์เหมือนกันทุกคน ซึ่งอาจสัมภาษณ์เป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มก็ได้

2.2 การสัมภาษณ์ที่ไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview) เป็นการสัมภาษณ์ที่ไม่ได้กำหนดคำถามและคำตอบที่แน่นอน ผู้สัมภาษณ์ต้องใช้เทคนิคและความสามารถพิเศษที่จะให้ผู้ถูกสัมภาษณ์แสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ การสัมภาษณ์แบบนี้ส่วนใหญ่เป็นการสัมภาษณ์ของนักจิตแพทย์ และนักสังคมสงเคราะห์ เป็นต้น

การศึกษาทัศนคติด้วยวิธีสัมภาษณ์อาจมีข้อเสียในเรื่องเกี่ยวกับเวลาที่ใช้ในการศึกษาความสามารถ ไหวพริบ ความชัดเจนของภาษาที่ใช้ บุคลิกภาพ และความละเอียดรอบคอบของผู้สัมภาษณ์เอง

3. แบบสอบถาม (Questionnaire) หมายถึง ชุดของข้อความที่สร้างขึ้นเพื่อใช้รวบรวมข้อเท็จจริงเรื่องใดเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับความคิดเห็น ความสนใจ ความรู้สึกต่าง ๆ ซึ่งเป็นเครื่องมือวัดด้านความรู้สึก (Affective Domain) รวมทั้งแบบสำรวจ (Inventory) และแบบตรวจสอบรายการ (Check List) รูปแบบของแบบสอบถามโดยทั่วไปมี 3 รูปแบบคือ

3.1 แบบสอบถามชนิดปลายเปิด (Open Form) เป็นแบบสอบถามที่ไม่กำหนดคำตอบไว้ แต่เปิดโอกาสให้ผู้ตอบเขียนแสดงความคิดเห็นอย่างอิสระ แบบสอบถามชนิดนี้ควรมีจำนวนน้อยข้อและใช้ควบคู่กับแบบอื่น เพราะผู้ตอบต้องใช้เวลาในการคิดส่วนใหญ่จะเว้นว่างไว้ไม่แสดงความคิดเห็น

3.2 แบบสอบถามชนิดปลายปิด (Closed Form) เป็นแบบสอบถามที่ประกอบด้วยข้อคำถามและคำตอบที่เป็นตัวเลือกให้ผู้ตอบเลือกตอบโดยขีดกากบาทหรือวงกลมล้อมรอบตัวอักษรตามต้องการ แบบสอบถามชนิดนี้ต้องใช้เวลาในการสร้างและสร้างได้ยากกว่าแบบสอบถามชนิดปลายเปิด แต่สะดวกและรวดเร็วสำหรับผู้ตอบ อีกทั้งสามารถวิเคราะห์และแปลผลได้สะดวกด้วยซึ่งมีหลายรูปแบบด้วยกันคือ

- แบบตรวจสอบรายการ (Check List) เป็นแบบสอบถามที่ต้องการให้ผู้ตอบกาเครื่องหมายเพื่อแสดงว่าใช่ – ไม่ใช่ มี – ไม่มี ชอบ – ไม่ชอบ เห็นด้วย – ไม่เห็นด้วย หรือมีหลายคำตอบให้เลือก

- แบบมาตรฐานประมาณค่า (Rating Scale) เป็นแบบสอบถามที่ต้องการให้ผู้ตอบประเมินข้อคำถามออกมาเป็นระดับซึ่งอาจมี 3, 4, 5, 6 หรือ 7 ช่วงก็ได้

- แบบจัดลำดับ (Ranking) เป็นแบบสอบถามที่ต้องการให้ผู้ตอบเรียงลำดับความสำคัญของเรื่องที่ตอบตามความรู้สึกจากมากไปน้อย

- แบบเติมคำสั้น ๆ (Completion) เป็นแบบสอบถามที่ต้องการให้ผู้ตอบเติมคำตอบเฉพาะเจาะจง

- แบบสอบถามชนิดรูปภาพ (Pictorial Form) เป็นแบบสอบถามที่ใช้รูปภาพแทนภาษาเขียน ดังนั้น จึงต้องเขียนภาพให้ชัดเจน และเป็นที่น่าสนใจตรงกันเหมาะสำหรับผู้ตอบที่เป็นเด็กหรือมีความรู้ทางภาษาเขียนน้อย

4. การรายงานตนเอง (Self – Report) เป็นวิธีหนึ่งที่นิยมใช้ในวงการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับทัศนคติ ความสนใจและบุคลิกภาพของบุคคล กล่าวคือ ให้เจ้าตัวนั้นรายงานความรู้สึกที่มีต่อเรื่องราวหรือเหตุการณ์นั้นออกมาว่าชอบ – ไม่ชอบอย่างไร ด้วยการพูดหรือเขียนบรรยายความรู้สึกของตนเองจากประสบการณ์ที่ผ่านมาลักษณะนี้ทำให้ผู้ที่จะตรวจให้คะแนนอาจจะไม่มีความเป็นปรนัยเพราะคะแนนแต่ละคนนั้นไม่สามารถนำมาเปรียบเทียบกันได้

5. โปรเจกทีฟเทคนิค (Projective Technique) เป็นการใช้สิ่งเร้าที่มีลักษณะไม่ค่อยชัดเจน กระตุ้นให้บุคคลระบายความรู้สึกออกมา เครื่องมือนี้จะไปกระตุ้นให้เขาแสดงปฏิกิริยาความรู้สึก ความคิดเห็นออกมาเพื่อที่จะได้สังเกตดูว่าเขามีความรู้สึกอย่างไร ความรู้สึกของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งเดียวกันอาจแตกต่างกันขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของแต่ละบุคคล วิธีนี้นิยมใช้ในทางจิตแพทย์ ซึ่งต้องอาศัยประสบการณ์และความสามารถในการแปลความข้อมูลที่บรรยายออกมา

6. สังคมมิติ (Sociometry) เป็นวิธีการแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ทางสังคมของบุคคลที่มีอยู่รวมกันเป็นหมู่คณะ โดยให้บุคคลอื่นประเมินค่าตัวเราและตัวเราประเมินค่าบุคคลอื่น เมื่อได้ข้อมูลให้นำมาทำแผนผังแสดงความสัมพันธ์ว่าใครเลือกใครบ้าง โดยใช้ลูกศรโยงไปยังผู้ที่ถูกเลือก ถ้าชื่อใครปรากฏว่าผู้เลือกหลายคนก็จะมีลูกศรชี้มามากกว่าบุคคลอื่น

อย่างไรก็ตามการศึกษาค้นคว้าของบุคคลนั้นจะเห็นว่าหลายวิธีด้วยกัน ในการที่จะพิจารณาว่าจะใช้วิธีใดวิธีหนึ่งนั้นต้องศึกษาองค์ประกอบของตัวแปรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องจึงจะทำให้สามารถศึกษาพฤติกรรมที่แสดงออกของบุคคลได้มากที่สุดและตรงตามเป้าหมายของสิ่งนั้น

มาตรวัดทัศนคติ

นักจิตวิทยาได้พัฒนามาตรวัดทัศนคติมาตั้งแต่สมัยเริ่มต้นที่มีความสนใจในการศึกษาเรื่องนี้ มาตรวัดทัศนคติมีหลายแบบดังนี้ (ซีระพร อุวรรณ โณ, 2537)

1. มาตรอันตรภาคปรากฏเท่ากัน (Equal – appearing interval scale) เฮอร์สโตน (Thurstone, 1967) เป็นผู้พัฒนามาตรนี้ขึ้นมา เริ่มต้นด้วยการรวบรวมข้อความซึ่งแสดงทัศนคติต่อที่

หมายจากแหล่งต่าง ๆ หลายแหล่งให้ได้จำนวนมากพอสมควร เช่น 100 ข้อความหรือมากกว่านั้น ข้อความเหล่านี้มักจะมีทั้งที่เป็นทางบวกอย่างมาก เป็นกลางหรือเป็นทางลบอย่างมากต่อเป้าหมาย จากนั้นก็จะมีการนำกลุ่มข้อความเริ่มต้นนี้ไปให้คนจำนวนมากตัดสิน โดยการแบ่งข้อความเหล่านี้ ออกเป็นกลุ่มที่มีช่วงเท่า ๆ กัน จำนวน 11 กลุ่ม ข้อสำคัญในการแบ่งนี้คือให้แบ่งโดยวิธีปรนัย เป็นการตัดสินว่าความแต่ละข้อความเป็นไปในทางไม่ดี กลาง ๆ หรือดีต่อเป้าหมายเพียงไร โดยไม่ให้ทัศนคติของตนเองที่มีต่อเป้าหมายเข้ามามีอิทธิพลต่อการแบ่ง ขั้นตอนต่อไปคือการพิจารณา ข้อความแต่ละข้อความว่าผู้แบ่งเห็นพ้องกันเพียงไร ขั้นนี้เพียงไรขั้นนี้ทำโดยการหามัชฐานและค่า เบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละข้อความ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็นตัวบอกได้ว่าข้อความใดผู้ตัดสิน เห็นพ้องกันอย่างไร ถ้าข้อความใดมีค่าที่สูงก็แสดงว่าข้อความนั้นค่าความและจะถูกตัดออกไปจาก บัญชีข้อความ ข้อความที่เลือกมากก็จะเป็นข้อความที่มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานต่ำซึ่งแสดงว่าคนจำนวนมาก เห็นพ้องต้องกัน ในการจัดข้อความนั้นเข้าอัตราภาคใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ใช้ในการเลือกข้อความ อีกเกณฑ์หนึ่งก็คือ ข้อความที่เลือกออกมาจะเป็นข้อความที่มีค่ามาตรฐานมัชฐานประมาณช่วง เท่า ๆ กัน จากค่าน้อยสุดไปหาค่ามากสุดใน 11 ช่วงที่ตั้งไว้ ดังนั้นจำนวนข้อความที่เหลือใน ขั้นสุดท้ายนี้อาจจะเป็นประมาณ 20 ข้อความหรือบางครั้งก็มากกว่า เช่น 45 ข้อความ

ตัวอย่างข้อความที่ใช้ในมาตรวัดทัศนคติต่อสงคราม

คำมาตร*

- 1.4 () สงครามเป็นความพยายามที่หาประโยชน์มิได้นอกจากเป็นผลในทางทำลายตนเอง
- 4.6 () เราไม่ต้องการสงครามเลยถ้าสามารถจะหลีกเลี่ยงได้โดยไม่เสียเกียรติ
- 7.8 () สงครามบางครั้งก็เป็นสิ่งจำเป็นเพราะความถูกต้องสำคัญกว่าความสงบ
- 11.0 () สงครามเป็นสิ่งประเสริฐ

*คำมาตรจะไม่มีปรากฏอยู่บนมาตรวัดทัศนคติที่ใช้จริงและการเรียงข้อก็เรียงแบบสุ่มคือ ไม่ได้เรียงตามคำมาตร

การนำมาตรวัดทัศนคติไปใช้ผู้ตอบจะได้รับคำแนะนำให้ขีดเครื่องหมายถูกหน้าข้อความที่เขาเห็นด้วย ขีดเครื่องหมายกากบาทหน้าข้อที่เขาไม่เห็นด้วยและเว้นข้อที่เขาไม่มีความเห็นวางไว้ กรณีที่ผู้ตอบขีดเครื่องหมายถูกหน้าข้อความมากกว่า 1 ข้อความค่าทัศนคติที่แท้จริงของผู้ตอบก็จะ

เป็นเพียงค่าเดียวคือ ค่ามัธยฐานของข้อทั้งหมดที่เขาตอบมา (บางครั้งก็มีการใช้ค่ามัธยิมเลขคณิต) เพื่อการนี้

มาตรวัดอันตรายภาคปรากฏเท่ากันนี้ มีข้อเสียเปรียบอยู่ 2 ประการคือ

ประการแรก เกี่ยวกับข้อสมมติฐานที่เธอร์สโตนระบุว่าผู้แบ่งข้อความในตอนมากที่สุด แบ่งโดยไม่ให้ทัศนคติของตนเข้ามามีอิทธิพล ข้อสมมตินี้อาจเป็นจริงสำหรับบุคคลที่ไม่มีทัศนคติต่อที่หมายหนักไปทางหนึ่งทางใดมาก แต่ถ้าผู้แบ่งมีทัศนคติหนักไปทางหนึ่งมากกว่า ผู้แบ่งก็จะแบ่งส่วนที่เขาเห็นด้วยได้ดี แบ่งส่วนที่เหลือแบบสุ่ม ๆ ดังนั้น ช่วงที่ว่ามี 11 ช่วงนั้น อาจจะไม่เป็น 11 ช่วงที่เท่ากันอย่างแท้จริง

ประการที่สอง การสร้างมาตรโดยวิธีนี้ใช้เวลามากและใช้กำลังคนในการสร้างเป็นจำนวนมาก และเครื่องมือที่วัดแต่ละเรื่องก็จะต้องมีการสร้างแต่ละครั้ง โดยเหตุนี้เองการสร้างมาตรโดยวิธีนี้จึงไม่ค่อยนิยมกันมากนักในปัจจุบัน

2. มาตรบวกการประมาณค่า (Summated rating scale) ลิเคอร์ท (Likert, 1970) พัฒนามาตรแบบนี้ขึ้นมา โดยในขั้นแรกก็มีการรวบรวมข้อความต่าง ๆ ซึ่งแสดงทัศนคติต่อที่หมายคล้าย ๆ กับข้อความที่รวบรวมโดยวิธีแบบเธอร์สโตน แต่วิธีการของลิเคอร์ทขั้นต่อไปเป็นการให้คนจำนวนมาก ประเมินค่าทัศนคติของเขาต่อข้อความแต่ละข้อความ โดยการเลือกคำตอบ 1 ข้อ จาก 5 ข้อ ผู้ตัดสินใจขั้นต้นนี้เลือกโดยใช้ทัศนคติของตนเองโดยตรง ซึ่งต่างจากวิธีของเธอร์สโตนมากที่ไม่ให้ผู้ตัดสินใจแสดงทัศนคติของตนเอง คำตอบที่เลือกนี้จะมีการให้ค่าซึ่งช่วงของค่าอาจจะเป็นจาก 1 ถึง 5 หรือจาก -2 ถึง +2 (ขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของผู้สร้างมาตรแต่ในทางสถิติวิธีทั้งสองไม่มีความแตกต่างกัน) ข้อความและคะแนนคำตอบทั้งหมดที่ได้ก็จะมีการนำไปวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้วิธีวิเคราะห์ข้อ (item analysis) การวิเคราะห์มีสองวิธีโดยสังเขปดังนี้คือ นำคะแนนคำตอบของแต่ละข้อมาเข้าคู่กับคะแนนรวมของคน ๆ นั้น แล้วใช้คู่คะแนนนี้หาค่าสหสัมพันธ์ของผู้ตอบทุกคน ผลที่ได้ออกมาถ้าข้อความใดมีค่าสหสัมพันธ์ต่อ ๆ (เช่นใกล้ 0) ข้อความนั้นจะถูกทิ้งไปเพราะเป็นข้อความที่ไม่ได้วัดสิ่งเดียวกับที่ข้อความอื่น ๆ วัด

วิธีวิเคราะห์ข้ออีกวิธีหนึ่งทำโดยการนำคะแนนของคนที่อยู่ในช่วง 25% สูงสุด และ 25% ต่ำสุดมาเปรียบเทียบกันขั้นนี้ก็จะจัดคะแนนกลุ่มกลางออกไป 50% ซึ่งส่วนมากเป็นคะแนนของคนที่ไม่มีความชัดเจน มีทัศนคติไม่คงต้นคงปลาย มีทัศนคติไม่หนักแน่น หรือมีความรู้ที่น้อย

เกี่ยวกับที่หมายของทัศนคติ จากช่วง 25% สูงสุดและต่ำสุดนี้ข้อความแต่ละข้ออาจนำมาเปรียบเทียบคำตอบของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยอาศัยการเปรียบเทียบมัชฌิมของข้อจากทั้งสองกลุ่ม ถ้ามัชฌิมนั้นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญแสดงว่า ข้อความนั้นวัดสิ่งอื่นนอกเหนือไปจากทัศนคติต่อที่หมายโดยทั่วไป

มาตรฐานลิเคอร์ท์นี้มักจะมีหลายข้อให้ผู้ตอบ ๆ ทุกข้อ การตอบก็เพียงระบุว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยเพียงไรกับแต่ละข้อ การคิดคะแนนก็ทำโดยการรวมคะแนนจากทุกข้อเข้าด้วยกัน เช่นนี้เองทำให้มาตรฐานนี้มีชื่อว่า “มาตรฐานการประมาณค่า” มาตรฐานลิเคอร์ท์หรือมาตรฐานการประมาณค่านี้เป็นมาตรฐานที่นิยมใช้อย่างแพร่หลายมาก เพราะสร้างง่ายกว่าวิธีแบบเซอร์สโตนมาก และมีผู้นำไปดัดแปลงหลายรูปแบบเช่น มีการตัดคำตอบขากลาง “ยังตัดสินใจไม่ได้” ออกแล้วเพิ่มคำตอบเข้ามาอีก 2 ข้อเป็น “เห็นด้วยเพียงเล็กน้อย” และ “ไม่เห็นด้วยเพียงเล็กน้อย” การดัดแปลงเช่นนี้อาศัยเหตุผลที่ว่า การวัดทัศนคติในบางเรื่องผู้ตอบอาจจะไม่ประสงค์ที่จะแสดงทัศนคติที่แท้จริงออกมา โดยเหตุผลบางประการ ถ้ามีคำตอบให้เลือกกว่ายังตัดสินใจไม่ได้ผู้ตอบก็จะเลือกคำตอบนี้บ่อยขึ้น

3. มาตรฐานแจกความหมาย (Semantic differential scale) พัฒนาโดยออสกู๊ดและคณะ (Osgood, et al., 1957) มีลักษณะที่สามารถนำไปใช้ได้กว้างขวางนอกเหนือจากการวัดทัศนคติด้วยการสร้างทำได้ง่ายกว่ามาตรฐานทั้งสองที่กล่าวถึงมาก่อน และเมื่อสร้างขึ้นมาแล้วสามารถนำไปวัดทัศนคติในเรื่องอื่น (โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องหรือใกล้เคียงกัน) โดยไม่ต้องสร้างใหม่ตั้งแต่ต้นเหมือนมาตรฐานทั้งสองที่กล่าวมาแล้ว

ชื่อที่ให้ว่า “แจกความหมาย” (Semantic differential) หมายถึง การแจกความหมายโดยนัย (connotative meaning) ของมโนทัศน์หรือสิ่งที่ถูกประมาณค่า (rate) และความหมายนี้ก็เป็นความหมายที่มีต่อผู้ประมาณเองสร้างโดยการเลือกคำนามเช่น ม้า ต้นไม้ เพราะที่ใช้กันบ่อยมากมาจำนวนหนึ่งแล้วให้หาคำคุณศัพท์มาเข้าคู่โดยใช้วิธีโยงคำ (word association) แล้วนำคำคุณศัพท์เหล่านี้ไปหาความถี่และเลือกคำตรงกันข้ามกับคำที่มีความถี่สูงออกมาเป็นคำคู่เพื่อนำไปใช้ต่อไป วิธีที่สองทำโดยสำรวจคำที่คุ้น ๆ ในพจนานุกรมคำหมวด (Thesaurus) และเลือกคำตรงกันข้ามที่คุ้น ๆ ออกมาด้วย นอกจากสองวิธีนี้แล้วอาจใช้วิธีอื่นได้อีก แต่วัตถุประสงค์สำคัญคือพยายามเลือกให้ได้คำคู่ที่เป็นตัวแทน (representative) ของคำคู่จำนวนมาก

จากคำคู่จำนวนมากที่ได้ก็จะมีการนำไปให้คนใช้ในการประมาณค่า สมมติว่าประมาณค่า “ประชาธิปไตย” คะแนนจากการประมาณค่าอาจนับเป็น 1 (ลบมาก) ถึง 7 (บวกมาก) หรือ -3 ถึง +3 คะแนนจากมาตรทั้งหมดของผู้ประเมินทุกคนก็จะนำไปทำการวิเคราะห์หองค์ประกอบ (factor analysis) ผลที่ได้จะออกมาจะบอกถึงมิติสำคัญ ๆ และระบุว่ามาตรคู่ไหนสัมพันธ์กับมิติใดมากที่สุด มิติที่พบบ่อยมี 3 มิติ คือ มิติทางการประเมิน เช่น ดี – เลว น่ารัก – เกือบ มิติทางศักยภาพ เช่น แข็งแรง – อ่อนแอ ใหญ่ – เล็ก มิติทางกิจกรรม เช่น ว่องไว – เชื่องช้า ร้อน – เย็น คำคู่ที่มีความสำคัญกับมิติใดมากเมื่อนำไปใช้ก็จะเรียกได้ว่าเป็นการวัดในมิตินั้น การนำมาตรจำแนกความหมายไปใช้ผู้ประเมินจะได้รับการแนะนำให้ผู้ประเมินคำมโนทัศน์หรือสิ่งที่อ้างถึง โดยกากบาทลงบนช่องระหว่างจุดคู่ ถ้าเห็นว่าคำนั้นใกล้เคียงมาตรปลายใดมากก็ให้กาไว้ในช่องใกล้ปลายนั้น หรือลดหลั่นลงมา ถ้าผู้ประเมินคิดว่าคำคู่ นั้นใช้ประมาณค่าที่ให้ไม่ได้หรือประเมินได้ในแบบกลางที่สุดก็จะกาไว้ในช่องกลาง มาตรจำแนกความหมายแต่ละข้อมาตรใช้คำคู่ที่เป็นคำมีความหมายตรงกันข้ามบางครั้งจึงเรียกว่า มาตรขั้วคู่ (bipolar scale)

ประโยชน์ของการวัดทัศนคติ

เทรินดิส (Triandis, 1971) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของทัศนคติสรุปได้ดังนี้

1. ช่วยให้เข้าใจโลกรอบ ๆ ตัวเรา (Knowledge Function) ทำให้เกิดความรู้โดยสร้างทัศนคติอย่างหนึ่งอย่างใดเพื่อจัดระบบสิ่งแวดล้อมที่สับสนวุ่นวายให้ง่ายแก่การเข้าใจเพื่อทำนายเหตุการณ์ต่างๆ เพื่อบอกให้ทราบถึงสาเหตุของเหตุการณ์นั้น ๆ อาจถูกหรือผิดก็ได้
2. ช่วยป้องกันตนเอง (Self – Defensive Function) ทำให้บุคคลไม่ดูถูกตนเอง เกิดความภาคภูมิใจ โดยการสร้างทัศนคติอย่างหนึ่งอย่างใด เพื่อหลีกเลี่ยงความจริงต่างๆ ที่ทำให้ตนเองพึงพอใจ ปกปิดความจริงบางอย่างหรือนำความไม่พอใจออกจากตนเอง
3. เพื่อเป็นเครื่องมือทำให้บุคคลได้รับประโยชน์ต่าง ๆ และช่วยในการปรับตัวให้เข้ากับสังคม (Instrument Social Adjective Function) สิ่งที่ทำให้เราได้รับประโยชน์เราก็จะมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้น สิ่งใดที่ขัดขวางความต้องการของเราเราก็จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น หนีห่างจากสิ่งนั้น

ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2530) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการวัดทัศนคติได้ว่า

1. เพื่อทำนายพฤติกรรม ทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคลย่อมเป็นเครื่องแสดงว่าเรามีความรู้ทางด้านที่ดีหรือไม่ดีเกี่ยวกับสิ่งนั้นมากหรือน้อยเพียงใด ซึ่งทัศนคติของบุคคลต่อสิ่งนั้นจึงเป็นเครื่องทำนายว่าบุคคลนั้นจะมีการกระทำสิ่งนั้นไปในทำนองใด นอกจากนี้ยังเป็นแนวทางให้ผู้อื่นปฏิบัติต่อบุคคลนั้นได้อย่างถูกต้อง และอาจเป็นแนวทางให้ผู้อื่นสามารถควบคุมพฤติกรรมของบุคคลนั้นได้อย่างถูกต้องและอาจเป็นแนวทางให้ผู้อื่นสามารถควบคุมพฤติกรรมของบุคคลนั้นได้อีกด้วย
2. เพื่อหาทางป้องกัน การที่บุคคลจะมีทัศนคติต่อสิ่งใดอย่างไรซึ่งเป็นสิทธิของแต่ละบุคคลนั้น แต่การอยู่ด้วยกันด้วยความสงบสุขในสังคมได้ก็ต่อเมื่อบุคคลในสังคมนั้น ๆ ควรมีทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ คล้ายคลึงกันซึ่งจะทำให้เกิดความร่วมมือร่วมใจกันและไม่เกิดความแตกแยกขึ้นในสังคม
3. เพื่อหาทางแก้ไข เพื่อทราบทัศนคติของบุคคลใดซึ่งบุคคลนั้น มีลักษณะที่เหมาะสมหรือไม่เหมาะสมเพียงไร แล้วควรได้รับการเปลี่ยนแปลงแก้ไขลักษณะนั้น ๆ ของบุคคลนั้นหรือไม่
4. เพื่อให้เข้าใจสาเหตุและผล ทัศนคติต่อสิ่งต่าง ๆ นั้นเปรียบเสมือนสาเหตุภายใน ซึ่งมีกำลังผลักดันให้บุคคลกระทำไปได้ต่าง ๆ กัน สาเหตุภายในหรือทัศนคติต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคลนี้ อาจได้ผลกระทบมาจากสาเหตุภายนอกด้วยส่วนหนึ่งและทัศนคติของบุคคลอาจเป็นเครื่องกรองหรือเครื่องหันเหอิทธิพลของสาเหตุภายนอกที่มีต่อการกระทำของบุคคลให้ชัดเจน บางกรณีอาจจำเป็นต้องวัดทัศนคติของบุคคลต่าง ๆ ต่อสาเหตุภายนอกนั้นด้วย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

นลินี วันชัย (2509) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความคิดเห็นของครูและนักเรียนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในอุดมคติระหว่างครูและนักเรียน” พบว่า ความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างครูและนักเรียนจะเกิดขึ้นได้ ครูต้องมีการติดต่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับนักเรียน ต้องคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์อันดีเพื่อนักเรียนซึ่งมีความใกล้ชิดทางอารมณ์มาก นอกจากนั้นครูจะต้องไม่มีความรู้สึกว่าตนอยู่เหนือนักเรียน ต้องไม่ดูถูกและไม่เฉยเมยกับนักเรียน ยอมรับไปสู่การมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน

ในปี 2514 นภาพร เมฆรักษาวินิจ ได้ทำการวิจัย เรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างนิสัยในการเรียนทัศนคติในการเรียนกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนรัฐบาลในสวนกลาง จำนวน 400 คน โดยแยกเป็นนักเรียนชาย 100 คน นักเรียนหญิง 100 คน ในแผนกวิทยาศาสตร์และนักเรียนชาย 100 คน นักเรียนหญิง 100 คน ในแผนกศิลป์ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นิสัยในการเรียน ทัศนคติในการเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
2. นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. นักเรียนแผนกวิทยาศาสตร์ มีนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียน ดีกว่านักเรียนแผนกศิลป์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
4. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนไม่แตกต่างกัน
5. เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างแผนกวิชาทั้งในประเทศเดียวกัน และระหว่างประเทศ ปรากฏว่าคะแนนนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่มีข้อน่าสังเกตคือ นักเรียนชายแผนกวิทยาศาสตร์กับนักเรียนหญิงแผนกศิลป์ และนักเรียนหญิงแผนกวิทยาศาสตร์กับนักเรียนหญิงแผนกศิลป์ มีทัศนคติในการเรียนไม่แตกต่างกัน
6. เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างประเทศ ในแผนกเดียวกัน ปรากฏว่า คะแนนนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนไม่แตกต่างกัน แต่มีข้อน่าสังเกตคือนักเรียนหญิงแผนกศิลป์มีทัศนคติในการเรียนดีกว่านักเรียนชายแผนกศิลป์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในปี พ.ศ. 2515 หฤทัย อภิชาติพงษ์ ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบความรู้ในวิชาพลศึกษากับทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา ระหว่างนักเรียนวิทยาลัยครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ในจังหวัดพระนครโดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน ตอบแบบสอบถาม ซึ่งมี 3 หมวด ได้แก่ หมวดความรู้ทั่วไปของนักเรียน หมวดความรู้ทั่วไปในวิชาพลศึกษาและหมวดทัศนคติ พบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญมีความรู้ในวิชาพลศึกษาดีกว่านักเรียนฝึกหัดครู
2. ความแตกต่างระหว่างความรู้ที่มีต่อวิชาพลศึกษา ของเพศชายและเพศหญิง ของนักเรียนฝึกหัดครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เพศชายดีกว่าเพศหญิงเล็กน้อยส่วนนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญเพศชายดีกว่าเพศหญิงมาก
3. นักเรียนมัธยมศึกษาศึกษาตอนปลายสายสามัญ และนักเรียนฝึกหัดครู มีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
4. เพศชายและเพศหญิง มีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
5. จากจำนวนตัวอย่าง 100 เปอร์เซนต์ พบว่า 85 เปอร์เซนต์ มีทัศนคติไปทางบวกอีก 15 เปอร์เซนต์ ไม่แสดงความคิดเห็นและไม่ปรากฏกลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติไป
6. ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความรู้และทัศนคติในวิชาพลศึกษานั้น นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญมีค่าสหสัมพันธ์สูงสุด ส่วนนักเรียนฝึกหัดครูมีค่าสหสัมพันธ์ซึ่งไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ"

ในปี พ.ศ. 2520 อรุณ ทองใส ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลานามัย ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญศึกษากับสายอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร” จำนวน 660 คน ปรากฏว่า เจตคติมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลานามัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยมีลักษณะกลับกันในนักเรียนหญิง และรวมนักเรียนชายและหญิง มัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญศึกษา และมีลักษณะตรงกันในนักเรียนชายและรวมนักเรียนชายหญิง มัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีวศึกษา และมีลักษณะกลับกันเมื่รวมนักเรียนทั้งชายและหญิง มัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีวศึกษาและสายสามัญศึกษาเข้าด้วยกัน และความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลานามัย ของนักเรียนชายและหญิง มัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญศึกษากับสายอาชีวศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ในปี พ.ศ. 2521 นภพร ทศนัยนา ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ปัญหาเจตคติและความต้องการด้านผลศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล” จำนวน 1,430 คน ปรากฏว่า นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสนใจ เข้าใจและมีเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาและเห็นด้วยอย่างยิ่งกับประโยชน์คุณค่าและความสำคัญของวิชาพลศึกษาที่จะนำไปสู่การพัฒนาเอกบุคลิกและสังคม มีความเชื่อในทางบวก (Positive) เกี่ยวกับการออกกำลังกาย เช่น การออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอและถูกหลักเกณฑ์จะช่วยสร้างภูมิคุ้มกันให้แก่ร่างกายได้ การออกกำลังกายเป็นกิจกรรมที่จำเป็นสำหรับทุกคนโดยไม่จำกัดเพศ วัยและอาชีพและเชื่อว่าการกีฬาไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อการเรียนวิชาอื่น ๆ เลย

สุรศักดิ์ สุกเมธีวรกุล (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การสร้างมาตรวัดทัศนคติทางพลศึกษาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย” โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายของวิชาพลศึกษาที่มุ่งส่งเสริมให้นักเรียนมีการพัฒนาการทางร่างกาย ทางจิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญา โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 460 คน จากโรงเรียนของกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานครปีการศึกษา 2524 โดยใช้หลักสูตรปี พ.ศ. 2521 ผลการสร้างมาตรวัดทัศนคตินี้ดังนี้

1. ค่าอำนาจจำแนกของข้อความทดสอบโดยค่าที่ (t) ระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ (27%) มีค่าตั้งแต่ 1.88 ถึง 7.08 ซึ่งมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และที่ระดับ .01
2. ค่าความเชื่อมั่นของมาตรวัดทัศนคติด้านรวม โดยวิธีแบ่งครึ่งข้อคู่ข้อคี่เป็น .91
3. มาตรวัดทัศนคติฉบับที่มีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาจากการให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 6 ท่าน ตัดสินความเที่ยงตรง
4. มาตรวัดทัศนคติฉบับนี้มีความเที่ยงตรงเชิงสภาพปัจจุบัน โดยวิธีรู้ลักษณะกลุ่ม ทำการทดสอบค่าที่ (t) ปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มนักเรียนที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มนักเรียนที่มีทัศนคติไม่ดีอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

โม่ลิต แจ็งสกุล (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวิชาพลศึกษา กับสมรรถภาพทางกายของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดขอนแก่น” กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชายและหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดขอนแก่น จำนวน 435 คน โดยใช้

แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานนานาชาติ และมาตรวัดทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง มีเนื้อหาเกี่ยวกับทางด้านความเชื่อมั่น ในหลักการของวิชาพลศึกษา ทางด้านความเชื่อในคุณประโยชน์ ทางด้านอารมณ์ ความรู้สึกและความมีน้ำใจเป็นนักกีฬา และทางด้านการร่วมมือปฏิบัติ หมั่นฝึกซ้อมและออกกำลังกาย ผลการวิจัยพบว่า ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสัมพันธ์กับสมรรถภาพทางกายอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ศุภชัย มั่นใจตน (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อวิชาพลศึกษา” กับนักเรียนชายและหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา ปีการศึกษา 2525 ทั่วประเทศ จำนวน 720 คน โดยใช้มาตรวัดทัศนคติทางพลศึกษาของสุรศักดิ์ ศุภเมธีวรกุล ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาอยู่ในระดับดี
2. นักเรียนชายกับนักเรียนหญิงมีคะแนนทัศนคติทางพลศึกษาไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
3. นักเรียนในกรุงเทพมหานครกับนักเรียนในต่างจังหวัดมีคะแนนทัศนคติทางพลศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
4. นักเรียนในภาคเหนือกับภาคใต้มีคะแนนทัศนคติทางพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01
5. เกณฑ์ปกติวิสัยคะแนนทัศนคติทางพลศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในระดับดีมาก ดี ปานกลาง ต่ำ และต่ำมากจะมีคะแนนรวมทัศนคติทางพลศึกษา เรียงตามลำดับดังนี้ ตั้งแต่ 211.06 ขึ้นไป 191.32 – 211.05, 151-83 – 191.31, 132.09 – 151.82 และตั้งแต่ 132.08 ลงมา

โสภา โกมลวัฒน์พงศ์ (2527) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด” กับนักเรียนอาชีวศึกษาชายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ สังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 800 คน โดยใช้มาตรวัดทัศนคติทางพลศึกษาของสุรศักดิ์ ศุภเมธีวรกุล ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนอาชีวศึกษามีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาในระดับปานกลาง

2. นักเรียนอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครกับนักเรียนอาชีวศึกษาต่างจังหวัด มีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยนักเรียนอาชีวศึกษาในต่างจังหวัดมีค่าเฉลี่ยคะแนนทัศนคติสูงกว่านักเรียนอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร โดยมีค่าเฉลี่ยคะแนน 4.34 และ 4.23 ตามลำดับ

วัชรินทร์ ฐิตอดิษฐ์ (2530) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ทัศนคติต่อวิชาศิลปศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในกรุงเทพมหานคร” ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ในกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2529 จำนวน 360 คน เป็นชาย 180 คน หญิง 180 คน จากโรงเรียนมัธยมศึกษา 9 แห่ง เครื่องมือที่ใช้เป็นมาตรวัดทัศนคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองที่วัดทัศนคติต่อวิชาศิลปศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในด้านเนื้อหาวิชาการสอน กิจกรรม การวัดและประเมินผล และคุณค่า ผลการวิจัยพบว่า

1. ทัศนคติต่อวิชาศิลปศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานครที่มีต่อเนื้อหาวิชา การสอน กิจกรรม การวัดและประเมินผล และคุณค่าโดยส่วนรวมอยู่ในระดับปานกลาง
2. ทัศนคติต่อวิชาศิลปศึกษาของนักเรียนชาย และนักเรียนหญิงไม่แตกต่างกัน

สุริย์รัตน์ ศิริรัตน์ (2531) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวิชากฎหมายและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชากฎหมายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 7” ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเขตการศึกษา 7 จำนวน 480 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชากฎหมายและแบบวัดทัศนคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง มีเนื้อหาเกี่ยวกับความคิดเห็น ความสำคัญของวิชากฎหมาย การนิยมชมชอบ ความสนใจและการแสดงออก หรือการมีส่วนร่วมในกิจกรรมวิชากฎหมาย ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 7 มีทัศนคติทางบวกต่อวิชากฎหมาย
2. ทัศนคติต่อวิชากฎหมายและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชากฎหมายของนักเรียน ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 7 มีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .30

นพรัตน์ บุญสมบูรณ์สกุล (2533) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ทัศนคติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย ที่มีต่อวิชาพลศึกษา” ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชายและหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัยปีการศึกษา 2531 จำนวน 800 คน โดยใช้มาตรวัดทัศนคติของสุรศักดิ์ สุขเมธีวรกุล ผลจากการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนสาธิต สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย มีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาอยู่ในระดับดี
2. นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. นักเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร กับต่างจังหวัด มีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คณิน นาคะไพบุลย์ (2533) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบเจตคติต่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เคยและไม่เคยทำโครงการวิทยาศาสตร์” ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 408 คน ซึ่งประกอบด้วยนักเรียนที่เคยทำโครงการวิทยาศาสตร์ 204 คน และไม่เคยทำโครงการวิทยาศาสตร์ 204 คน เครื่องมือที่ใช้ในการทำวิจัยเป็นแบบวัดเจตคติต่อวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 4 ระดับคือ 1. การเห็นความสำคัญและประโยชน์ 2. ความนิยมชมชอบในวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 3. ความสนใจในวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี 4. การแสดงออกหรือมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่เคยทำโครงการวิทยาศาสตร์มีเจตคติต่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีโดยเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่ไม่เคยทำโครงการวิทยาศาสตร์
2. นักเรียนที่เคยทำโครงการวิทยาศาสตร์ และไม่เคยทำโครงการวิทยาศาสตร์ มีเจตคติต่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ทิพรัตน์ ลิ้มพะสุติ (2534) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร” ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 2,173 คน ซึ่งสุ่มจากโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชนอย่างละ 8 โรงเรียนในกรุงเทพมหานคร เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบวัดทัศนคติใน 3 ด้าน ได้แก่ 1. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ 2. เจตคติเพื่อต้องการนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ 3. เจตคติต่อการเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศอยู่ในระดับไม่แน่ใจ แต่มีเจตคติเพื่อต้องการนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ และเจตคติต่อการเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับเห็นด้วย

2. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมของนักเรียนทั้ง 3 ระดับชั้น ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และเจตคติเพื่อต้องการนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวมของนักเรียน โรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชน ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และเจตคติเพื่อต้องการนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนทั้ง 2 ประเภท แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

4. เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยรวม เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ เจตคติเพื่อต้องการนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์และเจตคติต่อการเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ไพบลูย์ ม่วงคำ (2534) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 เขตการศึกษา 6 ที่มีต่อวิชาพลศึกษา” เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือแบบสอบถามซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ตอน ตอนที่หนึ่งเป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ตอนที่สองถึงตอนที่หก เป็นแบบวัดทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาสังกัดกองวิทยาลัยเทคนิคจำนวน 742 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 เขตการศึกษา 6 ในปีการศึกษา 2533

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยคำนวณหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และวิธีของ Scheffe โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSSx (Statistical Package for the Social Sciences Version X)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 เขตการศึกษา 6 มีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาอยู่ในเกณฑ์ดี
2. คะแนนทัศนคติของนักศึกษาที่มีต่อวิชาพลศึกษา ระหว่างระดับค่าคะแนนเฉลี่ยวิชาพลศึกษา ดีมาก ดี ปานกลาง และไม่ดี อย่างน้อย 1 ระดับ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
3. คะแนนทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาระหว่างระดับคะแนนเฉลี่ยวิชาพลศึกษา ปานกลาง แตกต่างไปจากระดับคะแนนเฉลี่ย ดีมาก และดี อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

กำธร หนูทอง (2535) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “เจตคติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตการศึกษา 9 ที่มีต่อรายการกีฬาทางโทรทัศน์” เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามซึ่งให้นักเรียนชายและนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายตอบจำนวน 1,200 ฉบับ ได้รับแบบสอบถามคืน 1,032 ฉบับคิดเป็นร้อยละ 86.00 นำข้อมูลจากแบบสอบถามมาวิเคราะห์ด้วยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความคิดเห็นด้วยการทดสอบค่า "ซี" (Z-test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนชาย และนักเรียนหญิง ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตการศึกษา 9 มีความคิดเห็นเกี่ยวกับรายการกีฬาทางโทรทัศน์ ทำให้มีความรู้ทางกีฬา ทำให้มีเทคนิคและทักษะทางกีฬา และทำให้เกิดเจตคติคุณธรรม และสามารถนำไปใช้ได้ อยู่ในระดับมากที่สุด ถึงมากทุกรายการ

2. เมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของนักเรียนชาย และนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกรายการ

พีระ มาลีหอม (2535) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “เจตคติของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่มีต่อวิชากิจกรรมพลศึกษา” กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นิสิตที่ลงทะเบียนเรียนวิชา กิจกรรมพลศึกษา ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2534 โดยแยกเป็นนิสิตชาย 400 คน และ นิสิตหญิง 400 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มตัวอย่างแบบง่าย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

นำข้อมูลที่ได้จากการเก็บรวบรวมมาวิเคราะห์ หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่า "ที" ผลของการวิจัยพบว่า เจตคติของนิสิตชายและนิสิตหญิงที่มีต่อวิชากิจกรรมพลศึกษา อยู่ในเกณฑ์เห็นด้วยมาก แต่นิสิตชายจะมีเจตคติที่สูงกว่านิสิตหญิง และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ อยู่ 3 ด้านคือ ด้านเจตคติทั่วไป ด้านหลักสูตร และด้านการวัดและประเมินผลทางพลศึกษา ส่วนนิสิตหญิงมีเจตคติที่สูงกว่านิสิตชาย และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในด้านบุคลิกภาพของอาจารย์ผู้สอน ส่วนเจตคติด้านอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกทางพลศึกษา ทั้งนิสิตชายและนิสิตหญิง ไม่แตกต่างกัน

วรอนงค์ ยังเจริญ (2539) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในส่วนภูมิภาค” ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชายและนักเรียนหญิงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในส่วนภูมิภาค สังกัดกรมสามัญศึกษา ปีการศึกษา 2539 จำนวน 1,440 คน โดยได้ใช้มาตรวัดทัศนคติที่ได้ปรับปรุงจากมาตรวัดทัศนคติของ สุรศักดิ์ สุกเมธีวรกุล

ผลการวิจัยพบว่า

1. ทักษะคิดต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในส่วนภูมิภาคอยู่ในระดับดี มากเมื่อแยกตามระดับชั้นพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 6 มีทักษะคิดอยู่ในระดับดีมาก ส่วนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 อยู่ในระดับดี
2. ทักษะคิดต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายระหว่างระดับชั้น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยทักษะคิดของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 และ 5
3. ทักษะคิดต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ทักษะคิดต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายระหว่างเขตการศึกษา มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนในเขตการศึกษา 8 มีทักษะคิดสูงกว่านักเรียนในเขตการศึกษาอื่น

วิรัตน์ จันทรประเสริฐ (2541) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ ความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการออกกำลังกายของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร” กลุ่มตัวอย่างเป็นครูพลศึกษา และครูสามัญที่ปัญหาหน้าที่การสอนในระดับมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 513 คน ผลการศึกษาพบว่า 1. กลุ่มตัวอย่างเป็นชาย 206 คน ร้อยละ 40.2 เป็นหญิง 307 คน ร้อยละ 59.8 มีอายุต่ำกว่า 40 ปี 265 คน ร้อยละ 51.7 อายุ 41 ปีขึ้นไป 248 คน ร้อยละ 48.3 เป็นครูสามัญ 37.20 ร้อยละ 72.5 เป็นครูพลศึกษา 141 คน ร้อยละ 27.5 มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี 110 คน คิดเป็นร้อยละ 21.4 และมีการศึกษาระดับปริญญาตรีลงมา 403 คน ร้อยละ 78.6 2. เมื่อทดสอบค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานตามเพศ อายุ ประเภทของครูและระดับการศึกษา ในความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการออกกำลังกาย พบว่า มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตามเพศ อายุ และประเภทของครู ในด้านพฤติกรรมการออกกำลังกาย

งานวิจัยในต่างประเทศ

มอริส (Morris, 1961) ได้ศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูงจะได้คะแนนนိสัยในการเรียน และมีทัศนคติในการเรียนดีกว่านักเรียนที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่ำ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 7 จำนวน 144 คน ระดับ 8 จำนวน 130 คน และระดับ 9 จำนวน 97 คน ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสำรวจนិสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนให้ครูประจำชั้นประเมินสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สังคมศึกษา คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ โดยให้คะแนนเป็น A B C หรือ D หรือ E และเปลี่ยนคะแนนที่ได้จากแบบสำรวจนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนให้เป็นตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ และหาเกณฑ์ปกติเปรียบเทียบตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ได้จากแบบสำรวจนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนกับการประเมินค่าของครูเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ผลปรากฏว่านักเรียนที่ครูประเมินให้คะแนน A B ตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ของคะแนนจากแบบสำรวจนิสัยในการเรียน และทัศนคติในการเรียนจะสูงกว่าพวกที่ได้คะแนน D และ F ร้อยละ 87 ของนักเรียนระดับ 7 ที่ได้คะแนน A-B จะได้คะแนนจากแบบสำรวจนิสัยในการเรียนอยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ขึ้นไปขณะที่นักเรียนได้คะแนน D และ E มีเพียงร้อยละ 31 เท่านั้น ที่ได้คะแนนอยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ขึ้นไปผลของนักเรียนที่เรียนระดับ 8 และ 9 ก็คล้ายกับของนักเรียนระดับ 7

เจมส์ และไอดา (James and Ida, 1965) วิจัยเรื่อง "ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนพลศึกษา" โดยใช้แบบสอบถามนักเรียน จำนวน 500 คน จากโรงเรียนที่มีสถานที่และอุปกรณ์พลศึกษาอย่างสมบูรณ์กับทั้งมีครูพลศึกษาประจำอยู่อย่างน้อย 2-3 ปี มาแล้ว พบว่าความสนใจที่จะเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนมากน้อยเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับแผนการสอนของครู และความสามารถในการจัดบทเรียนให้เหมาะสมกับความสนใจของนักเรียน ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่าครูพลศึกษาควรมีการวางแผนการสอนและจัดกิจกรรมพลศึกษาให้อยู่ในความสนใจของนักเรียน

ซิลเวสเตอร์ (Silvester, 1969) ได้วิจัยเรื่อง "ทัศนคติที่มีต่อการพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา" โดยใช้แบบสอบถาม ถามผู้บริหารโรงเรียน 172 คน พบว่าครูพลศึกษาที่มีวุฒิปริญญาหรือสูงกว่า จะมีความเข้าใจหลักการและวิธีการสอนพลศึกษาดีกว่า ส่วนครูที่ไม่มีวุฒิทางพลศึกษาส่วนใหญ่สอนโดยปล่อยให้ให้นักเรียนมีส่วนร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ตามลำพังเพราะไม่มีหลักการและวิธีสอนพลศึกษา เป็นสาเหตุให้นักเรียนไม่ประสบผลสำเร็จ

ในปี 1969 มีนักการศึกษาอีกหลายคนที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องทัศนคติ ดังนี้คือ

คาน (Khan, 1969) ศึกษาพบว่าทัศนคติของนักเรียนชายที่มีต่อครูจะมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ส่วนนักเรียนหญิงแทนที่จะเป็นทัศนคติที่มีต่อครูกลับเป็นนิสัยในการเรียนที่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน นอกจากนั้นเขายังได้สรุปว่า สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของคนเรานอกจากจะขึ้นอยู่กับสติปัญญาแล้ว อารมณ์ ความรู้สึก ทัศนคติในการเรียน ตลอดจนนิสัยในการเรียนก็มีบทบาทสำคัญต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนเช่นกัน

ลาเบลล์ (La Belle, 1969) ได้ศึกษาทัศนคติในการเรียนและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักเรียนระดับ 5 เชื้อชาติ อเมริกันสเปน กับ อเมริกันอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่กำลังเรียนในโรงเรียนรัฐบาล ในนิวเม็กซิโก จำนวน 882 คน แบ่งกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตัวแปร 4 อย่าง คือ เชื้อชาติ ผลการเรียน อาชีพของพ่อแม่ และเพศ ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบ ซีมานติค (The Semantic Differential Instrument) ผลการวิเคราะห์ปรากฏว่า พวกที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสูง ไม่จำเป็นต้องมีทัศนคติทางบวกต่อโรงเรียนมากกว่า พวกที่มีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนอยู่ในระดับกลางและต่ำ และพวกอเมริกันสเปน กับ อเมริกันอังกฤษ มีทัศนคติต่อโรงเรียนคล้ายคลึงกันมากกว่าต่างกัน พวกที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมอยู่ในระดับสูงและปานกลางจะมีทัศนคติทางบวก ต่อโรงเรียนมากกว่าพวกที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมอยู่ในระดับต่ำและกลุ่มตัวอย่างหญิงจะมีทัศนคติไปในทางบวกมากกว่าชายแต่กลุ่มตัวอย่างชายมักจะมีทัศนคติต่อโรงเรียนโดยสัมพันธ์เข้ากับเอกลักษณ์แห่งตน (Self-Identity) การศึกษาครั้งนี้สรุปได้ว่าทัศนคติในการเรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแต่สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมต่างกันทำให้คนมีทัศนคติในการเรียนแตกต่างกัน

ดีไซเดอร์อาโต และโคสกินเนน (Desiderato and Koskinen, 1969) ศึกษาว่านักเรียนที่มีความถนัดทางการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ถ้ามีความวิตกกังวล จะทำให้คะแนนเฉลี่ยลดลง หรือไม่ และผู้ที่มีความวิตกกังวลต่างกัน จะมีนิสัยในการเรียน และผลการเรียนต่างกันหรือไม่ ผลปรากฏว่า ผู้ที่มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียนแตกต่างกัน จะได้คะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หญิงที่มีความกังวลใจต่ำ จะได้คะแนนเฉลี่ยและคะแนนนิสัยในการเรียนดีกว่าพวกความกังวลใจสูง กลุ่มที่ได้คะแนนนิสัยในการเรียนสูงจะได้คะแนนสูงกว่า สรุปได้ว่า นิสัยในการเรียนมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

นีล กิลล์และทิสเมอร์ (Neale, Gill and Tismer, 1970) ได้ศึกษาพบว่าทัศนคติที่ดีต่อวิชาเรียนจะมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ 6 เป็นชาย 105 คน หญิง 110 คน เมื่อเปิดเรียนสัปดาห์แรกให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบชีแมนติก (The Semantic Differential Instrument) แบบทดสอบสติปัญญา (The Lorge Thorndike Intelligence Test-Level II) และแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล (The S.R.A. Achievement Series) และเมื่อสิ้นปีการศึกษาให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ทำแบบทดสอบทัศนคติที่มีต่อวิชาที่เรียน และสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนซึ่งมีเนื้อหาคล้ายคลึงกับแบบทดสอบที่ทำให้ครั้งแรก ผลปรากฏว่าทัศนคติที่มีต่อวิชาเรียนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนสำหรับชายทัศนคติที่มีต่อวิชาสังคมศึกษา เลขคณิต และการอ่านมีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .27 - .32$) ทัศนคติที่มีต่อวิชาวิทยาศาสตร์มีความสัมพันธ์กับผลการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .15$) สำหรับนักเรียนหญิงทัศนคติในการอ่านเพียงอย่างเดียวที่มีความสัมพันธ์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r = .20 < P .05, r = .35 P < .01$) และผลการศึกษายังพบว่า ทัศนคติที่มีต่อวิชาเรียนซึ่งวัดโดยแบบชีแมนติก (Semantic Differential Instrument) มีบทบาทในการพยากรณ์สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนน้อยมาก นอกจากนั้นยังปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งชายและหญิงมีทัศนคติต่อวิชาที่เรียนไม่ค่อยดีในตอนปลายปีการศึกษา เมื่อเปรียบเทียบกับตอนต้นปีการศึกษา และนักเรียนหญิงมีทัศนคติต่อโรงเรียนมากกว่าชาย

ฮิล (Hill, 1971) ได้ทำการวิจัยถึงปัจจัยที่มีผลต่อทัศนคติในการเรียนพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาในรัฐอะแคนซัส อาร์แคนซอ (Arkansas) โดยใช้แบบวัดทัศนคติของเอดกิงตัน (Enginton Attitude Scale) วัดทัศนคตินักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 969 คน จาก 21 โรงเรียน พบว่า ครูผู้สอน ขนาดของโรงเรียน ขนาดของชั้นเรียน เวลาที่สอนวิชาพลศึกษา ความสามารถทางด้านทักษะของนักเรียน คะแนนวิชาพลศึกษา ตลอดจนการเข้าร่วมกิจกรรมกีฬานั้น เป็นปัจจัยที่มีผลทางด้านทัศนคติต่อวิชาพลศึกษา

จอห์นสัน (Johnson, 1971) ได้ศึกษาปัญหาเกี่ยวกับทัศนคติทางพลศึกษากับนักศึกษาชายที่มหาวิทยาลัยบริกแฮม ยัง (Brigham Young University) ทางการศึกษาได้ศึกษากับนักเรียนชายที่ลงทะเบียนวิชาพลศึกษาในชั้นเรียนภาคฤดูใบไม้ร่วง ปี 1970-1971 ทำการวัดทัศนคติครั้งแรกและครั้งสุดท้ายโดยใช้มาตรวัดทัศนคติของแวร์ (Wear Attitudes Scale) ทั้งชุดเอ (A) และบี (B) ปรากฏผลดังนี้

1. นักเรียนชายที่ลงทะเบียนเรียนวิชาพลศึกษาที่มหาวิทยาลัยบริกแฮม ยัง (Brigham Young University) เป็นผู้ที่มีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาในช่วงต้นภาคเรียนฤดูใบไม้ร่วง ปี 1970-1971 และมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาในช่วงปลายภาคด้วย
2. ปรากฏว่า ทัศนคติทางพลศึกษาระหว่างกลุ่มย่อยที่คัดเลือกไว้ไม่ได้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
3. ทัศนคติทางพลศึกษาของนักศึกษาชายที่ลงทะเบียนในชั้นเรียนพลศึกษายังคงมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาตลอดภาคเรียนฤดูใบไม้ร่วง ปี 1970-1971

เมอร์เรย์ (Murray, 1971) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และการเข้าร่วมในการศึกษาทางกีฬาของนักเรียนหญิงระดับประถม" โดยทำการศึกษากับเด็กระดับ 1 และ 2 จำนวน 212 คน ในชั้นเรียนวิชาพลศึกษา และมีครูอาสาสมัครจำนวน 3 คน จาก 4 โรงเรียน ในรัฐคอนเนคติกัต (Connecticut) กลุ่มตัวอย่างนี้ถูกกำหนดให้ทดสอบก่อนเห็นความสำคัญในการศึกษาในเรื่องกีฬาและสรุปผลของการศึกษาหลังการทดสอบ ซึ่งใช้ระยะเวลาทดสอบซึ่งใช้ระยะเวลา 3 เดือน ว่าทัศนคติที่มีต่อผลสัมฤทธิ์จะพัฒนาขึ้นหรือไม่ แบบทดสอบที่นำมาใช้

คือแบบทดสอบแอนนิมอล (Animal Crackers) ของแอดคินส์และบัลลิฟ (Adkins and Ballif) ซึ่งวัดการบรรลุผลของแรงจูงใจ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ทักษะที่มีผลต่อการบรรลุถึงการเรียนรู้ของนักเรียนหญิง ในระดับประถม เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญในระหว่างที่เข้าร่วม กิจกรรมพลศึกษา ผลที่ได้ออกมาจึงยืนยันได้ว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อผลสัมฤทธิ์ และการเข้าร่วมในการศึกษาในเรื่องของกีฬาของนักเรียนหญิงระดับประถม

โคเวล และ เอ็นทวิสเทิล (Coweel and Entwistle, 1971) ได้ศึกษาว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพ และทัศนคติในการเรียนต่างกัน จะมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนต่างกันหรือไม่ กลุ่มตัวอย่างเป็น นักศึกษาชายวิทยาลัยเทคนิคปีที่ 1 และ 2 จำนวน 117 คน ที่ได้รับการคัดเลือกมาโดยวิธีสุ่มให้ กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบสติปัญญา (AH4 Group Test of General Intelligence) แบบทดสอบ บุคลิกภาพ (Eysenek Personality Inventory Form A) แบบสำรวจนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียน (Brown-Holtzman Survey of Study Habits and Study Attitudes) หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากแบบทดสอบย่อยแต่ละฉบับกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน ปรากฏว่า นักศึกษาที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว มีทัศนคติในการเรียนดีกว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบอื่น ๆ แต่ สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบเก็บตัว เมื่อเปรียบเทียบกับผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบอื่น ๆ ก็ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แบบสำรวจย่อยแต่ละฉบับของสำรวจนิสัย ในเรื่องการเรียนรู้และทัศนคติในการเรียนมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน แต่มีความสัมพันธ์ในทางลบกับมิติทางด้านบุคลิกภาพ

แอลซอพ (Alsop, 1973) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลของการให้ลำดับการสอนทัศนคติที่มีต่อทัศนคติของพลศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเวอร์จิเนียตะวันตก แบ่งเป็น 3 กลุ่ม แต่ละกลุ่มจะมีการให้ลำดับ ดังนี้

กลุ่มที่ 1 ความรู้ ทัศนคติ ทักษะการเคลื่อนไหว จำนวน 32 คน

กลุ่มที่ 2 ทัศนคติ ทักษะการเคลื่อนไหว ความรู้ จำนวน 17 คน

กลุ่มที่ 3 ทักษะการเคลื่อนไหว ความรู้ ทัศนคติ จำนวน 18 คน

การวัดทัศนคติจากแบบทดสอบของแวร์ (Wear Physical Education Attitude Inventory)

ใช้เวลาศึกษามากกว่า 16 สัปดาห์ ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. ไม่มีความแตกต่างระหว่างคะแนนทัศนคติของกลุ่มตัวอย่าง
2. มีความแตกต่างระหว่างคะแนนทัศนคติที่มีต่อพลศึกษา ระหว่างการทดสอบครั้งแรกและครั้งหลังของทั้ง 3 กลุ่ม
3. ไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มในเรื่องของการวัดการเรียนรู้ทางด้านความรู้ และทักษะการเคลื่อนไหวครั้งหลัง
4. มีความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของการวัดความรู้ และทักษะการเคลื่อนไหวของการทดสอบครั้งแรก และครั้งหลังของทั้ง 3 กลุ่ม

ฮอจจาติ (Hojjati, 1980) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปลี่ยนทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาหลังจากการเรียนกิจกรรมพลศึกษา" ซึ่งจะมีผลต่อการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาในเวลาว่าง โดยทำการวัดทัศนคติของนักเรียนระดับ 12 กับนักเรียนระดับ 10 และใช้แบบสอบถามซึ่งมีเรื่องสรีรวิทยาและคุณค่าของพลศึกษาทางด้านสังคม พบว่า

1. แบบวัดทัศนคติทางพลศึกษาของแวร์ (The Wear Physical Education Inventory) มีความเที่ยงตรงและมีความเชื่อมั่น ซึ่งใช้วัดทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อวิชาพลศึกษาได้
2. นักเรียนมีทัศนคติในทางบวกต่อวิชาพลศึกษาถึง 3 ใน 4 ของนักเรียนทั้งหมด
3. มีความแตกต่างของทัศนคติเมื่อเข้าร่วมกิจกรรมที่ต่างกัน ซึ่งชี้ให้เห็นว่ากิจกรรมแต่ละอย่างมีโอกาสร้างทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาไม่เท่ากัน
4. นักเรียนในระดับ 12 มีทัศนคติดีกว่านักเรียนในระดับ 10
5. นักเรียนผิวขาวมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษามากกว่านักเรียนผิวดำและมีผิวสีน้ำตาล
6. นักเรียนชายมีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาดีกว่านักเรียนหญิง
7. นักเรียนแสดงความซาบซึ้งต่อคุณค่าของวิชาพลศึกษา โดยเฉพาะบุคคลต่อร่างกาย

เฮย์วูด (Haywood, 1981) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ความสัมพันธ์ระหว่างการรู้จักตนเองกับทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักศึกษาปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยเอกชนขององค์กรทางศาสนา” (Private Church Related University) เพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงของการรู้จักตนเองและทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาหลังจากการเข้าร่วมการเรียนกิจกรรมพลศึกษาโดยใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 327 คน เป็นชายจำนวน 145 คน เป็นหญิงจำนวน 182 คน ใช้แบบวัดการรู้จักตนเองของเทนเนสซี (Tennessee Self-Concept Scale) และแบบวัดทัศนคติของแวร์ (Wear Physical Education Attitude Inventory) และใช้แบบวัดสมรรถภาพของสมาคมสุขศึกษาพลศึกษาและนันทนาการแห่งสหรัฐอเมริกา AAHPER (America Association of Health Physical Education and Recreation) วัดสมรรถภาพทางกาย พบว่า

1. ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาและการรู้จักตนเองในการเปลี่ยนแปลง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งชายและหญิง
2. สมรรถภาพทางกายของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงกับการรู้จักตนเองและทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในปีเดียวกัน เรย์ (Ray, 1981) ได้ศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติพลศึกษาของนักศึกษาปริญญาตรี ทั้งชายและหญิง โดยแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มนักศึกษาที่เรียนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาเลือก และกลุ่มนักศึกษาที่เรียนวิชาพลศึกษาเป็นวิชาบังคับ ในการศึกษาครั้งนี้ได้ทำการทดสอบ 2 ครั้ง โดยครั้งแรกใช้นักศึกษาทั้งชายและหญิง จำนวน 424 คน ทำการทดสอบให้สัปดาห์แรกของภาคเรียนฤดูใบไม้ผลิ ส่วนในการทดสอบครั้งที่สอง ใช้นักศึกษาทั้งชายและหญิง จำนวน 375 คน ทดสอบในสัปดาห์สุดท้ายของภาคเรียนฤดูใบไม้ผลิ โดยใช้แบบวัดทัศนคติทางพลศึกษาของคเนียร์ (Kneer) มาใช้ทดสอบ ผลจากการทดสอบพบว่า ทั้ง 2 กลุ่มมีทัศนคติทางพลศึกษาที่ดีและไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

นครเขต (Nakornkhet, 1987) ได้วิจัยเรื่อง “ทัศนคติต่อกิจกรรมพลศึกษาตามบทบาทของสังคมและวัฒนธรรม” โดยใช้มาตรวัดทัศนคติของเคนยอน (Kenyon) กับนักศึกษาของมหาวิทยาลัยในรัฐอินเดียนา (Indiana) 606 คน จาก 6 ประเทศ ได้แก่ จีน เกาหลีใต้ ญี่ปุ่น

มาเลเซีย ไทยและสหรัฐอเมริกา โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ 1. นักศึกษาจากเอเชียตะวันออก
2. นักศึกษาจากเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ 3. นักศึกษาจากประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่า

1. มีความแตกต่างของทัศนคติระหว่างกลุ่มด้านสุขภาพและสมรรถภาพด้านความตื่นตัว
และทำท่าย ด้านความยากและหนักในการฝึก
2. นักศึกษาจากเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้ความสนใจทางด้านสุขภาพ และสมรรถภาพ
มากกว่านักศึกษาจากกลุ่มอื่น
3. นักศึกษาจากประเทศสหรัฐอเมริกาให้ความสนใจทางด้านความตื่นตัวและทำท่าย
มากกว่านักศึกษาจากกลุ่มอื่น
4. นักศึกษาจากประเทศสหรัฐอเมริกา และนักศึกษาจากเอเชียตะวันออกให้ความสนใจ
ทางด้านความยากและหนักในการฝึก

สรุปได้ว่า ทัศนคติต่อกิจกรรมพลศึกษามีความแตกต่างกันในด้านต่าง ๆ เนื่องจาก ความ
แตกต่างทางด้านสังคมและวัฒนธรรมแต่ละระหว่างเพศแล้วไม่ได้เป็นสาเหตุของความแตกต่าง และ
นักศึกษจากประเทศสหรัฐอเมริกามีทัศนคติที่ดีต่อกิจกรรมพลศึกษามากกว่านักศึกษาจากเอเชีย
ตะวันออกและนักศึกษาจากเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

วูด (Wood, 1987) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อกิจกรรมพลศึกษาของนักเรียน
ที่มีปัญหาเลิศทางด้านวิชาการ และไม่มีปัญหาเลิศทางด้านวิชาการ โดยใช้กลุ่มประชากรที่มี
ปัญหาเลิศ จำนวน 369 คน และไม่มีปัญหาเลิศ 433 คน จากโรงเรียนมัธยม 5 แห่ง ของตำบล
การ์ไนท์ (Granite) รัฐยูทาห์ ด้วยเครื่องมือวัดทัศนคติสำหรับเด็ก CATPA (The Children's Attitudes
Toward Physical Activity) ผลการศึกษาพบว่า

1. นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษา
2. นักเรียนเชื่อว่าการมีส่วนร่วมในกิจกรรมพลศึกษาให้โอกาสเข้าสังคมกับเพื่อน ๆ คนอื่น ได้
3. นักเรียนหวังผลเกี่ยวกับสุขภาพและสมรรถภาพจากทางวิชาพลศึกษาสูงมาก
4. ได้ชี้ให้เห็นถึงการเข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษาของนักเรียน มีตัวเลขต่ำลงมาก
5. นักเรียนที่มีปัญหาเลิศทั่วไปมีทัศนคติต่อกิจกรรมทางพลศึกษาต่างกับนักเรียนที่ไม่มี
ปัญหาเลิศโดยทั่วไป

6. นักเรียนปัญญาเลิศหญิง มีทัศนคติต่อกิจกรรมทางพลศึกษาต่างกับนักเรียนที่ไม่มีปัญญาเลิศหญิง

7. นักเรียนปัญญาเลิศชาย มีทัศนคติต่อกิจกรรมทางพลศึกษาต่างกับนักเรียนที่ไม่มีปัญญาเลิศชาย

ในปีเดียวกัน ฮาสลาม และบราวน์ (Haslam and Brown, 1988) ได้ศึกษาผลของการสอนทักษะในการเรียน เพื่อปรับปรุงนิสัยในการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 74 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองใช้วิธีคู่อ้างอิงตามเพศ เชื้อชาติ อายุ ระดับสติปัญญา เวลาเรียน คะแนนเฉลี่ยสะสม และวิชาที่ลงทะเบียนเรียนทั้งสองกลุ่มทำแบบสำรวจนิสัยและทัศนคติในการเรียนของ บราวน์ และ โฮลส์แมนหลังจากนั้นกลุ่มทดลองจะได้รับการสอนวิธีการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ (The Brown-Holtzman Effective Study Course) ทั้งหมด 20 ครั้ง โดยกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการสอน แล้วทั้งสองกลุ่มทำแบบสำรวจนิสัยและทัศนคติในการเรียนของ บราวน์และโฮลส์แมนอีกครั้งหนึ่ง และทำแบบทดสอบการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ ผลปรากฏว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนจากแบบสำรวจและแบบทดสอบสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และมีสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนให้ดีขึ้นได้

เฟอร์กูสัน (Ferguson, 1989) ได้วิจัยเรื่อง “ ทัศนคติความรู้และความเชื่อในการทำนายเป้าหมายและพฤติกรรมการออกกำลังกายของนักเรียน ” ประชากรเป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 603 คน โดยใช้แบบสอบถามและมาตรวัดทัศนคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาในระดับดี
2. มีเพียงความรู้เกี่ยวกับการออกกำลังกายเท่านั้นที่มีความสัมพันธ์กับเป้าหมาย และพฤติกรรมการออกกำลังกาย
3. ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการออกกำลังกาย

นอกจากนี้ยังได้กล่าวอีกว่า นักเรียนที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาจะมีการวางแผนที่จะออกกำลังกายในอนาคต และการสร้างความสนใจเกี่ยวกับการดูแลรักษาสุขภาพในวัยเรียนเป็นเป้าหมายของวิชาพลศึกษา อย่างไรก็ตาม การปลูกฝังทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาจะมีผลต่อการตั้งเป้าหมายของการออกกำลังกายโดยเฉพาะนักเรียนที่ออกกำลังกายนอกชั่วโมงพลศึกษาและยังเสนอแนะอีกว่าครูควรให้นักเรียนเห็นความสำคัญของประโยชน์ในระยะสั้นและระยะยาวต่อการออกกำลังกาย

โกลไฟน์ (Goldfine, 1989) ได้ทำการศึกษาทดลองเกี่ยวกับการรวมโปรแกรมสุขภาพและสมรรถภาพเข้าด้วยกัน และผลที่มีต่อทัศนคติ ความรู้ และพฤติกรรมที่มีต่อกิจกรรมพลศึกษา เพื่อหาผลจากการรวมเข้าด้วยกัน ตลอดจนการปรับให้สอดคล้องกับความคิด หลักสูตรสมรรถภาพสุขภาพ โดยใช้ 12 สัปดาห์ สำหรับกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม และมีกิจกรรมในกลุ่ม 2 เพิ่มมากกว่าและกลุ่มควบคุมที่ 3 จากนักเรียนมัธยมศึกษา 90 คน ผลการทดลองนักเรียนใน 2 กลุ่มทดลองมีทัศนคติต่อกิจกรรมพลศึกษาเพิ่มขึ้นมากกว่ากลุ่มควบคุม และมีความเข้าใจดีขึ้นเกี่ยวกับสุขภาพและสมรรถภาพอย่างมีนัยสำคัญ

ลูค และซินแคล (Luke and Sinclair, 1991) ได้วิจัยเรื่อง “ความแตกต่างทางเพศกับทัศนคติต่อวิชาพลศึกษา” โดยใช้แบบสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์จากการเรียนวิชาพลศึกษาดังแต่ระดับอนุบาลถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เพื่อที่จะหาปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดทัศนคติต่อวิชาพลศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 488 คน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดทัศนคติต่อวิชาพลศึกษา ได้แก่ 1. เนื้อหาวิชา 2. พฤติกรรมการสอนของครู 3. บรรยากาศภายในชั้นเรียน 4. การรับรู้ 5. อุปกรณ์ และไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศเกี่ยวกับปัจจัยทั้งหมดนี้

โคป (Cope, 1992) ได้วิจัยเรื่อง “ทัศนคติของนักเรียนต่อพฤติกรรมการสอนของครูและเนื้อหาวิชา” ประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 386 คน ในโรงเรียนสหศึกษา โดยใช้มาตรวัดทัศนคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อพฤติกรรมการสอนของครูและเนื้อหาวิชาพลศึกษาทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงในทุกระดับชั้น
2. มีความแตกต่างกันระหว่างชั้นในด้านทัศนคติต่อพฤติกรรมการสอนของครูและเนื้อหาวิชา
3. ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศในด้านทัศนคติต่อพฤติกรรมการสอนของครูและเนื้อหาวิชาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 4
4. มีความแตกต่างระหว่างเพศในด้านทัศนคติต่อพฤติกรรมการสอนของครูและเนื้อหาวิชาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
5. ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศในด้านทัศนคติต่อเนื้อหาวิชาในทุกระดับชั้น
6. มีความแตกต่างระหว่างนักเรียนที่ชอบและไม่ชอบเรียนวิชาพลศึกษา ในด้านทัศนคติต่อพฤติกรรมการสอนของครูและเนื้อหาวิชา

มีค และเชอร์รี่ (Meek and Sherry, 1992) ได้วิจัยเรื่อง “การเปรียบเทียบทัศนคติต่อกิจกรรมพลศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย” โดยใช้มาตรวัดทัศนคติสำหรับเด็ก (The Children’s Attitudes Toward Physical Activity) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, 4, 5 และ 6 จำนวน 429 คน เป็นนักเรียนชาย 186 คน และหญิง 243 คน จาก 11 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนประถมศึกษาตอนปลาย มีทัศนคติที่ดีต่อกิจกรรมพลศึกษา อธิบายได้โดยปฏิสัมพันธ์ระหว่างเพศ การจัดการเรียนโดยไม่แยกเพศช่วยลดความแตกต่างระหว่างในระหว่างเรียนได้

ลอโร (Lauro, 1992) ได้ศึกษาทัศนคติ ความเชื่อ และความมุ่งหวังด้านพฤติกรรมของนักศึกษาหญิงในวิทยาลัย ที่มีต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการเดินแอโรบิก และกิจกรรมการออกกำลังกาย ใช้กลุ่มตัวอย่างนักศึกษาหญิงที่เข้าร่วมกิจกรรมการเดินแอโรบิก และกิจกรรมการออกกำลังกาย จำนวน 107 คน กับนักศึกษาหญิงที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมการเดินแอโรบิก และกิจกรรมการออกกำลังกาย จำนวน 106 คน ผลการศึกษาพบว่าร้อยละ 46 ของความแปรปรวนในเรื่องพฤติกรรมมีสาเหตุจากทัศนคติและบรรทัดฐานในการนึกคิด ทัศนคติเพียงอย่างเดียว มีค่าความแปรปรวนร้อยละ 40 ความเชื่อในผลของการออกกำลังกาย มีความสัมพันธ์กับทัศนคติจากการเปรียบเทียบ

กลุ่มที่ออกกำลังกายกับกลุ่มที่ไม่ได้ออกกำลังกาย พบว่ากลุ่มที่ออกกำลังกายมีทัศนคติความเชื่อ ความมุ่งหวังด้านพฤติกรรม และการยอมรับตนเองในเรื่องความสามารถทางกายในการเข้าร่วม กิจกรรมดีกว่ากลุ่มที่ไม่ได้ออกกำลังกาย

ซานันเดรีย (Zanandrea, 1992) ได้ประเมินแบบวัดทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของแวร์ (Wear Physical Education Attitude Inventory) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินผลแบบ วัดทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของแวร์ และเพื่อศึกษาว่าการจัดลำดับทัศนคติของผู้เรียนที่มีต่อวิชา พลศึกษาในรายการแบบวัด มีความสัมพันธ์กับการจัดลำดับในตัวเองหรือไม่ผลการศึกษาพบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการจัดลำดับตัวเองในแบบวัด (Inventory self-rating) กับการ จัดลำดับตนเองของนักเรียน (The students'self-rating) อยู่ในระดับต่ำ คือ .523, .313 และ .439

แคมป์เบล (Cambell, 1993) ได้ทำการศึกษาทัศนคติของผู้หญิงที่มีต่อวิชาพลศึกษาและ กิจกรรมที่เกี่ยวกับพลศึกษาของนักเรียนหญิงชาวฟิลิปปินส์ ที่มาจากภูมิภาคอื่นและนักเรียนชาว ฟิลิปปินส์ที่มีภูมิลำเนาเดิม ด้วยเครื่องมือสำรวจทัศนคติของ ลิเคิร์ต (Likert) 42 รายการและทดสอบ t-test ที่ไม่ได้จับคู่เพื่อทดสอบสมมติฐาน ผลสรุปดังต่อไปนี้

นักเรียนหญิงมาจากภูมิภาคอื่น

1. ชอบกีฬาที่ไม่ก้าวร้าวมากกว่า
2. ตอบสนองต่อการออกกำลังกาย ซึ่งทำให้มีการทรงตัวอย่างมั่นคง
3. ทำให้ครอบครัวของเขาได้รับความเท่าเทียมกัน อาจารย์ที่ปรึกษาให้ความเสมอภาค
4. ใช้เวลาไปกับวิชาการอื่น ๆ มากกว่าวิชาพลศึกษา

นักเรียนหญิงที่มีภูมิลำเนาเดิม ปรากฏว่า

1. ชอบทั้งกีฬาที่ก้าวร้าวและไม่ก้าวร้าว
2. มีความตั้งใจที่จะมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางพลศึกษา
3. มีวิชาพลศึกษาเป็นส่วนหนึ่งของโปรแกรมในโรงเรียนของเขา
4. รู้สึกมีอิสระที่จะตัดสินใจด้วยตนเอง

และส่วนอื่นที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับการศึกษา ตลอดจนมีผลกับการศึกษา คือ พื้นฐานชนชาติ อิทธิพลทางด้านวัฒนธรรม ความคาดหวังที่แตกต่างกัน จะมีอยู่ในนักเรียนชนชาติกลุ่มน้อย

ไช (Chi, 1993) ได้วิจัยเรื่อง “การยอมรับในคุณค่าของกิจกรรมพลศึกษาของนักศึกษาในประเทศจีน” โดยใช้มาตรวัดทัศนคติของเคนยอน (Kenyon) ใน 6 ด้าน ได้แก่ 1. ด้านสุขภาพและสมรรถภาพ 2. ด้านสังคม 3. ด้านความตื่นตัวและทำท่าย 4. ด้านสุนทรียภาพ 5. ด้านผ่อนคลายความตึงเครียด 6. ด้านความยากและหนักในการฝึกกับนักเรียน 1,686 คน ใน 10 มหาวิทยาลัยของประเทศจีน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อกิจกรรมพลศึกษา
2. มีความแตกต่างในการยอมรับคุณค่าของกิจกรรมพลศึกษามากกว่านักศึกษาชาย
3. นักศึกษาหญิงยอมรับในคุณค่าของกิจกรรมพลศึกษามากกว่านักศึกษาชาย
4. นักศึกษาในระดับต่าง ๆ ยอมรับคุณค่าด้านสังคม ด้านสุขภาพ และสมรรถภาพ ด้านสุนทรียภาพ และด้านผ่อนคลายความตึงเครียด และไม่ให้ความสำคัญต่อด้านความตื่นตัวและทำท่าย ด้านยากและหนักในการฝึก

5. นักศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ มีความแตกต่างกันในการยอมรับคุณค่าด้านสุนทรียภาพกับด้านผ่อนคลายความตึงเครียด

6. นักศึกษาที่มีสมรรถภาพทางกายสูงยอมรับคุณค่าด้านสุนทรียภาพ และด้านผ่อนคลายความตึงเครียดมากกว่านักศึกษาที่มีสมรรถภาพทางกายต่ำ

7. นักศึกษาที่เล่นกีฬายอมรับคุณค่าด้านสุนทรียภาพและด้านผ่อนคลายความตึงเครียดมากกว่านักศึกษาที่ไม่ได้เล่นกีฬา

แมคมิลแลน (McMillan, 1993) ทำการวิเคราะห์ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการตอบสนองของนักเรียนต่องานแผนการสอนในวิชาพลศึกษา จุดประสงค์ของการศึกษา เพื่อบรรยายการตอบสนองของนักเรียนที่มีผลต่องานแผนการสอนในวิชาพลศึกษา ดังนี้

1. การยอมรับทางสังคมตามการรับรู้
2. สมรรถภาพทางกีฬาตามการรับรู้

3. ความรู้สึกว่าตัวเองมีคุณค่าในโลก
4. การปรับเปลี่ยนงานให้เหมาะสมตามเป้าหมาย
5. ทักษะที่มีต่อวิชาพลศึกษา
6. เวลาที่เลือกทำกิจกรรมพลศึกษาด้วยตนเอง

โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนระดับ 4 จำนวน 143 คน ระดับ 6, 7 จำนวน 135 คน และระดับ 9 จำนวน 142 คน การวิเคราะห์ข้อมูลประกอบด้วยกระบวนการ การใช้ค่าเฉลี่ยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ด้วยรูปแบบที่เหมาะสม

ข้อสรุป 7 ประการที่ได้มาจากข้อมูลโดยไม่ได้พยายามครอบคลุมตัวแปรอื่นนอกจากขอบเขตของการศึกษาเท่านั้น

1. การรับรู้ของนักเรียนด้านสมรรถภาพทางกีฬา มีความสัมพันธ์กับระดับการเข้าร่วมในวิชาพลศึกษานักเรียนกับการรับรู้ทางบวกของสมรรถภาพการกีฬาของเขา มีระดับการเข้าร่วมสูงสุดในชั้นเรียน

2. ทักษะของนักเรียนที่มีต่อวิชาพลศึกษากับมีสภาพลดลง ในขณะที่นักเรียนเรียนสูงขึ้นจากระดับ 4 ถึง 9

3. นักเรียนแสดงระดับการเข้าร่วมกิจกรรมมีค่าลดลงในขณะที่เรียนสูงขึ้น

4. การปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมตามเป้าหมายของนักเรียน ไม่ได้เป็นการช่วยสนับสนุนต่อพฤติกรรมเข้าร่วมซึ่งลดลงในวิชาพลศึกษา

5. นักเรียนระดับ 4 มีทัศนวิสัยเป้าหมายต่องาน มากกว่าระดับ 6, 7 หรือ 9

6. นักเรียนใช้เวลาในการเข้าร่วมกิจกรรมพลศึกษาน้อยลง โดยเฉพาะกิจกรรมที่ใช้กำลัง

7. พฤติกรรมเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียนในวิชาพลศึกษาไม่ถูกต้องเพื่อซึ่งถึงพฤติกรรมเข้าร่วมในกิจกรรมพลศึกษานอกโรงเรียน

คาร์สัน (Carson, 1994) ได้วิจัยเรื่อง “ทำไมนักเรียนจึงชอบหรือไม่ชอบวิชาพลศึกษา” เป็นการศึกษาเกี่ยวกับองค์ประกอบของทัศนคติ และพฤติกรรมร่วมในวิชาพลศึกษา ประชากรเป็นนักเรียน 150 คน โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์นักเรียนและครูผู้สอน ตลอดจนการสังเกตพฤติกรรมในชั้นเรียน ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบของทัศนคติได้แก่

- 1.วัฒนธรรมได้แก่เพศ นักกีฬาที่ชอบ ความแตกต่างทางร่างกายและจิตใจ
- 2.สังคมได้แก่ ครอบครัว สื่อสารมวลชน การเข้าแข่งขันกีฬา ระดับทักษะเพื่อน
ประสบการณ์จากการเรียนวิชาพลศึกษา การรับรู้เกี่ยวกับสมรรถภาพทางกาย
- 3.สิ่งแวดล้อมในโรงเรียนได้แก่ ตัวครูผู้สอน

นักเรียนมักจะมีอคติหวัดต่อวิชาพลศึกษาดังนี้ 1. เป็นวิชาที่สนุก 2. มีจุดมุ่งหมายในการเรียนน้อยและทำง่าย 3. การเรียนอย่างอื่นไม่สามารถแทนวิชาพลศึกษาได้ 4. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาเกี่ยวกับกีฬา ซึ่งความคาดหวังเหล่านี้นำมาซึ่งความเชื่อที่ว่าวิชาพลศึกษาไม่ได้เป็นวิชาที่แท้จริง อีกทั้งความเชื่อเหล่านี้และปัจจัยทั้ง 3 ด้านยังเป็นสิ่งที่มีอิทธิพลกับทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนอีกด้วย การค้นพบนี้ยังชี้ให้เห็นอีกว่าพฤติกรรมของนักเรียนมักจะเป็นตัวชี้นำทัศนคติ

ในปี ค.ศ. 1995 เดมมอน (Demmons, 1995) ได้ศึกษาทัศนคติต่อกิจกรรมพลศึกษาในฝ่ายพลศึกษาของเมืองนิวบรันสวิก (New Brunswick) โดยใช้โรงเรียนนำร่องสำหรับรายวิชาสุขศึกษาและพลศึกษา 110 (HPE 110) โดยการเปลี่ยนระบบประเมินผลเพิ่มจาก 10 เปอร์เซ็นต์ เป็น 30 เปอร์เซ็นต์ ในโรงเรียนนำร่อง 6 โรงเรียน ข้อมูลถูกรวบรวมโดยการจัดระบบทัศนคติ 2 ประเภท คือ

1. ทัศนคติของเด็กที่มีต่อการจัดระบบกิจกรรมทางพลศึกษา (CATPA) พัฒนาโดยไซมอนและสมอล (Simon and Smoll, 1974 อ้างถึงใน Demmons, 1995)

2. ความรู้สึกเกี่ยวกับการจัดระบบกิจกรรมทางพลศึกษา (FAPA) พัฒนาโดยเนลสันและคาร์บิน (Neilson and Corbin, 1986 อ้างถึงใน Demmons, 1995)

ทั้ง 2 ประเภทนี้ มีค่าความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรง ผลจากการเก็บข้อมูลมีนักเรียน 396 คน จาก 403 คน ที่มีการตอบสนองสมบูรณ์ ถือว่าระบบเหล่านี้ยอมรับได้ (98.3 เปอร์เซ็นต์)

ไม่มีความแตกต่างทางนัยสำคัญที่มีอยู่ระหว่างกลุ่มโรงเรียนนำร่อง และกลุ่มโรงเรียนตามระบบเดิม เพศ โรงเรียนในสองรายวิชาไม่เป็นปัจจัยต่อทัศนคติ

ความแตกต่างระหว่างทัศนคติของนักเรียนในกลุ่มหลักสูตรนำร่อง และทัศนคติในกลุ่มของนักเรียนในหลักสูตรเดิมที่มีต่อกิจกรรมทางพลศึกษา มีทัศนคติที่ดีหลายข้อ อย่างไรก็ตามทัศนคติที่ดีของรายวิชาใหม่ซึ่งครูเป็นผู้ระบุขึ้นขณะที่ข้อมูลกำลังถูกรวบรวม รากฐานของข้อมูลที่ถูกปรับแก้ไขต่อรายวิชา HPE 110 ผลที่ออกมาไม่ทำให้เกิดความแตกต่างกันส่วนที่มีผลต่อทัศนคติที่มีต่อกิจกรรมพลศึกษา

โดยสรุปแล้ว เจตคตินั้นเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ การสั่งสมประสบการณ์ ซึ่งมีขั้นตอนหรือกระบวนการเรียนรู้ที่มีความแตกต่างกันออกไป เจตคติจะมีความแตกต่างกันแล้วแต่ตามลักษณะของบุคคลหรือสิ่งแวดล้อมและการเกิดเจตคตินั้นอาจจะเกิดได้จาก ทางอารมณ์ได้เหมือนกัน ที่เป็นความรู้สึกทางบวกและทางลบ และเกิดจากทางด้านพฤติกรรม โดยมีบรรทัดฐานของสังคม เป็นตัวกำหนดเจตคติในด้านพฤติกรรมนี้ ซึ่งจะมีความแตกต่างกันไปตามวัฒนธรรมของแต่ละสังคม เจตคตินั้นมีความคงทนไม่เปลี่ยนแปลงง่าย ในกรณีที่มีการสั่งสมประสบการณ์นั้น ๆ โดยผ่านการเรียนรู้มานาน ประสบการณ์ หรือการเพิ่มพูนความรู้ใหม่นั้น ก็อาจจะไม่มีผลทำให้เจตคติเกิดการเปลี่ยนแปลงได้ และเจตคตินั้นยังสามารถเป็นสิ่งที่จะทำนายพฤติกรรมของบุคคลนั้น ๆ ได้อีกด้วย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง เจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) เพื่อศึกษาเจตคติ ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษา ตอนต้น สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2547 ทั่วประเทศ จากการสำรวจจำนวนนักเรียนในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน พบว่ามีนักเรียนจำนวน 1,591,977 คน (<http://www.obec.go.th>)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้มาจากการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi - Stage Random Sampling) จากนักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัด สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2547 ทั่วประเทศ โดยมีวิธีการหาขนาดกลุ่มตัวอย่าง และขั้นตอนการสุ่มตัวอย่าง ดังนี้

ขั้นที่ 1 กำหนดกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาจำนวนนักเรียนโดยใช้สูตรของ ทาโร - ยามาเน (Taro Yamane, 1973 อ้างถึงใน อุทุมพร จามรมาน, 2537) ซึ่งมีสูตรการคำนวณ ดังนี้

สูตรคำนวณ

$$n = \frac{N}{1 + N (e)^2}$$

เมื่อ

n = ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดของประชากร

e = ความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง

ความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่าง กำหนดระดับความคลาดเคลื่อนที่ระดับ .05 โดยให้ขนาดของประชากรเป็นจำนวน 1,591,977 คนจะได้ขนาดของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นจำนวน 400 คน

ขั้นที่ 2 สุ่มจังหวัด โดยสุ่มจากภูมิภาคทั้ง 7 ภูมิภาค ได้แก่ ภาคเหนือ ภาคใต้ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคตะวันออก ภาคตะวันตก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคกลาง และกรุงเทพมหานครทั้งปริมณฑล สุ่มภูมิภาคละ 5 จังหวัดโดยการสุ่มแบบง่าย

ขั้นที่ 3 สุ่มโรงเรียน จากจังหวัดที่สุ่มได้จากขั้นที่ 2 โดยสุ่มจังหวัดละ 1 โรงเรียน ได้โรงเรียนจำนวน 35 โรงเรียน

ขั้นที่ 4 สุ่มจำนวนนักเรียน จากโรงเรียนที่สุ่มได้จากขั้นที่ 3 โดยการสุ่มแบบง่ายโดยกำหนดให้นักเรียนชายและหญิงเท่า ๆ กัน กลุ่มละ 700 คน ได้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนโรงเรียนละ 40 คน จำนวน 35 โรงเรียน รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างนักเรียนทั้งหมด 1,400 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงเนื้อหาเกี่ยวกับด้านคุณค่าและประโยชน์ของพลศึกษาทั้ง 5 ด้าน เพื่อให้สอดคล้องตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 มีเนื้อหาเกี่ยวกับด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวิชาพลศึกษาและประโยชน์ของวิชาพลศึกษาทั้ง 5 ด้าน เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) ชนิด 6 ระดับที่สร้างตามแบบลิเคอร์ต (Likert) โดยแบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของนักเรียน ลักษณะของแบบวัดเจตคติเป็นแบบสำรวจรายการ (Check List) และแบบปลายเปิด (Open ended) จำนวน 12 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบวัดเจตคติที่เป็นข้อความเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา แบบอัตราส่วนประเมินค่า (rating scale) ชนิด 6 ระดับ จำนวน 37 ข้อ แบ่งออกเป็น 6 ด้านดังนี้

2.1 ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวิชาพลศึกษาจำนวน 12 ข้อ

2.2 ด้านประโยชน์ของวิชาพลศึกษาประกอบด้วย ด้านร่างกายจำนวน 5 ข้อ ด้านจิตใจจำนวน 5 ข้อ ด้านอารมณ์จำนวน 5 ข้อ ด้านสังคมจำนวน 5 ข้อและด้านสติปัญญาจำนวน 5 ข้อ

การสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างเครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ โดยมีลำดับการสร้างดังนี้

1. ศึกษาเนื้อหาเกี่ยวกับวิชาพลศึกษาและเจตคติจากหนังสือ เอกสาร นิตยสาร วารสารและรายงานการวิจัยต่าง ๆ
2. นำแบบวัดทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของ วรอนงค์ ยังเจริญ มาปรับปรุงในด้านข้อความคำถามเพื่อให้สอดคล้องตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544
3. นำแบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาที่ได้ปรับปรุงแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบค่าความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) แล้วมาปรับปรุงแก้ไข
4. นำแบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาที่ได้รับการตรวจสอบ ปรับปรุงแก้ไขแล้วทดลองใช้ (try-out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อศึกษาความเที่ยง (Reliability) ของแบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา จำนวน 30 คน แล้วนำแบบวัดเจตคติที่ได้มาหาค่าความเที่ยง (Reliability) ของแบบวัดเจตคติ โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach's Alpha)
5. นำแบบวัดเจตคติต่อวิชาพลศึกษา ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (try-out) กับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบางบัวทอง จ. นนทบุรี โรงเรียนสังกัดสำนักงานการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อหาค่าความเที่ยง (Reliability) ของแบบวัดเจตคติ ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.86
6. นำแบบวัดเจตคติต่อวิชาพลศึกษาที่มีความเที่ยงและความตรงที่เชื่อถือได้ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างของการวิจัยในครั้งนี้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการสอบถามเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2547 ทั่วประเทศ

1. ผู้วิจัยทำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไปยังผู้อำนวยการสถานศึกษา / อาจารย์ใหญ่ ในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ เพื่อขอความร่วมมือไปยังโรงเรียนมัธยมศึกษาทั่วประเทศ
2. ผู้วิจัยส่งแบบวัดเจตคติไปยังผู้อำนวยการโรงเรียน / อาจารย์ใหญ่ เพื่อขอความร่วมมือจากทางโรงเรียนมอบให้ครูพลศึกษานำไปให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นตอบแบบวัดเจตคติ
3. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองและโดยทางไปรษณีย์

4. นำข้อมูลที่ได้จากแบบวัดเจตคติทั้งหมดมาวิเคราะห์ทางสถิติ การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

ผู้วิจัยนำแบบวัดเจตคติที่ได้รับคืนมาทำการวิเคราะห์ข้อมูลและหาค่าสถิติต่าง ๆ ด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เอส พี เอส เอส ฟอว์วินโดว์ รุ่น 12 (SPSS : Statistical Package for the Social Sciences for Window Version 12) ในการวิเคราะห์ข้อมูลมีการดำเนินการดังนี้

1. หาค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละของข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของผู้ตอบ
2. นำแบบวัดเจตคติทุกฉบับมาตรวจให้คะแนน โดยให้ค่าคำตอบตามอัตราการประเมินค่า ซึ่งมีสเกล 6 , 5 , 4 , 3 , 2 และ 1 มาตรวจให้คะแนนในแต่ละข้อโดยให้ความหมายค่าตัวเลขดังต่อไปนี้

ข้อความประเภทนิมมานให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	ได้	6 คะแนน
เห็นด้วยมาก	ได้	5 คะแนน
เห็นด้วย	ได้	4 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ได้	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วยมาก	ได้	2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยมากที่สุด	ได้	1 คะแนน

ข้อความประเภทนิเสธให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	ได้	1 คะแนน
เห็นด้วยมาก	ได้	2 คะแนน
เห็นด้วย	ได้	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ได้	4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยมาก	ได้	5 คะแนน
ไม่เห็นด้วยมากที่สุด	ได้	6 คะแนน

2.1 นำคะแนนที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย แล้วนำค่าเฉลี่ยที่ได้ไปเทียบเกณฑ์มาตรฐานของเบสท์ (Best, 1970) ซึ่งแบ่งเกณฑ์ไว้ดังนี้

ข้อความประเภทนิมาน

1.00 - 1.49	ไม่เห็นด้วยมากที่สุด
1.50 - 2.49	ไม่เห็นด้วยมาก
2.50 - 3.49	ไม่เห็นด้วย
3.50 - 4.49	เห็นด้วย
4.50 - 5.49	เห็นด้วยมาก
5.50 - 6.00	เห็นด้วยที่สุด

ข้อความประเภทนิเสธ

1.00 - 1.49	เห็นด้วยมากที่สุด
1.50 - 2.49	เห็นด้วยมาก
2.50 - 3.49	เห็นด้วย
3.50 - 4.49	ไม่เห็นด้วย
4.50 - 5.49	ไม่เห็นด้วยมาก
5.50 - 6.00	ไม่เห็นด้วยที่สุด

2.2 นำคะแนนมาหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2.3 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงโดยใช้ค่า “ที” (t-test)

2.4 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาระหว่างนักเรียนในกรุงเทพมหานครกับนักเรียนในต่างจังหวัดโดยใช้ค่า “ที” (t-test)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่องเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เปรียบเทียบเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงและเพื่อเปรียบเทียบเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนในกรุงเทพมหานครกับนักเรียนในต่างจังหวัด โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยได้ทำการปรับปรุงเนื้อหาเกี่ยวกับด้านคุณค่าและประโยชน์ของพลศึกษาทั้ง 5 ด้าน เพื่อให้สอดคล้องตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ผู้วิจัยส่งแบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาไปยังโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา 2547 ทั่วประเทศ จำนวน 35 โรงเรียน โรงเรียนละ 40 ชุด โดยแบ่งเป็นนักเรียนชายจำนวน 20 ชุด และนักเรียนหญิงจำนวน 20 ชุด รวมทั้งสิ้นจำนวน 1,400 ชุด ได้รับแบบวัดเจตคติคืนทั้งสิ้น 1,393 ชุด คิดเป็นร้อยละ 99.5 และได้วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เอส พี เอส เอส ฟอว์วินโดว์ รุ่น 12.0 (SPSS : Statistical Package for the Social Sciences for Window Version 12.0) โดยทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 นำข้อมูลจากแบบวัดเจตคติตอนที่ 1 เกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของนักเรียน โดยใช้ค่าความถี่หาค่าจำนวนและค่าร้อยละ

ส่วนที่ 2 นำข้อมูลจากแบบวัดเจตคติตอนที่ 2 เป็นแบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 โดยใช้ค่าความถี่ หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ส่วนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของนักเรียน

ตารางที่ 1 จำนวนและค่าร้อยละ เกี่ยวกับสถานภาพทั่วไปของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง ระดับ มัธยมศึกษาตอนต้น

รายการ	นักเรียนชาย (N=699)		นักเรียนหญิง (N=694)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ	699	50.2	694	49.8
2. อายุ				
12 ปี	17	1.2	33	2.4
13 ปี	195	14.0	163	11.7
14 ปี	189	13.6	205	14.7
15 ปี	275	19.7	269	19.3
16 ปี	22	1.6	23	1.7
17 ปี	1	0.1	1	0.1
3. นักเรียนชอบดูการแข่งขันกีฬาหรือไม่				
ชอบ	660	47.4	615	44.1
ไม่ชอบ	39	2.8	79	5.7
4. นักเรียนชอบเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายหรือไม่				
ชอบ	658	47.2	621	44.6
ไม่ชอบ	41	2.9	73	5.2
5. ในวันหนึ่งๆ นักเรียนได้เล่นกีฬาหรือ ออกกำลังกายหรือไม่				
ได้	663	47.6	584	41.9
ไม่ได้	36	2.6	110	7.9
6. ช่วงเวลาใดที่นักเรียนใช้ในการเล่นกีฬาหรือ ออกกำลังกาย				
ก่อนเข้าเรียน				
ได้ออก	102	7.3	58	4.2
ไม่ได้ออก	597	42.9	636	45.7

ตารางที่ 1 (ต่อ)

รายการ	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง	
	(N=699)		(N=694)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
พักกลางวัน				
ได้ออก	375	26.9	173	12.4
ไม่ได้ออก	324	23.3	521	37.4
หลังเลิกเรียน				
ได้ออก	546	39.2	619	44.4
ไม่ได้ออก	153	11.0	75	5.4
7. นักเรียนได้ทบทวนทักษะของวิชาพลศึกษา				
บ้างหรือไม่				
ได้ทบทวน	442	31.7	416	29.9
ไม่ได้ทบทวน	257	18.4	278	20.0
8. ผู้ปกครองของนักเรียนชอบดูการแข่งขัน				
กีฬาหรือไม่				
ชอบ	555	39.8	577	41.4
ไม่ชอบ	144	10.3	117	8.4
9. ผู้ปกครองของนักเรียนชอบเล่นกีฬาหรือ				
ออกกำลังกายหรือไม่				
ชอบ	418	30.0	483	34.7
ไม่ชอบ	281	20.2	211	15.1
10. คะแนนวิชาพลศึกษาของนักเรียนตั้งแต่เรียนมา				
โดยเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ใด				
เกรด 4	278	20.0	245	17.6
เกรด 3	326	23.4	369	26.5
เกรด 2	69	5.0	76	5.5
เกรด 1	24	1.7	4	0.3
เกรด 0	2	0.1	-	-

ตารางที่ 1 (ต่อ)

รายการ	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง	
	(N=699)		(N=694)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
11. นักเรียนใช้เวลาว่างในการประกอบกิจกรรมใด				
มากที่สุด 3 อันดับแรก				
กิจกรรมที่ใช้ในเวลาว่างเป็นอันดับที่ 1				
ออกกำลังกาย	344	24.7	173	12.4
อ่านหนังสือ	77	5.5	95	6.8
ไปเที่ยว	82	5.9	41	2.9
เรียนกวดวิชา	18	1.3	14	1.0
ดูโทรทัศน์	160	11.5	356	25.6
อื่น ๆ	18	1.3	15	1.1
กิจกรรมที่ใช้ในเวลาว่างเป็นอันดับที่ 2				
ออกกำลังกาย	61	4.4	32	2.3
อ่านหนังสือ	111	8.0	176	12.6
ไปเที่ยว	139	10.0	209	15.0
เรียนกวดวิชา	31	2.2	44	3.2
ดูโทรทัศน์	336	24.1	222	15.9
อื่น ๆ	21	1.5	11	0.8
กิจกรรมที่ใช้ในเวลาว่างเป็นอันดับที่ 3				
ออกกำลังกาย	147	10.6	209	15.0
อ่านหนังสือ	158	11.3	155	11.1
ไปเที่ยว	203	14.6	148	10.6
เรียนกวดวิชา	38	2.7	34	2.4
ดูโทรทัศน์	70	5.0	64	4.6
อื่น ๆ	83	6.0	84	6.0

ตารางที่ 1 (ต่อ)

รายการ	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง	
	(N=699)		(N=694)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
12. นักเรียนคิดว่าวิชาพลศึกษามีประโยชน์ต่อ นักเรียนทางด้านใดบ้าง				
ด้านร่างกาย	676	48.5	688	49.4
ด้านจิตใจ	466	33.5	486	34.9
ด้านอารมณ์	464	33.3	490	35.2
ด้านสังคม	251	18.0	176	12.6
ด้านสติปัญญา	321	23.0	247	17.7
ด้านอื่นๆ	41	2.9	7	0.5

จากตารางที่ 1 แสดงว่า ผู้ตอบแบบวัดเจตคติ นักเรียนชายร้อยละ 50.2 นักเรียนหญิงร้อยละ 49.8 นักเรียนชายร้อยละ 47.4 ชอบดูการแข่งขันกีฬามากกว่า นักเรียนหญิงคือร้อยละ 44.1 และนักเรียนชายชอบเล่นกีฬามากกว่านักเรียนหญิง คือนักเรียนชายร้อยละ 47.2 นักเรียนหญิงร้อยละ 44.6 ในวันหนึ่ง ๆ นักเรียนชายได้เล่นกีฬาหรือออกกำลังกายร้อยละ 47.6 นักเรียนหญิงร้อยละ 41.9

ช่วงเวลาที่นักเรียนใช้ในการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายมากที่สุดทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงคือ ช่วงหลังเลิกเรียน โดยในช่วงเวลาดังกล่าวนักเรียนหญิงนั้นเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายมากกว่านักเรียนชายคือ นักเรียนหญิงร้อยละ 44.4 นักเรียนชายร้อยละ 39.2 ส่วนช่วงเวลาที่นักเรียนใช้ในการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายช่วงเวลาต่อไปคือ ช่วงพักกลางวัน เป็นนักเรียนชายร้อยละ 26.9 และนักเรียนหญิงร้อยละ 12.4 ในช่วงเวลาสุดท้ายที่นักเรียนใช้ในการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายคือ ช่วงก่อนเข้าเรียน นักเรียนชายร้อยละ 7.3 นักเรียนหญิงร้อยละ 4.2 ส่วนช่วงพักกลางวัน และช่วงก่อนเข้าเรียนนั้น นักเรียนชายได้ใช้ช่วงเวลาดังกล่าวในการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายมากกว่านักเรียนหญิง

นักเรียนชายร้อยละ 31.7 และนักเรียนหญิงร้อยละ 29.9 ได้ทบทวนทักษะของวิชาพลศึกษา ผู้ปกครองของนักเรียนชายร้อยละ 39.8 และนักเรียนหญิงร้อยละ 41.4 ชอบดูการแข่งขันกีฬา และผู้ปกครองของนักเรียนหญิงชอบเล่นกีฬาและออกกำลังกายมากกว่านักเรียนชาย คือนักเรียนหญิงร้อยละ 34.7 นักเรียนชายร้อยละ 30.0

คะแนนเฉลี่ยวิชาพลศึกษาของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงตามระดับคะแนน เกรด 4 นักเรียนชายร้อยละ 20.0 และนักเรียนหญิงร้อยละ 17.6 เกรด 3 นักเรียนชายร้อยละ 23.4 และนักเรียนหญิงร้อยละ 26.5 เกรด 2 นักเรียนชายร้อยละ 5.0 และนักเรียนหญิงร้อยละ 5.5 เกรด 1 นักเรียนชายร้อยละ 1.7 และนักเรียนหญิงร้อยละ 0.3 เกรด 0 นักเรียนชายร้อยละ 31.7 ส่วนนักเรียนหญิงไม่มีนักเรียนที่ได้เกรด 0

กิจกรรมที่นักเรียนใช้ประกอบกิจกรรมในเวลาว่างมากที่สุด 3 อันดับ อันดับที่ 1 ของนักเรียนชาย คือออกกำลังกายร้อยละ 24.7 ส่วนนักเรียนหญิง คือดูโทรทัศน์ร้อยละ 25.6 นักเรียนชายร้อยละ 24.1 และนักเรียนหญิงร้อยละ 15.9 เลือกที่จะดูโทรทัศน์ในเวลาว่างเป็นอันดับที่ 2 เหมือนกันและอันดับที่ 3 ของนักเรียนชาย คือไปเที่ยวร้อยละ 14.6 นักเรียนหญิง คือออกกำลังกายร้อยละ 15.0 นักเรียนชายเห็นว่าวิชาพลศึกษามีประโยชน์ทางด้านร่างกายร้อยละ 48.5 ทางด้านจิตใจร้อยละ 33.5 ทางด้านอารมณ์ร้อยละ 33.3 ทางด้านสังคมร้อยละ 18.0 ทางด้านสติปัญญาร้อยละ 23.0 และทางด้านอื่นๆ ร้อยละ 2.9 ส่วนนักเรียนหญิงเห็นว่าวิชาพลศึกษามีประโยชน์ทางด้านร่างกายร้อยละ 49.4 ทางด้านจิตใจร้อยละ 34.9 ทางด้านอารมณ์ร้อยละ 35.2 ทางด้านสังคมร้อยละ 12.6 ทางด้านสติปัญญาร้อยละ 17.7 และทางด้านอื่น ๆ ร้อยละ 0.5

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ส่วนที่ 2 แบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

ตารางที่ 2 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนเจตคติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษา

เจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	(N= 1,393)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับของเจตคติ
1. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่มีสาระความรู้ และมีคุณค่าควรแก่การศึกษา	4.94	.84	เห็นด้วยมาก
2. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่มีความสำคัญต่อ ผลการเรียนในอนาคตของข้าพเจ้า	4.48	.90	เห็นด้วย
3. วิชาพลศึกษาไม่ควรบรรจุในหลักสูตรของโรงเรียน	4.99	1.03	ไม่เห็นด้วยมาก
4. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่ใช้แต่กำลังไม่ได้ใช้ความคิด	4.60	1.20	ไม่เห็นด้วยมาก
5. วิชาพลศึกษาควรเป็นวิชาบังคับในทุกช่วงชั้นปี	4.36	1.12	เห็นด้วย
6. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่น่าสนใจและสนุกสนาน	5.07	.94	เห็นด้วยมาก
7. ควรเพิ่มเวลาเรียนในวิชาพลศึกษาให้มากขึ้นกว่าเดิม	4.45	1.24	เห็นด้วย
8. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่ข้าพเจ้าอยากศึกษาเพิ่มเติม	4.18	1.18	เห็นด้วย
9. การเรียนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนเป็นการเสียเวลา และไม่มีประโยชน์ต่อร่างกาย	4.94	1.27	ไม่เห็นด้วยมาก
10. ถ้าเลือกวิชาเรียนได้จะไม่เลือกเรียนวิชาพลศึกษา	4.25	1.48	ไม่เห็นด้วย
11. การปฏิบัติกิจกรรมประจำวันเช่น การเดิน การยกของ นับว่าเป็นการออกกำลังกายที่เพียงพอแล้ว	3.51	1.19	ไม่เห็นด้วย
12. วิชาพลศึกษาช่วยให้เห็นถึงความสำคัญ ของการออกกำลังกาย	5.09	.93	เห็นด้วยมาก
13. การออกกำลังกายช่วยป้องกันโรคร้ายไข้เจ็บได้	5.52	.69	เห็นด้วยมากที่สุด
14. วิชาพลศึกษามีความสำคัญต่อพัฒนาการ และการเจริญเติบโตของร่างกาย	5.30	.77	เห็นด้วยมาก
15. การมีสุขภาพที่สมบูรณ์เป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา	5.48	.76	เห็นด้วยมาก
16. การออกกำลังกายทำให้ร่างกายสกปรก	4.06	1.26	ไม่เห็นด้วย

ตารางที่ 2 (ต่อ)

เจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	(N= 1,393)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับของเจตคติ
17. ทักษะการเคลื่อนไหวที่ได้จากการเรียนวิชาพลศึกษา เป็นสิ่งที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.80	.89	เห็นด้วยมาก
18. วิชาพลศึกษาช่วยส่งเสริมศีลธรรม จรรยา และระเบียบวินัยให้แก่นักเรียน	4.65	.99	เห็นด้วยมาก
19. วิชาพลศึกษาทำให้นักเรียนขาดความเชื่อมั่นในตนเอง	4.25	1.39	ไม่เห็นด้วย
20. ความมีน้ำใจนักกีฬาฝึกได้ในการเรียนวิชาพลศึกษา	5.05	.98	เห็นด้วยมาก
21. วิชาพลศึกษาก่อให้เกิดผลทางร่างกาย แต่ไม่เกิดผลทางจิตใจ	3.87	1.32	ไม่เห็นด้วย
22. วิชาพลศึกษาทำให้ทราบถึงความมีน้ำใจของเพื่อน	5.04	.95	เห็นด้วยมาก
23. วิชาพลศึกษาช่วยเสริมสร้างในเรื่องการควบคุมอารมณ์	4.80	1.00	เห็นด้วยมาก
24. วิชาพลศึกษาช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด	5.00	1.00	เห็นด้วยมาก
25. การออกกำลังกายช่วยระบายความคับข้อง ทางอารมณ์ได้	4.84	1.08	เห็นด้วยมาก
26. การออกกำลังกายเป็นสิ่งที่ซ้ำซากน่าเบื่อหน่าย	4.51	1.31	ไม่เห็นด้วยมาก
27. การที่ได้ออกกำลังกายเป็นประจำจะทำให้ เป็นผู้ที่มีอารมณ์ร่าเริง แจ่มใส	5.11	.95	เห็นด้วยมาก
28. วิชาพลศึกษาช่วยฝึกให้รู้จักหน้าที่และความรับผิดชอบ	4.76	.95	เห็นด้วยมาก
29. สิ่งที่ได้จากการเรียนวิชาพลศึกษามีคุณประโยชน์ ต่อการดำเนินชีวิตในสังคม	4.73	.92	เห็นด้วยมาก
30. ความสามัคคีจะเกิดขึ้นได้ถ้าได้ฝึกฝนการเล่น เป็นทีมบ่อย ๆ	5.22	.88	เห็นด้วยมาก
31. กติกาการแข่งขันเป็นเรื่องยากที่จะปฏิบัติตามได้	3.70	1.41	ไม่เห็นด้วย
32. วิชาพลศึกษาทำให้มีเพื่อนมากขึ้น	4.91	.99	เห็นด้วยมาก

ตารางที่ 2 (ต่อ)

เจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	(N= 1,393)		
	\bar{x}	S.D.	ระดับของเจตคติ
33. การเรียนวิชาพลศึกษาไม่ได้ฝึกให้นักเรียนใช้ ความคิดในการแก้ปัญหา	4.11	1.47	ไม่เห็นด้วย
34. ผู้ที่ชอบเรียนวิชาพลศึกษามากเป็นคนเรียนหนังสือไม่เก่ง	4.23	1.36	ไม่เห็นด้วย
35. วิชาพลศึกษาไม่ได้ช่วยเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์	4.18	1.41	ไม่เห็นด้วย
36. นักเรียนจะใช้เหตุผลเป็นสำคัญในการตัดสินใจ ทุกครั้งระหว่างการแข่งขันกีฬา	4.72	1.03	เห็นด้วยมาก
37. นักเรียนสามารถนำวิธีการคิดแก้ปัญหาในการเล่นกีฬา ไปใช้ในการเรียนวิชาอื่น ๆ และในชีวิตประจำวัน	4.81	1.03	เห็นด้วยมาก
รวม	4.14	.38	เห็นด้วย

จากตารางที่ 2 แสดงว่านักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติ 4.14 คะแนน อยู่ในระดับที่เห็นด้วยของระดับเจตคติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติอยู่ในระดับมากที่สุด 5 อันดับแรก ได้แก่ 1. การออกกำลังกายช่วยป้องกันโรคภัยไข้เจ็บได้ (ข้อ 13) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.52 ระดับของเจตคติคือ เห็นด้วยมากที่สุด 2. การมีสุขภาพที่สมบูรณ์เป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา (ข้อ 15) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.48 ระดับของเจตคติคือ เห็นด้วยมาก 3. วิชาพลศึกษามีความสำคัญต่อพัฒนาการและการเจริญเติบโตของร่างกาย (ข้อ 14) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.30 ระดับของเจตคติคือ เห็นด้วยมาก 4. ความสามัคคีจะเกิดขึ้นได้ถ้าได้ฝึกฝนการเล่นเป็นทีมบ่อย ๆ (ข้อ 30) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.22 ระดับของเจตคติคือ เห็นด้วยมาก และ 5. การที่ได้ออกกำลังกายเป็นประจำจะทำให้เป็นผู้ที่มีอารมณ์ร่าเริง แจ่มใส (ข้อ 27) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.11 ระดับของเจตคติคือ เห็นด้วยมาก

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าที (t-test) ของคะแนนเจตคติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนชายและนักเรียนหญิง

เจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		t	p
	(N=699)		(N=694)			
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
1. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่มีสาระความรู้และมีคุณค่าควรแก่การศึกษา	5.07	0.87	4.80	0.79	5.90	0.000*
2. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่มีความสำคัญต่อผลการเรียนในอนาคตของข้าพเจ้า	4.61	0.99	4.35	0.77	5.46	0.000*
3. วิชาพลศึกษาไม่ควรบรรจุในหลักสูตรของโรงเรียน	5.17	1.00	4.82	0.99	6.44	0.000*
4. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่ใช้แต่กำลังไม่ได้ใช้ความคิด	4.60	1.23	4.60	1.11	0.05	0.964
5. วิชาพลศึกษาควรเป็นวิชาบังคับในทุกช่วงชั้นปี	4.48	1.14	4.23	1.09	4.07	0.000*
6. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่น่าสนใจและสนุกสนาน	5.17	0.90	4.98	0.96	3.91	0.000*
7. ควรเพิ่มเวลาเรียนในวิชาพลศึกษาให้มากขึ้นกว่าเดิม	4.60	1.23	4.29	1.23	4.76	0.000*
8. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่ข้าพเจ้าอยากศึกษาเพิ่มเติม	4.30	1.23	4.04	1.21	4.13	0.000*
9. การเรียนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนเป็นการเสียเวลาและไม่มีประโยชน์ต่อร่างกาย	4.87	1.42	5.01	1.10	-2.06	0.039*
10. ถ้าเลือกวิชาเรียนได้จะไม่เลือกเรียนวิชาพลศึกษา	4.23	1.63	4.28	1.31	-0.57	0.572
11. การปฏิบัติกิจกรรมประจำวันเช่น การเดิน การยกของ นับว่าเป็นการออกกำลังกายที่เพียงพอแล้ว	3.52	1.29	3.51	1.09	0.08	0.938
12. วิชาพลศึกษาช่วยให้เห็นถึงความสำคัญของการออกกำลังกาย	5.20	0.95	4.99	0.91	4.24	0.000*
13. การออกกำลังกายช่วยป้องกันโรคภัยไข้เจ็บได้	5.60	0.65	5.44	0.73	4.19	0.000*
14. วิชาพลศึกษามีความสำคัญต่อพัฒนาการและการเจริญเติบโตของร่างกาย	5.38	0.73	5.21	0.81	4.22	0.000*
15. การมีสุขภาพที่สมบูรณ์เป็นสิ่ง que ทุกคนปรารถนา	5.47	0.78	5.50	0.74	-0.79	0.431
16. การออกกำลังกายทำให้ร่างกายสกปรก	3.95	1.39	4.17	1.11	-3.20	0.001*

ตารางที่ 3 (ต่อ)

เจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		t	p
	(N=699)		(N=694)			
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
17. ทักษะการเคลื่อนไหวที่ได้จากการเรียนวิชาพลศึกษาเป็นสิ่งที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.89	0.90	4.70	0.88	3.93	0.000*
18. วิชาพลศึกษาช่วยส่งเสริมศีลธรรม จรรยา และระเบียบวินัยให้แก่ นักเรียน	4.72	1.05	4.57	0.92	2.87	0.004*
19. วิชาพลศึกษาทำให้นักเรียนขาดความเชื่อมั่นในตนเอง	4.28	1.50	4.21	1.28	0.96	0.338
20. ความมีน้ำใจนักกีฬาฝึกได้ในการเรียนวิชาพลศึกษา	5.04	1.01	5.06	0.96	-0.42	0.678
21. วิชาพลศึกษาก่อให้เกิดผลทางร่างกาย แต่ไม่เกิดผลทางจิตใจ	3.78	1.44	3.97	1.19	-2.71	0.007*
22. วิชาพลศึกษาทำให้ทราบถึงความมีน้ำใจของเพื่อน	5.07	0.99	5.01	0.91	1.12	0.262
23. วิชาพลศึกษาช่วยเสริมสร้างในเรื่องการควบคุมอารมณ์	4.89	1.04	4.71	0.95	3.33	0.001*
24. วิชาพลศึกษาช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด	5.02	1.04	4.97	0.95	0.86	0.390
25. การออกกำลังกายช่วยระบายความคับข้องทางอารมณ์ได้	4.86	1.14	4.82	1.03	0.69	0.492
26. การออกกำลังกายเป็นสิ่งที่ซ้ำซากน่าเบื่อหน่าย	4.62	1.45	4.41	1.17	3.03	0.002*
27. การที่ได้ออกกำลังกายเป็นประจำจะทำให้เป็นผู้ที่มีอารมณ์ร่าเริง แจ่มใส	5.19	0.93	5.04	0.96	2.99	0.003*
28. วิชาพลศึกษาช่วยฝึกให้รู้จักหน้าที่และความรับผิดชอบ	4.81	0.99	4.71	0.90	2.04	0.042*
29. สิ่งที่ได้จากการเรียนวิชาพลศึกษามีคุณประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิตในสังคม	4.81	0.96	4.64	0.88	3.39	0.001*
30. ความสามัคคีจะเกิดขึ้นได้ถ้าได้ฝึกฝนการเล่นเป็นทีมบ่อย ๆ	5.29	0.87	5.16	0.89	2.73	0.006*
31. กติกาการแข่งขันเป็นเรื่องยากที่จะปฏิบัติตามได้	3.68	1.50	3.72	1.33	-0.54	0.589
32. วิชาพลศึกษาทำให้มีเพื่อนมากขึ้น	4.98	0.99	4.83	0.98	2.90	0.004*

ตารางที่ 3 (ต่อ)

เจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	นักเรียนชาย		นักเรียนหญิง		t	p
	(N=699)		(N=694)			
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
33. การเรียนวิชาพลศึกษาไม่ได้ฝึกให้นักเรียนใช้ ความคิดในการแก้ปัญหา	4.06	1.58	4.15	1.35	-1.16	0.248
34. ผู้ที่ชอบเรียนวิชาพลศึกษามักเป็นคนเรียนหนังสือไม่เก่ง	4.07	1.45	4.39	1.24	-4.39	0.000*
35. วิชาพลศึกษาไม่ได้ช่วยเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์	4.08	1.54	4.28	1.27	-2.66	0.008*
36. นักเรียนจะใช้เหตุผลเป็นสำคัญในการตัดสินใจ ทุกครั้งระหว่างการแข่งขันกีฬา	4.71	1.06	4.73	0.99	-0.38	0.703
37. นักเรียนสามารถนำวิธีการคิดแก้ปัญหาในการเล่นกีฬา ไปใช้ในการเรียนวิชาอื่นๆ และในชีวิตประจำวัน	4.87	1.07	4.76	0.98	1.93	0.053
รวม	4.20	0.43	4.09	0.33	5.65	0.000*

* $p < .05$ ($t_{\infty} = \pm 1.96$)

จากตารางที่ 3 แสดงว่าคะแนนเฉลี่ยเจตคติของนักเรียนชายคือ 4.20 และนักเรียนหญิงคือ 4.09 จะเห็นว่านักเรียนชายนั้นมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่มากกว่านักเรียนหญิง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติสูงสุดของนักเรียนชาย 5 อันดับแรก คือ 1.การออกกำลังกายช่วยป้องกันโรคร้ายไข้เจ็บได้ (ข้อ 13) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.60 2.การมีสุขภาพที่สมบูรณ์เป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา (ข้อ 15)ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.47 3. วิชาพลศึกษามีความสำคัญต่อพัฒนาการและการเจริญเติบโตของร่างกาย (ข้อ 14) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.38 4. ความสามัคคีจะเกิดขึ้นได้ถ้าได้ฝึกฝนการเล่นเป็นทีมบ่อย ๆ (ข้อ 30) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.29 5. วิชาพลศึกษาช่วยให้เห็นถึงความสำคัญของการออกกำลังกาย (ข้อ 12) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.20 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติสูงสุดของนักเรียนหญิง 5 อันดับแรก คือ 1. การมีสุขภาพที่สมบูรณ์เป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา (ข้อ 15) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.50 2. การออกกำลังกายช่วยป้องกันโรคร้ายไข้เจ็บได้ (ข้อ 13) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.44 3. วิชาพลศึกษามีความสำคัญต่อพัฒนาการและการเจริญเติบโตของร่างกาย (ข้อ 14) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.21 4. ความสามัคคีจะเกิดขึ้นได้ถ้าได้ฝึกฝนการเล่นเป็นทีมบ่อย ๆ (ข้อ 30) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.16 และ 5. ความมีน้ำใจนักกีฬาฝึกได้ในการเรียนวิชาพลศึกษา (ข้อ 20)ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.06 และจะเห็นได้ว่าคะแนนเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าที่ (t-test) คะแนนเจตคติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนในกรุงเทพมหานครกับนักเรียนในต่างจังหวัด

เจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	กรุงเทพมหานคร		ต่างจังหวัด		t	p
	(N=199)		(N=1149)			
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
1. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่มีสาระความรู้และมีคุณค่าควรแก่การศึกษา	4.92	0.81	4.94	0.85	0.30	0.765
2. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่มีความสำคัญต่อผลการเรียนในอนาคตของข้าพเจ้า	4.40	0.84	4.49	0.91	1.37	0.172
3. วิชาพลศึกษาไม่ควรบรรจุในหลักสูตรของโรงเรียน	5.09	0.98	4.98	1.04	-1.41	0.160
4. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่ใช้แต่กำลังไม่ได้ใช้ความคิด	4.77	1.29	4.57	1.19	-2.17	0.030*
5. วิชาพลศึกษาควรเป็นวิชาบังคับในทุกช่วงชั้นปี	4.41	1.14	4.35	1.12	-0.70	0.482
6. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่น่าสนใจและสนุกสนาน	5.19	0.87	5.06	0.95	-1.90	0.058
7. ควรเพิ่มเวลาเรียนในวิชาพลศึกษาให้มากขึ้นกว่าเดิม	4.44	1.33	4.45	1.23	0.12	0.902
8. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่ข้าพเจ้าอยากศึกษาเพิ่มเติม	4.14	1.23	4.18	1.17	0.51	0.611
9. การเรียนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนเป็นการเสียเวลาและไม่มีประโยชน์ต่อร่างกาย	5.05	1.25	4.92	1.27	-1.31	0.192
10. ถ้าเลือกวิชาเรียนได้จะไม่เลือกเรียนวิชาพลศึกษา	4.54	1.45	4.21	1.49	-2.97	0.003*
11. การปฏิบัติกิจกรรมประจำวันเช่น การเดิน การยกของ นับว่าเป็นการออกกำลังกายที่เพียงพอแล้ว	3.51	1.32	3.54	1.17	0.00	1.000
12. วิชาพลศึกษาช่วยให้เห็นถึงความสำคัญของการออกกำลังกาย	5.09	0.90	5.09	0.95	0.11	0.917
13. การออกกำลังกายช่วยป้องกันโรคภัยไข้เจ็บได้	5.60	0.62	5.51	0.70	-1.89	0.060
14. วิชาพลศึกษามีความสำคัญต่อพัฒนาการและการเจริญเติบโตของร่างกาย	5.34	0.74	5.29	0.78	-0.89	0.374
15. การมีสุขภาพที่สมบูรณ์เป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา	5.59	0.73	5.46	0.77	-2.18	0.030*
16. การออกกำลังกายทำให้ร่างกายสกปรก	4.05	1.24	4.06	1.27	0.16	0.869

ตารางที่ 4 (ต่อ)

เจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	กรุงเทพมหานคร		ต่างจังหวัด		t	p
	(N=199)		(N=1149)			
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
17. ทักษะการเคลื่อนไหวที่ได้จากการเรียนวิชาพลศึกษา เป็นสิ่งที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้	4.85	0.91	4.79	0.89	-0.90	0.370
18. วิชาพลศึกษาช่วยส่งเสริมศีลธรรม จรรยา และระเบียบวินัยให้แก่นักเรียน	4.60	0.93	4.65	1.00	0.75	0.453
19. วิชาพลศึกษาทำให้นักเรียนขาดความเชื่อมั่นในตนเอง	4.17	1.50	4.26	1.37	0.88	0.379
20. ความมีน้ำใจนักกีฬาฝึกได้ในการเรียนวิชาพลศึกษา	5.09	0.95	5.05	0.99	-0.57	0.571
21. วิชาพลศึกษาก่อให้เกิดผลทางร่างกาย แต่ไม่เกิดผลทางจิตใจ	3.80	1.36	3.88	1.32	0.79	0.432
22. วิชาพลศึกษาทำให้ทราบถึงความมีน้ำใจของเพื่อน	5.14	0.87	5.02	0.96	-1.58	0.115
23. วิชาพลศึกษาช่วยเสริมสร้างในเรื่องการควบคุมอารมณ์	4.74	1.03	4.81	1.00	0.97	0.331
24. วิชาพลศึกษาช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด	5.04	0.92	4.99	1.01	-0.60	0.547
25. การออกกำลังกายช่วยระบายความคับข้อง ทางอารมณ์ได้	4.93	0.99	4.82	1.10	-1.39	0.164
26. การออกกำลังกายเป็นสิ่งที่ซ้ำซากน่าเบื่อหน่าย	4.53	1.36	4.51	1.31	-1.50	0.881
27. การที่ได้ออกกำลังกายเป็นประจำจะทำให้ เป็นผู้ที่มีอารมณ์ร่าเริง แจ่มใส	5.09	0.92	5.12	0.95	0.43	0.669
28. วิชาพลศึกษาช่วยฝึกให้รู้จักหน้าที่และความรับผิดชอบ	4.75	0.97	4.76	0.95	0.20	0.845
29. สิ่งที่ได้จากการเรียนวิชาพลศึกษามีคุณประโยชน์ ต่อการดำเนินชีวิตในสังคม	4.80	0.92	4.71	0.92	-1.31	0.192
30. ความสามัคคีจะเกิดขึ้นได้ถ้าได้ฝึกฝนการเล่น เป็นทีมบ่อย ๆ	5.20	0.91	5.23	0.88	0.45	0.656
31. กติกาการแข่งขันเป็นเรื่องยากที่จะปฏิบัติตามได้	3.69	1.46	3.71	1.41	0.17	0.908
32. วิชาพลศึกษาทำให้มีเพื่อนมากขึ้น	5.04	0.97	4.89	0.99	-1.99	0.047*

ตารางที่ 4 (ต่อ)

เจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	กรุงเทพมหานคร		ต่างจังหวัด		t	p
	(N=199)		(N=1149)			
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.		
33. การเรียนวิชาพลศึกษาไม่ได้ฝึกให้นักเรียนใช้ ความคิดในการแก้ปัญหา	4.22	1.47	4.09	1.47	-1.17	0.244
34. ผู้ที่ชอบเรียนวิชาพลศึกษามากเป็นคนเรียนหนังสือไม่เก่ง	4.26	1.49	4.22	1.34	-0.36	0.720
35. วิชาพลศึกษาไม่ได้ช่วยเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์	4.36	1.42	4.15	1.41	-1.94	0.053
36. นักเรียนจะใช้เหตุผลเป็นสำคัญในการตัดสินใจ ทุกครั้งระหว่างการแข่งขันกีฬา	4.79	1.05	4.71	1.02	-1.07	0.286
37. นักเรียนสามารถนำวิธีการคิดแก้ปัญหาในการเล่นกีฬา ไปใช้ในการเรียนวิชาอื่นๆ และในชีวิตประจำวัน	4.88	1.03	4.80	1.02	-0.99	0.321
รวม	4.14	0.39	4.14	0.38	-0.001	0.999

* $p < .05$ ($.05 t_{\infty} = \pm 1.96$)

จากตารางที่ 4 แสดงว่าคะแนนเฉลี่ยเจตคติของนักเรียนในกรุงเทพมหานครและนักเรียนในต่างจังหวัดมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติเท่ากันคือ 4.14 คะแนน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติสูงสุดของนักเรียนในกรุงเทพมหานคร 5 อันดับแรก คือ 1.การออกกำลังกายช่วยป้องกันโรคร้ายไข้เจ็บได้ (ข้อ 13) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.60 2.การมีสุขภาพที่สมบูรณ์เป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา (ข้อ 15) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.59 3. วิชาพลศึกษามีความสำคัญต่อพัฒนาการและการเจริญเติบโตของร่างกาย (ข้อ 14) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.34 4. ความสามัคคีจะเกิดขึ้นได้ถ้าได้ฝึกฝนการเล่นเป็นทีมบ่อย ๆ (ข้อ 30) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.20 และ 5. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่น่าสนใจและสนุกสนาน (ข้อ 6) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.19 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติสูงสุดของนักเรียนในต่างจังหวัด 5 อันดับแรก คือ 1.การออกกำลังกายช่วยป้องกันโรคร้ายไข้เจ็บได้ (ข้อ 13) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.51 2. การมีสุขภาพที่สมบูรณ์เป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา (ข้อ 15) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.46 3. วิชาพลศึกษามีความสำคัญต่อพัฒนาการและการเจริญเติบโตของร่างกาย(ข้อ 14)ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.29 4. ความสามัคคีจะเกิดขึ้นได้ถ้าได้ฝึกฝนการเล่นเป็นทีมบ่อย ๆ (ข้อ 30) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.23 และ 5. การที่ได้ออกกำลังกายเป็นประจำจะทำให้เป็นผู้ที่มีอารมณ์ร่าเริง แจ่มใส (ข้อ 27) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.12 และจะเห็นได้ว่าคะแนนเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนในกรุงเทพมหานครและนักเรียนในต่างจังหวัดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง เจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ เพื่อศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เปรียบเทียบเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนชายกับนักเรียนหญิงและเพื่อเปรียบเทียบเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนในกรุงเทพมหานครกับนักเรียนในต่างจังหวัด ผู้วิจัยได้ใช้ แบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นปีที่ 1-3 จำนวน 1,400 คน ได้รับแบบวัดเจตคติคืนทั้งสิ้น 1,393 ชุด คิดเป็นร้อยละ 99.5 ผู้วิจัยนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติทั้งหมดด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป เอส พี เอส เอส ฟอว์ วินโดว์ รุ่น 12.0 (SPSS : Statistical Package for the Social Sciences for Window Version 12.0) เพื่อหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยทดสอบความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แล้วนำเสนอข้อมูลในรูปตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

1. สถานภาพทั่วไปของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

ผู้ตอบแบบวัดเจตคติ เป็นนักเรียนชาย ร้อยละ 50.2 นักเรียนหญิง ร้อยละ 49.8 ในจำนวนนี้เป็นนักเรียนชายอายุ 12-13 ปี ร้อยละ 15.2 อายุ 14-15 ปี ร้อยละ 33.3 และอายุ 16-17 ปี ร้อยละ 1.7 ส่วนนักเรียนหญิงอายุ 12-13 ปี ร้อยละ 14.1 อายุ 14-15 ปี ร้อยละ 34.0 และอายุ 16-17 ปี ร้อยละ 1.8

นักเรียนชาย ร้อยละ 47.4 ชอบดูการแข่งขันกีฬา และไม่ชอบดูการแข่งขันกีฬา ร้อยละ 2.8 นักเรียนหญิง ร้อยละ 44.1 ชอบดูการแข่งขันกีฬา และไม่ชอบดูการแข่งขันกีฬา ร้อยละ 5.7 นักเรียนชายชอบเล่นกีฬาและออกกำลังกาย ร้อยละ 47.2 และไม่ชอบเล่นกีฬาและออกกำลังกาย ร้อยละ 2.9 นักเรียนหญิงชอบเล่นกีฬาและออกกำลังกาย ร้อยละ 44.6 และไม่ชอบเล่นกีฬาและออกกำลังกาย ร้อยละ 5.2 ในวันหนึ่ง ๆ นักเรียนชายได้เล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย ร้อยละ 47.6 ไม่ได้เล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย ร้อยละ 2.6 นักเรียนหญิงได้เล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย ร้อยละ 41.9 ไม่ได้เล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย ร้อยละ 7.9

ช่วงเวลาที่นักเรียนชายได้ใช้ในการเล่นกีฬาและออกกำลังกายมากที่สุดคือ ช่วงหลังเลิกเรียน ร้อยละ 39.2 รองลงมาคือ ช่วงพักกลางวัน ร้อยละ 26.9 และช่วงสุดท้ายคือ ช่วงก่อนเข้าเรียน ร้อยละ 7.3 และนักเรียนหญิงเลือกใช้ช่วงเวลาในการเล่นกีฬาและออกกำลังกายมากที่สุดเช่นเดียวกับนักเรียนชายคือ ช่วงหลังเลิกเรียน ร้อยละ 44.4 รองลงมาคือ ช่วงพักกลางวัน ร้อยละ 12.4 และช่วงสุดท้ายคือ ช่วงก่อนเข้าเรียน ร้อยละ 4.2 ตามลำดับ นักเรียนชายได้ทบทวนทักษะของวิชาพลศึกษา ร้อยละ 31.7 นักเรียนหญิงได้ทบทวนทักษะของวิชาพลศึกษา ร้อยละ 29.9 ผู้ปกครองของนักเรียนชายชอบการแข่งขันกีฬา ร้อยละ 39.8 ส่วนนักเรียนหญิง ร้อยละ 41.4 ผู้ปกครองของนักเรียนชายชอบเล่นกีฬาและออกกำลังกาย ร้อยละ 30.0 และผู้ปกครองของนักเรียนหญิงชอบเล่นกีฬาและออกกำลังกาย ร้อยละ 34.7

คะแนนเฉลี่ยวิชาพลศึกษาของนักเรียนตั้งแต่เรียนมาเกรด 4 เป็นนักเรียนชาย ร้อยละ 20.0 และนักเรียนหญิง ร้อยละ 17.6 เกรด 3 เป็นนักเรียนชาย ร้อยละ 23.4 และนักเรียนหญิง ร้อยละ 26.5 เกรด 2 เป็นนักเรียนชาย ร้อยละ 5.0 และนักเรียนหญิง ร้อยละ 5.5 เกรด 1 เป็นนักเรียนชาย ร้อยละ 1.7 และนักเรียนหญิง ร้อยละ 0.3 เกรด 0 เป็นนักเรียนชาย ร้อยละ 0.1 ส่วนนักเรียนหญิง นั้นไม่มีนักเรียนที่ได้ เกรด 0

กิจกรรมที่นักเรียนใช้ประกอบกิจกรรมในเวลาว่างมากที่สุด 3 อันดับแรก อันดับที่ 1 ของนักเรียนชาย คือออกกำลังกายร้อยละ 24.7 ส่วนนักเรียนหญิง คือดูโทรทัศน์ ร้อยละ 25.6 นักเรียนชายร้อยละ 24.1 และนักเรียนหญิงร้อยละ 15.9 เลือกที่จะดูโทรทัศน์ในเวลาว่างเป็นอันดับที่ 2 เหมือนกัน และอันดับที่ 3 ของนักเรียนชาย คือไปเที่ยวร้อยละ 14.6 นักเรียนหญิงคือออกกำลังกายร้อยละ 15.0

นักเรียนชายเห็นว่าวิชาพลศึกษามีประโยชน์ทางด้านร่างกายร้อยละ 48.5 ทางด้านจิตใจ ร้อยละ 33.5 ทางด้านอารมณ์ ร้อยละ 33.3 ทางด้านสังคม ร้อยละ 18.0 ทางด้านสติปัญญา ร้อยละ 23.0 และทางด้านอื่น ๆ ร้อยละ 2.9 ส่วนนักเรียนหญิงเห็นว่าวิชาพลศึกษามีประโยชน์ทางด้านร่างกาย ร้อยละ 49.4 ทางด้านจิตใจ ร้อยละ 34.9 ทางด้านอารมณ์ ร้อยละ 35.2 ทางด้านสังคม ร้อยละ 12.6 ทางด้านสติปัญญา ร้อยละ 17.7 และทางด้านอื่น ๆ ร้อยละ 0.5

2. เจตคติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษา

นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติ 4.14 คะแนน อยู่ในระดับที่เห็นด้วยของระดับเจตคติ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติอยู่ในระดับมากที่สุด 5 อันดับแรกได้แก่ 1.การออกกำลังกายช่วยป้องกันโรคร้ายไข้เจ็บได้ (ข้อ 13) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.52 ระดับของเจตคติคือ เห็นด้วยมากที่สุด 2. การมีสุขภาพที่สมบูรณ์เป็นสิ่งทีทุกคนปรารถนา (ข้อ 15) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.48 ระดับของเจตคติคือ เห็นด้วยมาก 3. วิชาพลศึกษามีความสำคัญต่อพัฒนาการและ

การเจริญเติบโตของร่างกาย (ข้อ 14) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.30 ระดับของเจตคติคือ เห็นด้วยมาก
 4. ความสามัคคีจะเกิดขึ้นได้ถ้าได้ฝึกฝนการเล่นเป็นทีมบ่อย ๆ (ข้อ 30) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.22
 ระดับของเจตคติคือ เห็นด้วยมาก และ 5. การที่ได้ออกกำลังกายเป็นประจำจะทำให้เป็นผู้ที่มี
 อารมณ์ร่าเริงแจ่มใส (ข้อ 27) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.11 ระดับของเจตคติคือ เห็นด้วยมาก

3. เจตคติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนชายและ
 นักเรียนหญิง

คะแนนเฉลี่ยเจตคติของนักเรียนชายคือ 4.20 และนักเรียนหญิง 4.09 จะเห็นว่า
 นักเรียนชายนั้นมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่มากกว่านักเรียนหญิง เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า
 ค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติสูงสุดของนักเรียนชาย 5 อันดับแรก คือ 1.การออกกำลังกายช่วย
 ป้องกันโรคร้ายไข้เจ็บได้ (ข้อ 13) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.60 2.การมีสุขภาพที่สมบูรณ์เป็น
 สิ่งที่ทุกคนปรารถนา (ข้อ 15) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.47 3. วิชาพลศึกษามีความสำคัญต่อ
 พัฒนาการและการเจริญเติบโตของร่างกาย(ข้อ 14) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.38 4. ความสามัคคี
 จะเกิดขึ้นได้ถ้าได้ฝึกฝนการเล่นเป็นทีมบ่อย ๆ (ข้อ 30) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.29 5. วิชาพลศึกษา
 ช่วยให้เห็นถึงความสำคัญของการออกกำลังกาย (ข้อ 12) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.20 ส่วนค่าเฉลี่ย
 ของคะแนนเจตคติสูงสุดของนักเรียนหญิง 5 อันดับแรก คือ 1. การมีสุขภาพที่สมบูรณ์เป็นสิ่ง
 ที่ทุกคนปรารถนา (ข้อ 15) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.50 2. การออกกำลังกายช่วยป้องกันโรคร้าย
 ไข้เจ็บได้ (ข้อ 13) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.44 3. วิชาพลศึกษามีความสำคัญต่อพัฒนาการและการ
 เจริญเติบโตของร่างกาย (ข้อ 14) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.21 4. ความสามัคคีจะเกิดขึ้นได้ถ้าได้
 ฝึกฝนการเล่นเป็นทีมบ่อย ๆ (ข้อ 30) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.16 และ 5. ความมีน้ำใจนักกีฬาฝึก
 ได้ในการเรียนวิชาพลศึกษา (ข้อ 20) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.06 และจะเห็นได้ว่าคะแนน
 เจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงนั้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
 ที่ระดับ .05

4. คะแนนเจตคติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนใน
 กรุงเทพมหานครกับนักเรียนในต่างจังหวัด

คะแนนเฉลี่ยเจตคติของนักเรียนในกรุงเทพมหานครและนักเรียนในต่างจังหวัดมี
 ค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติเท่ากันคือ 4.14 คะแนน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าค่าเฉลี่ยของ
 คะแนนเจตคติสูงสุดของนักเรียนในกรุงเทพมหานคร 5 อันดับแรก คือ 1.การออกกำลังกายช่วย
 ป้องกันโรคร้ายไข้เจ็บได้ (ข้อ 13) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.60 2.การมีสุขภาพที่สมบูรณ์เป็นสิ่ง
 ที่ทุกคนปรารถนา (ข้อ 15) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.59 3. วิชาพลศึกษามีความสำคัญต่อพัฒนาการ
 และการเจริญเติบโตของร่างกาย (ข้อ 14) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.34 4. ความสามัคคีจะเกิดขึ้น

ได้ถ้าได้ฝึกฝนการเล่นเป็นทีมบ่อย ๆ (ข้อ 30) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.20 และ 5. วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่น่าสนใจและสนุกสนาน (ข้อ 6) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.19 ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติสูงสุดของนักเรียนในต่างจังหวัด 5 อันดับแรก คือ 1. การออกกำลังกายช่วยป้องกันโรคร้ายไข้เจ็บได้ (ข้อ 13) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.51 2. การมีสุขภาพที่สมบูรณ์เป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา (ข้อ 15) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.46 3. วิชาพลศึกษามีความสำคัญต่อพัฒนาการและการเจริญเติบโตของร่างกาย (ข้อ 14) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.29 4. ความสามัคคีจะเกิดขึ้นได้ถ้าได้ฝึกฝนการเล่นเป็นทีมบ่อย ๆ (ข้อ 30) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.23 และ 5. การที่ได้ออกกำลังกายเป็นประจำจะทำให้เป็นผู้ที่มีอารมณ์ร่าเริงแจ่มใส (ข้อ 27) ค่าเฉลี่ยของคะแนน 5.12 และจะเห็นได้ว่าคะแนนเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนในกรุงเทพมหานครและนักเรียนในต่างจังหวัดไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากการวิจัยเรื่อง เจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 พบว่านักเรียนส่วนมากมีเจตคติต่อวิชาพลศึกษาอยู่ในเกณฑ์ที่เห็นด้วย โดยข้อความที่นักเรียนมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติมากที่สุดได้แก่ การออกกำลังกายช่วยป้องกันโรคร้ายไข้เจ็บได้ แสดงว่านักเรียนเห็นว่าวิชาพลศึกษาสามารถที่จะสร้างเสริมสุขภาพร่างกายให้มีความแข็งแรงสมบูรณ์และป้องกันการเกิดโรคร้ายไข้เจ็บได้ ซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของกลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา ในสาระที่ 4 : การสร้างเสริมสุขภาพ สมรรถภาพและการป้องกันโรค มาตรฐาน พ 4.1: เห็นคุณค่าและมีทักษะในการสร้างเสริมสุขภาพ การดำรงสุขภาพ การป้องกันโรคและการสร้างเสริมสมรรถภาพเพื่อสุขภาพ (หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช, 2544) และสอดคล้องกับผลการวิจัยของนภพร ทศนัยนา (2521) ที่พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีความสนใจเข้าใจและมีเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาและเห็นด้วยอย่างยิ่งกับประโยชน์ คุณค่าและความสำคัญของวิชาพลศึกษาที่จะนำไปสู่การพัฒนาเอกบุคลิกและสังคม มีความเชื่อในทางบวก (Positive) เกี่ยวกับการออกกำลังกายว่าการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอและถูกหลักเกณฑ์จะช่วยสร้างภูมิคุ้มกันให้แก่ร่างกายได้

ส่วนข้อที่ค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติของนักเรียนน้อยที่สุดได้แก่ การปฏิบัติกิจกรรมประจำวัน เช่น การเดิน การยกของ นับว่าเป็นการออกกำลังกายที่เพียงพอแล้ว ทั้งนี้อาจเกิดจากความรู้อย่างเข้าใจและเจตคติเกี่ยวกับการออกกำลังกายที่ไม่ถูกต้อง เป็นผลมาจากการที่นักเรียนได้ถูกปลูกฝังค่านิยมจากคนในครอบครัวและสังคม ตลอดจนการสั่งสมประสบการณ์ความรู้ความเข้าใจและจากสภาพการณ์ที่ต่างกันจนทำให้เกิดเจตคติที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับการออกกำลังกาย สอดคล้องกับสุชาและสุรางค์ จันทน์เอม (2518) ที่ว่า “บุคคลแต่ละคนย่อมมีทัศนคติต่อสภาพการเดียวกันหรือต่อบุคคลเดียวกันแตกต่างกันออกไปหลายลักษณะแล้วแต่ประสบการณ์ของบุคคลนั้น” และทัศนคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ไม่ใช่สิ่งที่คิดตัวมาแต่กำเนิด ประสบการณ์มีอิทธิพลอย่างมากต่อทัศนคติการสั่งสมประสบการณ์เป็นอย่างมากทั้งทางตรงและทางอ้อมโดยผ่านกระบวนการปะทะสังสรรค์กับสิ่งต่างๆในสังคม มีผลโดยตรงต่อทัศนคติ (จิระวัฒน์ วงศ์สวัสดิ์วัฒน์, 2538) จากที่กล่าวมาข้างต้นจึงน่าจะเป็นผลทำให้เจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นมีเจตคติต่อเรื่องที่ว่า การปฏิบัติกิจกรรมประจำวัน เช่น การเดิน การยกของ นับว่าเป็นการออกกำลังกายที่เพียงพอแล้ว นั้นมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่น้อยที่สุด

2. ผลที่ได้จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษาระหว่างนักเรียนชายกับนักเรียนหญิง พบว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติของนักเรียนชายสูงกว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติของนักเรียนหญิงและมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ในกาวิจัย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากหลายสาเหตุปัจจัย ที่ส่งผลให้นักเรียนหญิงนั้นมีเจตคติที่น้อยกว่านักเรียนชาย เพราะในช่วงวัยนี้ นักเรียนหญิงนั้นเริ่มมีพัฒนาการเข้าสู่วัยรุ่น เริ่มที่จะเป็นสาวซึ่งโดยธรรมชาติของนักเรียนในวัยนี้จะมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านต่าง ๆ ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจและอารมณ์เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะกับนักเรียนหญิงจะมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายที่เด่นชัดมากกว่านักเรียนชาย ไม่ว่าจะเป็น การเกิดความอายที่จะต้องปฏิบัติกิจกรรมทางพลศึกษา เกรงว่าจะมีผิวคล้ำอันเนื่องมาจากแสงแดด เกรงว่าจะเกิดกลิ่นที่ไม่พึงประสงค์ หลังจากปฏิบัติกิจกรรมทางพลศึกษา รวมทั้งความไม่พร้อมทางร่างกายของผู้หญิงจากการมีประจำเดือน ทำให้ไม่สามารถที่จะปฏิบัติกิจกรรมทางพลศึกษาได้ สอดคล้องกับ (ซุดปฎิฐูปการเรียนรู้อหฬัศูตรการศึษาขัันพ้ันฐานพุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้อหฬัศูศึษาและพลศึษา ช่วงชั้นที่ 3, 2545) ในเนื้อหาตอนหนึ่งที่ว่า การเจริญเติบโตและพัฒนาการทางด้านร่างกายของเด็กหญิง ได้แก่ มีการขยายของเต้านม มีสะโพกผาย มีประจำเดือน และจะมีความรักและดูแลเอาใจใส่สภาพความเป็นไปของร่างกายตนเอง เช่น ทรวดทรง ความสวยงามของใบหน้า การเลือกเครื่องแต่งกาย และยังพบว่าเด็กหญิงในวัยนี้เริ่มที่จะสนใจเด็กชายและพยายามทำทุกอย่างที่จะเรียกร้องความสนใจจากเด็กชาย แต่เด็กชายยังเฉยอยู่ (สุชา จันท์เอม, 2527) และจากการศึษาของ ชัยนาถ นาคบุพผา(อ้างถึงใน โสภณัทนุชนารถ, 2542)พบว่าเด็กทั้งสองเพศจะสนใจในรูปร่างของตนเองทั้งทางด้านสัดส่วนและขนาดของร่างกาย เด็กชายจะสนใจเรื่องกล้ามเนื้อของร่างกายและมีความกระตือรือร้นในการเล่นกีฬาเพื่อบริหารร่างกาย ส่วนเด็กหญิงจะสนใจทรวดทรงของตนเอง ตลอดจนรูปร่างของใบหน้า และผิวและอีกสาเหตุปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลสำคัญอย่างมาก ที่อาจเป็นสาเหตุให้นักเรียนหญิงมีเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาน้อยกว่านักเรียนชาย ก็คือ ครูผู้สอน เป็นที่ทราบกันอยู่โดยทั่วไปว่าวิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่ผู้สอนมีความใกล้ชิดกับผู้เรียนมากที่สุดจึงทำให้ผู้สอน ซึ่งโดยส่วนมากเป็นผู้ชายปฏิบัติกริยาที่ไม่เหมาะสมกับนักเรียนหญิง อันเป็นผลทำให้นักเรียนหญิงมีเจตคติต่อวิชาพลศึกษาน้อยกว่านักเรียนชาย ซึ่งสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของหฤทัย อภิชาติพงษ์(2515) ที่ได้ทำการเปรียบเทียบความรู้ในวิชาพลศึกษากับทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาระหว่างนักเรียนวิทยาลัยครูประกาศนียบัตรวิชาการศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จากการวิจัยพบว่าความแตกต่างระหว่างความรู้และทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของเพศชายและเพศหญิงนั้น เพศชายมีความรู้และทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาดีกว่าเพศหญิง และพีระ มาลีหอม (2535) ได้ทำการวิจัยเรื่องเจตคติของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่มีต่อวิชากิจกรรมพลศึกษาพบว่า นิสิตชายจะมีเจตคติที่สูงกว่านิสิตหญิงและแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังที่กฤษณา ศักดิ์ศรี (2530) ที่ว่า

บุคคลที่มี เพศ วัย การศึกษา อาชีพ สิ่งแวดล้อม สถานภาพ ฯลฯ แตกต่างกันย่อมจะมีทัศนคติต่างกัน นอกจากนี้แล้ว ฮอจจาติ (Hojjati, 1980) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การเปลี่ยนทัศนคติของนักเรียนมัธยมศึกษาหลังจากการเรียนรู้กิจกรรมพลศึกษาพบว่า นักเรียนชายมีทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาดีกว่านักเรียนหญิงและสอดคล้องกับ คาร์สัน (Carson, 1994) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ทำไมนักเรียนจึงชอบหรือไม่เรียนวิชาพลศึกษา ผลการวิจัยพบว่าปัจจัยที่เป็นองค์ประกอบของทัศนคติ ได้แก่ เพศ สังคม สิ่งแวดล้อมในโรงเรียน (ตัวครูผู้สอน)

3. ผลที่ได้จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษาระหว่างนักเรียนในกรุงเทพมหานครกับนักเรียนในต่างจังหวัด พบว่ามีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่เท่ากันและอยู่ในเกณฑ์ที่เห็นด้วย และมีเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งตรงกับสมมติฐานของการวิจัยที่ตั้งไว้ในกรวิจัย อาจเนื่องจากปัจจัยที่มาจากตัวของผู้สอนที่สามารถสอนได้ตรงตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่ได้กำหนดให้การศึกษาเป็นกระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคม โดยการถ่ายทอดความรู้โดยการฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์ความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้อันเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อม สังคมแห่งการเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุนให้บุคคลเกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต การจัดการศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรมมีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิตสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข เปิดโอกาสให้สังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาพัฒนาสาระ และกระบวนการเรียนรู้ให้เป็นไปอย่างถูกต้องเหมาะสม โดยรวมแล้วครูพลศึกษาในสภาพสังคมปัจจุบันนั้น สามารถที่จะสอนวิชาพลศึกษาได้สอดคล้องกับเนื้อหาตามหลักสูตรของวิชาพลศึกษา อย่างทั่วถึงทุกภูมิภาคของประเทศไทย มีการถ่ายทอดให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจ เห็นคุณค่าและประโยชน์ของวิชาพลศึกษา เป็นส่วนทำให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาไม่ว่าจะอยู่ในภูมิภาคใด ตามผลที่ได้ จากการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษาระหว่างนักเรียนในกรุงเทพมหานครกับนักเรียนในต่างจังหวัด ที่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติที่เท่ากันและอยู่ในเกณฑ์ที่เห็นด้วย สอดคล้องกับ สืบสาย บุญวีริบุตร(2541) กล่าวว่า แรงจูงใจที่ทำให้คนออกกำลังกาย เพราะรับรู้ประโยชน์ของการออกกำลังกาย และสอดคล้องกับ สุภชัย มั่นใจตน (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อวิชาพลศึกษา จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนในกรุงเทพมหานครกับนักเรียนในต่างจังหวัดมีคะแนนทัศนคติทางพลศึกษาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ข้อเสนอแนะในการวิจัยในครั้งนี้

1. การเรียนการสอนวิชาพลศึกษานั้น ควรคำนึงถึงเทคนิคและวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพ ความสนใจและความเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ทั้งความแตกต่างระหว่างบุคคล ความแตกต่างระหว่างเพศ เป็นสิ่งที่สำคัญอย่างมากเพราะจากผลของการวิจัยในครั้งนี้ส่งผลอย่างชัดเจนกับเจตคติของนักเรียน ตลอดจน สถานที่ อุปกรณ์ การสร้างแรงจูงใจให้กับนักเรียนและต้องมีการใช้จิตวิทยาในการสอนควบคู่กันไปด้วย ครูพลศึกษาจึงจำเป็นต้องมีศักยภาพที่พร้อมในด้านความรู้ และร่างกายและเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับนักเรียน จะเป็นสิ่งช่วยให้วิชาพลศึกษาและภาพลักษณ์ของครูพลศึกษานั้นได้รับการยกย่อง ชื่นชม และเป็นที่ยอมรับมากขึ้นในสังคม

2. ครูผู้สอนควรมีการพัฒนาความรู้ความสามารถของตนเองอยู่เสมอ และทำการศึกษาเพิ่มเติม ตลอดจนทำความเข้าใจกับหลักสูตรของการศึกษาและรู้จักประยุกต์ใช้ให้สอดคล้องเหมาะสมกับสภาพสิ่งแวดล้อมของโรงเรียนของตน เพื่อให้การเรียนการสอนนั้นบรรลุตามวัตถุประสงค์

3. ควรที่จะปลูกฝังให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาตั้งแต่วัยเด็ก ซึ่งต้องเกิดจากความร่วมมือจากหลาย ๆ ฝ่าย ทั้งผู้ปกครอง ครูผู้สอน ผู้บริหาร ตลอดจนหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และต้องปฏิบัติให้เกิดขึ้นและมีการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

4. กิจกรรมพลศึกษาที่นำมาสอนควรเป็นกิจกรรมที่มีความเหมาะสมกับสภาพสิ่งแวดล้อม เพราะสิ่งแวดล้อมนั้นส่งผลต่อเจตคติได้ และควรเป็นกิจกรรมที่นักเรียนสามารถนำทักษะนั้นไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

5. วิชาพลศึกษานั้นควรเป็นวิชาที่ได้รับการยอมรับมากที่สุด เพราะจากสังคมในปัจจุบัน การเล่นกีฬาหรือการออกกำลังกายเป็นสิ่งที่ทั่วโลกให้ความสนใจและเห็นถึงประโยชน์และความสำคัญเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากทางสื่อต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นจากโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ วารสาร หนังสือกีฬาประเภทต่าง ๆ หรือผ่านทางอินเทอร์เน็ต ในยุคปัจจุบันที่ข้อมูลข่าวสารเข้าถึงสู่สังคมได้อย่างรวดเร็ว ครูพลศึกษาควรหาทางที่จะเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจ และคุณประโยชน์ของวิชาพลศึกษาผ่านทางสื่อต่าง ๆ เหล่านี้ เพื่อให้สอดคล้องกับปัจจุบันที่เป็นยุคของการสื่อสารที่ไร้พรมแดน

6. ในการจัดการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาในปัจจุบัน ผู้สอนควรให้สังคมในท้องถิ่นเข้ามามีส่วนร่วมตามที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้กำหนดไว้ นอกเหนือไปจากที่ได้มุ่งเน้นให้นักเรียนเห็นคุณค่าและประโยชน์ของวิชาพลศึกษาแล้ว เพราะจะเป็นการสร้างให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีมากขึ้นต่อวิชาพลศึกษา เมื่อชุมชนหรือสังคมนั้นเข้ามามีส่วนร่วมก็จะทำให้เกิดความรู้สึกว่าวิชาพลศึกษานั้นเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินชีวิต ซึ่งจะส่งผลไปถึงเด็กนักเรียนโดยที่ผู้ปกครองเห็นความสำคัญและสนับสนุนให้เล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย ตลอดจนเป็นการปลูกฝังค่านิยมและเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาสืบเนื่องต่อไปในอนาคต

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาถึงปัจจัยที่ทำให้นักเรียนชายและนักเรียนหญิงมัธยมศึกษาตอนต้น สังกัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาแตกต่างกัน
2. ควรศึกษาเจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษากับนักเรียนระดับประถมศึกษา เพื่อจะได้เป็นการสร้างพื้นฐานให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาพลศึกษาตั้งแต่ต้น
3. ควรนำแบบวัดเจตคตินี้ไปใช้กับนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นหลาย ๆ ครั้งเพื่อนำมาสร้างเกณฑ์ปกติวิสัยที่เป็นมาตรฐานต่อไป

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. คู่มือการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์, 2544.

กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษาในหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและ พัสดุภัณฑ์, 2544.

คณิน นาคะไพบูลย์. การเปรียบเทียบเจตคติต่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เคยและไม่เคยทำโครงการวิทยาศาสตร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชา มัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

โฆษิต แจ็งสกุล. ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวิชาพลศึกษากับสมรรถภาพทางกายของนักเรียน มัธยมศึกษาตอนปลาย ในจังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

ถนอมวงศ์ กฤษณ์เพชร. ประวัติพลศึกษาไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.

ทิพรัดน์ ลิ้มพะสุด. การเปรียบเทียบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.

ธนิดา ทองมี. การศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการออกกำลังกายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา ตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย, 2546.

นพรัตน์ บุญสมบูรณ์สกุล. ทัศนคติของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนสาธิต สังกัด ทบวงมหาวิทยาลัย ที่มีต่อวิชาพลศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.

นภพร ทศนัยนา. ปัญหาเจตคติและความต้องการด้านพลศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล. รายงานการวิจัย ภาควิชาศึกษาศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล, 2521.

นลินี วันชัย. ความคิดเห็นของครูและนักเรียนเกี่ยวกับความสัมพันธ์ในอุดมคติระหว่างครูและนักเรียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2509.

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. สถิติวิเคราะห์เพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ : บริษัทศรีอนันต์การพิมพ์จำกัด, 2545.

- พีระ มาลีหอม. เจตคติของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่มีต่อวิชากิจกรรมพลศึกษา. วิทยานิพนธ์
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2535.
- ไพบุลย์ ม่วงคำ. ทัศนคติของนักศึกษาวิทยาลัยเทคนิคระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 เขตการ
ศึกษา 6 ที่มีต่อวิชาพลศึกษา. วิทยานิพนธ์ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา
ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2534.
- ไพวัลย์ ตัณฑลาพุด. พลศึกษาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.
- รัตนา บุญยะชาติ. สภาพ ปัญหา และความต้องการในการจัดการเรียนการสอนสิ่งแวดล้อมศึกษาตาม
ความคิดเห็นของผู้บริหารและครู ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา. วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขศึกษา ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2540.
- วรอนงค์ ยังเจริญ. ทัศนคติต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในส่วนภูมิภาค.
วิทยานิพนธ์ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2534.
- วัชรินทร์ จิตดิอิดสัย. ทัศนคติต่อวิชาศิลปศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร.
วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาศิลปศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2540.
- วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. สรุปร่าง ความสำคัญ ประเด็นปัญหาและข้อเสนอแนะ เกี่ยวกับวิชาชีพสุขศึกษา
และพลศึกษา, 2547.
- วิรัตน์ จันทร์ประเสริฐ. ความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมการออกกำลังกายของครูในโรงเรียนมัธยมศึกษา
สังกัดกรมสามัญศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร. ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา
คณะพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2541.
- ศุภชัย มั่นใจตน. ทัศนคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายที่มีต่อวิชาพลศึกษา. วิทยานิพนธ์
ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.
- สุชา จันทน์เอม. จิตวิทยาพัฒนาการ. พิมพ์ครั้งที่ 2, ไทยวัฒนาพานิช : กรุงเทพฯ, 2527.
- สุมิตร คุณานุกร. หลักสูตรและการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 4, โรงพิมพ์ชวนพิมพ์ : กรุงเทพฯ, 2523.
- สุรศักดิ์ สุกเมธีวรกุล. การสร้างมาตรฐานวัดทัศนคติทางพลศึกษาสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย.
วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2525.
- สุรรัตน์ ศิริรัตน์. ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวิชากฎหมายและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชา
กฎหมายของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตการศึกษา 7. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531.

โสภา โกมลวัฒน์พงศ์. การเปรียบเทียบทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาของนักเรียนอาชีวศึกษา ในเขต กรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525.

โสภณัท นุชนารถ. จิตวิทยาวัยรุ่น. พิมพ์ครั้งที่ 1, โรงพิมพ์สถาบันราชภัฏธนบุรี : กรุงเทพฯ, 2542.

หฤทัย อภิชาติพงษ์. การเปรียบเทียบความรู้ในวิชาพลศึกษากับทัศนคติที่มีต่อวิชาพลศึกษาระหว่างนักเรียนวิทยาลัยครูประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายสามัญ ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2515.

อรุณ ทองใส. ความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาพลศึกษา ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สายสามัญศึกษากับสายอาชีวศึกษาในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520.

อุดร รัตนศักดิ์. หลักการพลศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2529.

อุทุมพร จามรมาน. การสุ่มตัวอย่างทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : โครงการวิทยาสาสตร์อุตสาหกรรม, 2537.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาษาอังกฤษ

- Alsop, W. L. The effect of the order of presentation of an affective teaching model in an education sport learning unit, upon the modification of a select attitudes. Dissertation Abstracts International. 33 (January 1973) : 3350-3351A.
- Campbell, J. E. A study of female attitudes towards physical education and related activities among recently arrived and established the Philippines female students at a major high school. Master Abstracts International. 31 (1993) : 1462.
- Carson, T. B. Why Students Hate Tolerate or Love Gym?. Dissertation Abstracts International. 55-03 (September 1944) : 502-A.
- Chi, X. Chinese College Students' Perceived Value of Physical Activity. Dissertation Abstracts International. 53/10 (April 1993) : 3472-A.
- Cope, L. D. Student Attitudes Toward Teacher Behavior and Program Content Within Physical Education. Dissertation Abstracts International. 30-/04 (Winter 1992) : 961.
- Cowell, M. D. , and Entwistle N. J. The relationships between personality, study attitudes and academic achievement in technical college. The British Journal of Educational Psychology. 41 (1971) : 85-89.
- Demmons, S. R. Attitudes towards physical activity in New Brunswick. Master Abstracts International. 33 (April, 1995) : 318.
- Desiderato, O. and Koskinen, P. Anxiety, study habits and academic achievement. The Journal of Counseling Psychology. 16 (1969) : 162-165.
- Ferguson, K. L. ; Yesalis, E. C. ; Pomrehm, R. P. ; Kirkpatrick, B. M. Journal of School Health. 59 (March 1989).
- Goldfine, B. D. An experimental study involving the incorporation of a conceptually oriented health fitness program in selected high school physical education classes, and its effects on student attitudes, knowledge, and voluntary physical activity behavior. Dissertation Abstracts International. 49 (January, 1989) : 1731 A.
- Haslam, W. L. , and Brown, W. F. Effectiveness of study skills instruction for high school sophomores, Journal of Educational Psychology. 59 (June 1988) : 18-20.

- Haywood, J. T. The relationship of self-concept and attitude toward physical education of freshmen student in private church related university. Dissertation Abstracts International. 41 (February 1981) : 3300-A.
- Hill, C. A. Factor's related to the attitude of nine-grade boys in Arkansas toward physical education. Dissertation Abstracts International. 32 (August 1971) : 771-A .
- Hojjati, H. S. A study of the attitude changes of high school students toward physical education. Dissertation Abstracts International. 41 (September 1980) : 982-A.
- James, M. J. and Ida, M. W. Why girl sit out during physical education education lesson. Physical Educator. 27 (November 1965) : 75-81.
- Johnson, R. M. Attitude toward physical education. Dissertation Abstracts International. 32 (January 1971) : 3761- A.
- Khan, S. B. Affective correlates of academic achievement, Journal of Educational Psychology. 60 (1969) : 216-221.
- La Belle, T. J. Attitude and academic achievement among male and female Anglo and Spanish fifth-grade students. Dissertation Abstracts International. 31 (1969).
- Lauro, G. Attitudes, beliefs and behavioral interactions of college women toward regular participation in aerobic dance and exercise program, Dissertation Abstracts International. 53 (December 1992) : 1840-A.
- Luck, D. M., and Sineslair, D. G. Gender Differences in Adolescents' Toward School Physical Education. Journal of Teaching in Physical Education. 11 (1996) : 31-46.
- McMillan, B. A. An analysis of factors associated with student responses to instructional tasks in physical education. Dissertation Abstracts International. 53 (February 1993) : 2737-A.
- Morris, F. L. The validity of Brown-Holtzman survey of study habits and attitudes and the Borow College Inventory of academic adjustment. Personal and Guidance Journal. 3(1961) : 552-554.
- Murray, M. C. The relationship of attitude toward achievement of elementary school girls and participation in educational sport. Dissertation Abstracts International. 38(July 1971) : 156-A.
- Nakornkhet, K. Physical Activity Attitude as a Function of Sociocultural Differences. Dissertation Abstracts International. 50/12 (June 1990) : 3889-A.
- Neale, D. C., Gill, N. and Tismer, W. Relationship between attitudes toward school subjects and school achievement. The Journal of Education Research. 63 (1970) : 232-237.

- Ray, H. C. A comparison of college students attitudes enrolled on required or elective physical education classes. Dissertation Abstracts International. 42 (December 1981) : 2561-A.
- Silvester, P. J. Attitude to physical education in the primary school. Physical Education. 61 (July 1969) : 32-36.
- Wood, L. K. A comparative study of attitudes toward physical activity of academically gifted and academically nongifted students. Doctor's Disertation, The University of Utah, 1987.
- Zanandrea, M. L. B. An evaluation of the Wear Physical Education Attitude Inventory, short form, Dissertation Abstracts International. 53 (December 1992) : 1841-A.

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิที่พิจารณาตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

รองศาสตราจารย์ ดร. รัชณี ขวัญบุญจัน	หัวหน้าศูนย์บริการวิชาการด้านวิทยาศาสตร์ การกีฬาและสุขภาพ สำนักวิชาวิทยาศาสตร์การกีฬา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
รองศาสตราจารย์ ดร. กรรวิ บุญชัย	อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
รองศาสตราจารย์ วาสนา คุณาอภิสิทธิ์	อาจารย์ประจำคณะพลศึกษา ภาควิชาพลศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
รองศาสตราจารย์ วิสนศักดิ์ อ่วมเพ็ง	อาจารย์ประจำโรงเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)
อาจารย์ ดร. พราม อินพรม	อาจารย์ประจำคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ที่ ศธ.0512.6(2700.0603)/2236

งานหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ถนนพญาไท กรุงเทพฯ 10330.

18 มกราคม 2548

เรื่อง ขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูลวิจัย

เรียน

สิ่งที่ส่งมาด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ด้วย นายธานินทร์ บุญญาลงกรณ์ นิสิตชั้นปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตร การสอนและ เทคโนโลยีการศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง "เจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544" โดยมี อาจารย์ ดร.วันชัย บุญรอด เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในกรณีนี้ นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลด้วยแบบวัดเจตคติ กับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นายธานินทร์ บุญญาลงกรณ์ ได้ทำการเก็บข้อมูลวิจัยดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอบพระคุณมาในโอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.นรุตม์ สุทธิจิตต์)

รองคณบดีด้านหลักสูตรและการสอน

งานหลักสูตรและการสอน

โทร. 0-2218-2680

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ งานหลักสูตรและการสอน (บัณฑิตศึกษา) คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โทร.82680

ที่ ศธ.0512.6(2770.0603)/1957

วันที่ 24 ธันวาคม 2547

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน

ด้วย นายธำนิษฐา บุญญาลงกรณ์ นิสิตชั้นปริญญาโท บัณฑิต ภาควิชาหลักสูตร การสอนและ เทคโนโลยีการศึกษา สาขาวิชาพลศึกษา อยู่ระหว่างการดำเนินงานวิจัยวิทยานิพนธ์เรื่อง "เจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษา ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544" โดยมี อาจารย์ ดร.วันชัย บุญรอด เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา ในการนี้จึงขอเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจแบบวัดเจตคติ ทั้งนี้ นิสิตผู้วิจัยจะได้ประสานงานในรายละเอียดต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดเป็นผู้เชี่ยวชาญดังกล่าว เพื่อประโยชน์ทางวิชาการต่อไป และขอพบพระคุณมาในโอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.นรินทร์ สุทธิจิตต์)

รักษาการรองคณบดีด้านหลักสูตรและการสอน

สถาบันวิทยสิริเมธี
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบวัดเจตคติ

เรื่อง

เจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

เจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา หมายถึง ความรู้สึก ความเชื่อและอารมณ์ที่จะตอบสนองต่อวิชาพลศึกษา ซึ่งอาจจะเป็นทางสนับสนุน หรือในทางต่อต้านวิชาพลศึกษา

ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา หมายถึง ความรู้ความเข้าใจทั่วไปเกี่ยวกับวิชาพลศึกษาในเรื่องความสำคัญ สาระ ประโยชน์ และคุณค่าตลอดจนการนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน

ด้านร่างกาย หมายถึง วิชาพลศึกษาทำให้มีการเคลื่อนไหวได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นตัวกำหนดให้ร่างกายมีโครงร่างที่สง่างามสมส่วนทำให้ระบบต่างๆ ได้ฝึกการทำงานสม่ำเสมอ มีการประสานงานช่วยเหลือซึ่งกันและกันตลอดเวลา ซึ่งจะทำให้เกิดความสัมพันธ์ในหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ

ด้านจิตใจ หมายถึง วิชาพลศึกษาช่วยส่งเสริมให้มีความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นคนมีเหตุผล ตัดสินใจได้เด็ดขาด ถูกต้องและรวดเร็ว มีความเมตตากรุณา ไม่เห็นแก่ตัวร่าเริงและแจ่มใสอยู่เสมอ

ด้านอารมณ์ หมายถึง วิชาพลศึกษาเป็นกิจกรรมที่ช่วยควบคุมความรู้สึกอารมณ์ให้มั่นคง อดทน อดกลั้นต่อการขู่เข้าต่าง ๆ อีกทั้งยังเป็นกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน และผ่อนคลายความตึงเครียดของกล้ามเนื้อและระบบประสาท

ด้านสังคม หมายถึง วิชาพลศึกษาทำให้เกิดการทำงานเป็นหมู่คณะ มีความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รู้จักสิทธิและหน้าที่ เคารพกฎกติกา มีระเบียบวินัย รู้จักความเป็นผู้นำและผู้ตาม

ด้านสติปัญญา หมายถึง วิชาพลศึกษาช่วยสร้างให้เกิดความคิดเป็นผู้ที่มีความรอบรู้ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์รวมทั้งสามารถคิดแก้ไขปัญหาได้อย่างถูกต้อง

◆ คำชี้แจงในการตอบแบบวัดเจตคติ ◆

1. แบบวัดเจตคติแบ่งออกเป็น 2 ตอน รวม 4 หน้า

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของนักเรียน

ตอนที่ 2 แบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

**เรื่องเจตคติของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษา
ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544**

ตอนที่ 1 สถานภาพทั่วไปของนักเรียน

คำชี้แจง ให้นักเรียนทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ที่ตรงกับความเป็นจริงให้สมบูรณ์

1. เพศ
 1.) ชาย 2.) หญิง
2. อายุ ปี
3. นักเรียนชอบการแข่งขันกีฬาหรือไม่
 1.) ชอบ 2.) ไม่ชอบ
4. นักเรียนชอบเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายหรือไม่
 1.) ชอบ 2.) ไม่ชอบ
5. ในวันหนึ่งๆ นักเรียนได้เล่นกีฬาหรือออกกำลังกายหรือไม่
 1.) ได้ 2.) ไม่ได้
6. ช่วงเวลาใดที่นักเรียนใช้ในการเล่นกีฬาหรือออกกำลังกาย
 1.) ก่อนเข้าเรียน 2.) พักกลางวัน 3.) หลังเลิกเรียน
7. นักเรียนได้ทบทวนทักษะของวิชาพลศึกษาบ้างหรือไม่
 1.) ได้ทบทวน 2.) ไม่ได้ทบทวน
8. ผู้ปกครองของนักเรียนชอบการแข่งขันกีฬาหรือไม่
 1.) ชอบ 2.) ไม่ชอบ
9. ผู้ปกครองของนักเรียนชอบเล่นกีฬาหรือออกกำลังกายหรือไม่
 1.) ชอบ 2.) ไม่ชอบ
10. คะแนนวิชาพลศึกษาของนักเรียนตั้งแต่เรียนมาโดยเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ใด
 1.) เกรด 4 2.) เกรด 3 3.) เกรด 2 4.) เกรด 1 5.) เกรด 0
11. นักเรียนใช้เวลาว่างในการประกอบกิจกรรมใดมากที่สุด
 1.) ออกกำลังกาย 2.) อ่านหนังสือ 3.) ไปเที่ยว
 4.) เรียนกวดวิชา 5.) ดูโทรทัศน์ 6.) อื่นๆ โปรดระบุ.....
12. นักเรียนคิดว่าวิชาพลศึกษามีประโยชน์ต่อนักเรียนทางด้านใดบ้าง (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)
 1.) ร่างกาย 2.) จิตใจ 3.) อารมณ์
 4.) สังคม 5.) สติปัญญา 6.) อื่นๆ โปรดระบุ.....

ตอนที่ 2 แบบวัดเจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่มีต่อวิชาพลศึกษาตามหลักสูตร
การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องตามความคิดเห็นที่นักเรียนมีต่อวิชาพลศึกษา

ข้อ	เจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	เห็น ด้วย มากที่สุด (6)	เห็น ด้วย มาก (5)	เห็น ด้วย (4)	ไม่ เห็น ด้วย (3)	ไม่ เห็น ด้วย มาก (2)	ไม่ เห็น ด้วย มากที่สุด (1)
	♦ด้านความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับวิชาพลศึกษา♦						
1.	วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่มีสาระความรู้และมีคุณค่า ควรแก่การศึกษา						
2.	วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่มีความสำคัญต่อผลการเรียน ในอนาคตของข้าพเจ้า						
3.	วิชาพลศึกษาไม่ควรบรรจุในหลักสูตรของโรงเรียน						
4.	วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่ไร้แต่กำลังไม่ได้ใช้ความคิด						
5.	วิชาพลศึกษาควรเป็นวิชาบังคับในทุกช่วงชั้นปี						
6.	วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่น่าสนใจและสนุกสนาน						
7.	ควรเพิ่มเวลาเรียนในวิชาพลศึกษาให้มากขึ้นกว่าเดิม						
8.	วิชาพลศึกษาเป็นวิชาที่ข้าพเจ้าอยากศึกษาเพิ่มเติม						
9.	การเรียนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนเป็นการเสียเวลาและ ไม่มีประโยชน์ต่อร่างกาย						
10.	ถ้าเลือกวิชาเรียนได้จะไม่เลือกเรียนวิชาพลศึกษา						
11.	การปฏิบัติกิจกรรมประจำวันเช่น การเดิน การยกของ นับว่าเป็นการออกกำลังกายที่เพียงพอแล้ว						
12.	วิชาพลศึกษาช่วยให้เห็นถึงความสำคัญของการ ออกกำลังกาย						

ข้อ	เจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	เห็น ด้วย มากที่สุด (6)	เห็น ด้วย มาก (5)	เห็น ด้วย (4)	ไม่ เห็น ด้วย (3)	ไม่ เห็น ด้วย มาก (2)	ไม่ เห็น ด้วย มากที่สุด (1)
◆ด้านร่างกาย◆							
1.	การออกกำลังกายช่วยป้องกันโรคภัยไข้เจ็บได้						
2.	วิชาพลศึกษามีความสำคัญต่อพัฒนาการและการเจริญเติบโตของร่างกาย						
3.	การมีสุขภาพที่สมบูรณ์เป็นสิ่งที่ทุกคนปรารถนา						
4.	การออกกำลังกายทำให้ร่างกายสกปรก						
5.	ทักษะการเคลื่อนไหวที่ได้จากการเรียนวิชาพลศึกษาเป็นสิ่งที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้						
◆ทางด้านจิตใจ◆							
1.	วิชาพลศึกษาช่วยส่งเสริมศีลธรรม จรรยาและระเบียบวินัยให้แก่นักเรียน						
2.	วิชาพลศึกษาทำให้นักเรียนขาดความเชื่อมั่นในตนเอง						
3.	ความมีน้ำใจนักกีฬาฝึกได้ในการเรียนวิชาพลศึกษา						
4.	วิชาพลศึกษาก่อให้เกิดผลทางร่างกายแต่ไม่เกิดผลทางจิตใจ						
5.	วิชาพลศึกษาช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด						
◆ทางด้านอารมณ์◆							
1.	วิชาพลศึกษาช่วยเสริมสร้างในเรื่องการควบคุมอารมณ์						
2.	วิชาพลศึกษาช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด						
3.	การออกกำลังกายช่วยระบายความคับข้องทางอารมณ์ได้						

ข้อ	เจตคติที่มีต่อวิชาพลศึกษา	เห็น ด้วย มากที่สุด (6)	เห็น ด้วย มาก (5)	เห็น ด้วย (4)	ไม่ เห็น ด้วย (3)	ไม่ เห็น ด้วย มาก (2)
4.	การออกกำลังกายเป็นสิ่งที่ซ้ำซากน่าเบื่อหน่าย					
5.	การที่ได้ออกกำลังกายเป็นประจำจะทำให้เป็นผู้ที่มี อารมณ์ร่าเริงแจ่มใส					
	◆ ทางด้านสังคม ◆					
1.	วิชาพลศึกษาช่วยฝึกให้รู้จักหน้าที่และความรับผิดชอบ					
2.	สิ่งที่ได้จากการเรียนวิชาพลศึกษามีคุณประโยชน์ ต่อการดำเนินชีวิตในสังคม					
3.	ความสามัคคีจะเกิดขึ้นได้ถ้าได้ฝึกฝนการเล่น เป็นทีมบ่อย ๆ					
4.	กติกากการแข่งขันเป็นเรื่องยากที่จะปฏิบัติตามได้					
5.	วิชาพลศึกษาทำให้มีเพื่อนมากขึ้น					
	◆ ด้านสติปัญญา ◆					
1.	การเรียนวิชาพลศึกษาไม่ได้ฝึกให้นักเรียนใช้ ความคิดในการแก้ปัญหา					
2.	ผู้ที่ชอบเรียนวิชาพลศึกษามักเป็นคนเรียนหนังสือไม่เก่ง					
3.	วิชาพลศึกษาไม่ได้ช่วยเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์					
4.	นักเรียนจะใช้เหตุผลเป็นสำคัญในการตัดสินใจ ทุกครั้งระหว่างการแข่งขันกีฬา					
5.	นักเรียนสามารถนำวิธีการคิดแก้ปัญหาในการเล่นกีฬาไปใช้ ในการเรียนวิชาอื่นๆ และในชีวิตประจำวัน					

◆ ขอความกรุณาให้นักเรียนตอบแบบวัดเจตคติ ให้ครบทุกข้อคำถามเพื่อความสมบูรณ์ในการวิจัย ◆

นายชานินทร์ บุญญาลงกรณ์
นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาพลศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายชื่อโรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

1. โรงเรียนสารภีพิทยาคม	จังหวัดเชียงใหม่
2. โรงเรียนพุทธชินราชพิทยา	จังหวัดพิษณุโลก
3. โรงเรียนอุตรดิตถ์	จังหวัดอุตรดิตถ์
4. โรงเรียนท่าข้ามวิทยาคม	จังหวัดแพร่
5. โรงเรียนบ้านสวนวิทยาคม	จังหวัดสุโขทัย
6. โรงเรียนแก่นนครวิทยาลัย	จังหวัดขอนแก่น
7. โรงเรียนจตุรพักตรพิมานรัชดาภิเษก	จังหวัดร้อยเอ็ด
8. โรงเรียนนครราชสีมาวิทยาลัย	จังหวัดนครราชสีมา
9. โรงเรียนสุรวิทยาคาร	จังหวัดสุรินทร์
10. โรงเรียนบัวหลวงวิทยาคม	จังหวัดบุรีรัมย์
11. โรงเรียนระยองวิทยาคม	จังหวัดระยอง
12. โรงเรียนปรางจินนราษฎรอำรุง	จังหวัดปราจีนบุรี
13. โรงเรียนตราดสรรเสริญวิทยาคม	จังหวัดตราด
14. โรงเรียนชลกันยานุกูล แสนสุข	จังหวัดชลบุรี
15. โรงเรียนบางกะจะ	จังหวัดจันทบุรี
16. โรงเรียนสุราษฎร์พิทยา	จังหวัดสุราษฎร์ธานี
17. โรงเรียนเมืองนครศรีธรรมราช	จังหวัดนครศรีธรรมราช
18. โรงเรียนเมืองชุมพรวิทยา	จังหวัดชุมพร
19. โรงเรียนป่าพะยอมพิทยาคม	จังหวัดพัทลุง
20. โรงเรียนหาดใหญ่พิทยาคม	จังหวัดสงขลา
21. โรงเรียนป่าโมกข์วิทยาภูมิ	จังหวัดอ่างทอง
22. โรงเรียนสิงห์บุรี	จังหวัดสิงห์บุรี
23. โรงเรียนสระบุรีวิทยาคม	จังหวัดสระบุรี
24. โรงเรียนชัยนาทพิทยาคม	จังหวัดชัยนาท
25. โรงเรียนคงตาลวิทยา	จังหวัดลพบุรี

รายชื่อโรงเรียนที่ใช้เป็นกลุ่มตัวอย่าง

26. โรงเรียนเบญจมราชูทิศ	จังหวัดราชบุรี
27. โรงเรียนผดุงปัญญา	จังหวัดตาก
28. โรงเรียนลาดหญ้าพิทยาคม	จังหวัดกาญจนบุรี
29. โรงเรียนประจวบวิทยาลัย	จังหวัดประจวบคีรีขันธ์
30. โรงเรียนบางจานวิทยา	จังหวัดเพชรบุรี
31. โรงเรียนสุรศักดิ์มนตรี	จังหวัดกรุงเทพมหานคร
32. โรงเรียนสารวิทยา	จังหวัดกรุงเทพมหานคร
33. โรงเรียนราชวินิตบางเขน	จังหวัดกรุงเทพมหานคร
34. โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย	จังหวัดกรุงเทพมหานคร
35. โรงเรียนดอนเมืองจาตุรจินดา	จังหวัดกรุงเทพมหานคร

รายชื่อโรงเรียนที่ใช้ทดสอบเครื่องมือ

โรงเรียนบางบัวทอง จังหวัดนนทบุรี

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

- ชื่อ : นายธานินทร์ บุญญาลงกรณ์
- เกิดวันที่ : 3 มกราคม พ.ศ. 2524
- สถานที่เกิด : กรุงเทพมหานคร
- ประวัติการศึกษา :
- สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาจากโรงเรียน
ปราโมชวิทยารามอินทรา ปีการศึกษา 2535
 - สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียน
สารวิทยา ปีการศึกษา 2538
 - สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียน
สารวิทยา ปีการศึกษา 2541
 - สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีจากคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปีการศึกษา 2545
 - เข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ภาควิชาหลักสูตร
การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2546

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ชื่อ	:	นายธานินทร์ บุญญาลงกรณ์
เกิดวันที่	:	3 มกราคม พ.ศ. 2524
สถานที่เกิด	:	กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	:	สำเร็จการศึกษาชั้นประถมศึกษาจากโรงเรียน ปราโมชวิทยารามอินทรา ปีการศึกษา 2535
	:	สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียน สารวิทยา ปีการศึกษา 2538
	:	สำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากโรงเรียน สารวิทยา ปีการศึกษา 2541
	:	สำเร็จการศึกษาปริญญาตรีจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ปีการศึกษา 2545
	:	เข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2546

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย